

ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Esprit Mortier

4

ΔΡΑΧΜΕΣ

δταν ό άρραδώνας με τη δεύτερη έπέβαλλε νά έπιμείνουν στο χωρισμό τους.

Ακολούθησε ό γάμος, ό γάμος με τη μνηστή. Τό ειδύλλιο, σέ πλήρη παρνομία πιά, συνεχίζεται και ύστερ' απ' αυτόν. Δέν είναι κακία ή γυναίκα του. Από φθνή πάστα ίσως, χωρίς καλλιέργεια, άφροισμένη όμως στόν άντρα και στό σπύτι της. Σταθερός κι' αυτός στό γάμο του. Τό ίδιο και ή άλλη: καμμία άπόπειρα ν' άσκήση την έπιρροή της γιά νά τούς χωρίση. Αφού δέν τούς χώρισε στό στάδιο τών άρραδώνων τους, πολύ λιγώτερο έπεδωκε τό χωρισμό τους τώρα πού ήταν παντρεμένοι.

Αδιάλυτος ό γάμος, αδιάλυτο και τό ειδύλλιο. Κοντά του πάντα. «Κι' όταν παντρεύτηκε, κι' όταν τού συνέβησαν δυστυχήματα, κι' όταν αντιμετώπιζε δυσκολίες, με βρήκε πάντα κοντά του». Αληθινή σύντροφος, αυτή πού δέν ήταν ή νόμιμη σύζυγός του.

Αλλά ως τότε; Περνούν τά χρόνια. Κάπου έπρεπε νά κατασταλάξη αυτή. Η θέσι της παράνομης, δέν είναι θέσι ισοδία. Ζωή σέ συνεχή αγωνία. Δέν της έλειφαν οι προτάσεις. Κάποιος νέος την πολιορκούσε πιά έπιμονα από τούς άλλους. Δέν της ήταν άποκρουστικός. Ούτε δυσάρεστος της ήταν. Άν μπορούσε νά τόν αγαπήσει έστω νά τόν συμπάθιση, ν' άπαγκιστρωθή από τόν άλλον και νά περάση σέ όμιλότητα τη ζωή της! Ίσως ό οικογενειακός θίος, ή νέα τάξι πού δημιουργείται μ' αυτόν, νά την άποσπούσε από τόν πρώτο της έρωτα.

Με τις σκέψεις αυτές άποφάσισε νά παντρευτή. Αλήθεια, πόσες φορές οι άνθρωποι παντρεύονται, γιά νά πειραματισθούν! Ίνδικό χοιρίδιο ό ένας από τούς δυο συζύγους. Έγωιστική, φυσικά, εκδήλωση νά παίρνεις γιά πειραματόζωο ανθρώπους, πού τό μόνο τους αμάρτημα είναι ότι θέλουν νά ένωθούν μαζί σου.

Ό γάμος έγινε. «Όμως δέν τά κατάφερα. Ούτε και όταν άργότερα έγινα μητέρα». Ό σκοπός δέν έπέτυχε. Εκτιμά τόν άντρα της, λατρεύει τά παιδιά της, άφροισμένη στό νοικοκυριό. Καμμία από τις υποχρεώσεις της οικοδόποινας δέν παραμελεί. Μιά και μόνι: τη συζυγική πίστι. Θα μάς επιτρέψει δέ νά πιστεύουμε, ότι δέν πρόκειται γιά λεπτομέρεια.

Έξακολουθεί νά τόν αγαπά. Περισσότερο μάλιστα από πρώτα, τώρα πού με τό γάμο της διπλά άπαγορευμένος είναι ό καρπός. Τόν αγαπά και τόν θέλει. Έρωτας αισθηματικός και αισθησιακός. Δέ θρσκει πληρότητα στην άγκαλιά τού συζύγου της. Μόνο τού άλλου οι άσπασμοί τη γεμίζουν εύφροσύνη.

Είκοσι χρόνια γνωρίζονται και δέν κορόσθησαν. Αμοιβάλα ή δίψα. Ελάχιστά τά χρόνια τού γάμου της. Εκείνος όμως τόν όποιο θάρσθηκε, είναι ό νέας χρήσεως σύζυγος δέν είναι ό παλαιάς χρήσεως φίλος. «... Τι τά θέλετε; Όχι τώρα, μετά είκοσι χρόνια, νοιώθουμε σάν είκοσάχρονοι νέοι, αλλά και μετά σαράντα χρόνια, άν ζούμε, τό ίδιο θα αισθανόμαστε...»

Σέ αγωνία περνά ή ζωή τους. Δέν έχουν την εύκαιρία νά θλέπονται συχνά. Επιστολές ανταλλάσσουν. Άρσεία θλέπονται. Με πόσες προφυλάξεις... Δέν άνήκουν στην κατηγορία τών χωρίς τσίπια. Έρωτευμένοι, αλλά και εύσυνείδητοι στην άσυνειδησία τους... Τρέμουν κι' οι δυο νά μη δηλητηριάσουν τη ζωή, εκείνη τού άντρα της, κι' εκείνη της γυναίκας του. Δέν τούς αγαπούν έρωτικά, αλλά τούς εκτιμούν, τούς σέβονται, ή έπιθυμία τους είναι νά μη τούς δυσαρεστήσουν. Ούτε σκέψη λίστα διάλυσι τών σπιτιών τους. Τέτοια λίστα δέν την αντιμετώπισαν. Δέν τη θέλουν. Κανείς από τούς δυο δέν την προτείνει.

Μιά δημιουργημένη κατάσταση, πώς νά την διαταράξουν; Η ζωή στά σπύτια τους δέν είναι ζωή κολάσεως. Με τά παιδιά τους, με την κοινωνική τους τοποθέτηση, με την εκτίμησι πού έμπνουν, θα προκαλούσαν σόλο και σταν έαυτό τους τόν ίδιο, άν άντρέταν τό σημερινό καθεστώς τους, γιά νά δημιουργήσουν ένα άλλο.

Η πιά μαρτυρική μορφή της παρανομίας. Νά θέλεις και την πύττα σωστή και τό σκύλο χορτάτο. Νά μη μπής έσύ στη νομιμότητα, νά μη διαταραχθί τό σπύτι από την άνταρσία. Νά μη ένοχηλήθουν τά παιδιά πάνω στην άνάπτυξί τους. Νά μη ξεσπάση σκάνδαλο.

Ευχαριστημένοι νά είναι όλοι. Και μόνο αυτοί πού αγαπιούνται νά ζουνε τό μαρτύριο της διπλής ζωής τους. Είχαμε δέν είχαμε την είπαμε τη λέξι: ή διπλή ζωή. Βαραθήκαμε νά την επαναλαμείαυουμε. Φταίμ' έμείς όταν ή ζωή κάθε τόσο τη ρίχνει μπροστά μας;

Κάθε φορά με μιά νέα μορφή. Όλες όμως οι μορφές είναι κακές. Μή ζητούν «εύκολες». Όπως και νά τό κάνουν, ή διπλή ζωή είναι μαρτύριο. Ένα μαρτύριο πού όγκνώνεται τόσο περισσότερο, όσο πιά φιλότιμοι, πιά δέσπορες και εύσυνείδητοι είναι οι άνθρωποι, πού περιπλέκονται στην τροχιά της.

Υπόρχουν περιπτώσεις πού ή διάλυσι τού γάμου έκαθαρίζει την άναμυαλία.

Δέν είναι τέτοια ή σημερινή. Και κάνουν άριστα ούτε νά τη σκέπτονται οι δυο έρωτευμένοι. Στά σπύτια τους νά μένουν είναι τό χρέος πωνται οι δυο έρωτευμένοι. Στά σπύτια τους νά μένουν είναι τό χρέος τους. Αλλά και σιγά-σιγά νά συνήθισουν τόν έαυτό τους στην ιδέα νά διαλύσουν τόν άντικοινωνικό τους δεσμό.

Άν τού έδιναν άλλη μορφή, λιγώτερο έρωτική, περισσότερο αισθηματική και φιλική... Άς δοκιμάσουν. Όσπου νά καμάρουν τά πάθη και νά θρούν τη γαλήνη τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

00

ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΧΑΛΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ ΣΤΥΛΟΥΣ

Η Τηλεφωνική Έταιρεία είχε σσσίσει με τό μεγάλο άριθμό τών στύλων πού τηλεφώνου πού καταστρέφονταν στην περιφέρεια τού Γουάρεν (Ηνωμ. Πολιτείες). Έστειλε λοιπόν ένα έπιτεωρητή, γιά νά έξακριβώσει τί συνέβαινε, κι' αυτός βρήκε ότι φταίγουν οι άρκούδες! Άκούγοντας όπλοσθι τό θούσιο των τηλεφωνικών συρμάτων, νομίζαν πώς οι στύλοι ήταν κυψέλες γεμάτες μέλισσες! Και τούς κοιμάταζαν, χτυπώντας τους με τά μπροστίνια τους πόδια, γιά νά πάρουν από μέσα τό αγαπημένο τους μέλι!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΕΝΥΧΤΗΣΜΕΝΟΙ, άποκαμυμένοι και άξισθρηνήτως ξεπενταρισμένοι οι «όργιστοι» της Άποκρής μαζεψήκαν και προσπαθούν νά συνέλθουν απ' τόν εκτροχιασμό της τελευταίας Κυριακής.

Καθαροδευτεριάτικα, λοιπόν,

καθόταν βαθύτατα συλλογισμένος συμπολίτης και φαινόταν βουτηγμένος σέ ρεμβασμούς:

— Νασταλεις, αγαπητέ; τόν ρωτά ένας φίλος του.

— Αχ, άλλςίμονο!...

— Τι; Καμμία ένδιαφέρουσα γνωριμία σου της Άποκρής;

— Όχι. Τά χιλιάρικα πού μου φύγανε!

Τότε άναστέναξε κι' ό άλλος:

— Ό, φίλε μου! Πώς σέ καταλαβαίνω!

Προφανώς την ίδια νοσταλγία είχε κι' εκείνος.

*

ΜΕΤΑΣΥ δημοσίων υπαλλήλων:

— Άρχίζει, λοιπόν, ή νποτεία της μεν'λης σαρακοστής.

— Για τήν άκρίβεια... συνεχίζεται!

*

ΜΕΣΑ στό τρόλλεϋ, ό κόσμος στριμωγμένος. Και ξεσπνικά διακύνεται όλουθε μιά άνυποχία. Σάν μιά άπειλή νά διενόρησθ στην άτμόσφαιρα κυττάζονται όλοι οι έπιβάτες, γυρίζουν δεξιά κι' άριστερά και μιά κυρία, ιδιαίτερα εύαίσθητη, βγάζει τό μαντηλάκι της και σφραγίζει τη μύτη:

— Παναγιά μου, λέει, τί είν' αυτό;

Και άκούεται φωνή βαθύτατη ένός έπιβάτη, στό τσακίρ κέρι:

— Σκορδαλέα μαντάμ! Μήν φοβείσθε!..

*

ΠΑΡΕΠΙΟΜΕΝΑ της Άποκρής.

Τηλέφωνο.

— Έμπρός!

— Παρακαλώ τη δεσποινίδα Πιπίτα.

— Δέν υπάρχει, κύριε καμμία Πιπίτα εδώ.

Μικρή πού'ς. Δισταγμός. Λιγη άμικανία κι' ύστερα:

— Μά πώς δέν υπάρχει; Μήπως είσαστε έσείς δεσποινίς; Γνωρίστικαμε ό' ένα χορό, μού δώσατε τό τηλέφωνό σας και μού είπατε νά σας πάρω μετά τις Άποκρής.

Αλλά δέν προφταίνει νά τελειώση την κουβέντα του και την γλυκύτατη φωνή τού τηλεφώνου διαδέχεται ένα μπουμπουνιτό:

— Δέ πās στό δαίμονα βρέ γάϊδαρε; Άντε μ' ή στείλω εγώ!..

Και ή άλλη άκρη τού σύρματος έμεινε βουδή.

*

ΤΑ πατροπαράδοτα Κούλουμα γιορτάσθηκαν και φέτος κατά τά είωθότα, στίς σπύλες τού Όλυμπίου Διός από τόν... κύδον όχλο. Όμως οι πολυτάλαντοι γιωτακίδες εξεστράτευσαν με τά γιωτακί τους στά προάστεια, τών όποιων τά κέντρα— από Κηφισιά μέχρι Ραφίνα, κι' από θάληρα μέχρι και Χαλκίδα— άκόμα — πλημμύρισαν από τά αυτοκίνητα.

Μά τί κατάστας είναι αυτή! Διαμαρτυρόταν ό' ένα έξοχικό κέντρο μιά πολυτάλαντη κυρία, πού δέν εύρισκε μέρος ν' άράξη τό αυτοκίνητό της. Κατάντησε πιά άνυπόφορο! Και

ή κουστή Μαρία άπόκτισε αυτοκίνητο.

Και κάποιος γιωτακίς μουρούσε:

— Μέχρι και εείς έκόμα!

— Όχι άδίκως.

*

ΔΕ χώρεσαν όλοι οι χοροί μέσα στά περιθώρια της Άποκρής και έμειναν και μερικοί γιά τη σαρακοστή.

Άνθρωπος, λοιπόν, με βαλάντιο ίσχνότατο ρωτούσε κάποιον άλλον:

— Θα στο'χίζουν φτηνότερα οι χοροί αύτίς;

— Γιατί;

— Μά σαρακοστιανοί δέν είναι;

Προφανώς υπέθετε ό ταλαίπωρος όί στούς σαρακοστιανούς αυτούς χορούς σερβίρονται... φασουλάδες και ρεθύδια.

*

ΣΥΖΥΓΟΣ ταλαίπωρος και πολυπαθής άναστέναξε με άγανάκτησι:

— Λύσσαξε φέτος ή γυναίκα μου. Χορό γιά χορό δέν άφισε.

— Κι' έσύ;

— Τρελλάθηκα. Σάλεψε τό μυαλό μου απ' τά έξόδα.

Κι' ένας απ' τήν συντροφιά του, φιλοσοφικά:

— Τό πράγμα είναι απλό: Λυσσαστρείο γιά τη γυναίκα σου και τρελλοκομείο γιά σένα. Τι στενοχωριέσαι;

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ένα νέο άστέρι θα λάμψη σέ λίγο στό γαλλικό κινηματογραφικό στερείο. Πρόκειται γιά τη γιοιτευτική Έλεν Μπλά πού παίζει παρά τό πλευρό τού Ζάν Γκαμπέν στό νέο φιλμ «Άρκιμήδης, ό αήττητος». Εκτός από τό γιοιτευτικό μούτρακι και τό καλλιγράμμο σώμα της ή νέα σπαρ διαθέτει και ένα πολύμορφο ταλέντο.

Μόνο τού άλλου οι άσπασμοί τη γεμίζουν εύφροσύνη.

Ημερες

ΣΗΜΕΡΑ δέν είναι τά πρώτα νάτα πού μάς μιλούν. Στη δεύτερη νεάτηα ή κυρία πού γράφει. Λίγο πριν από τά σαράντα. Χωρίς κραυγές άπογνώσεως. Κατασταλαγμένη, συγκρατημένη, στην έκδήλωσι της λύπης της. Υποφέρει και συγχρόνως φιλοσοφεί πάνω στόν πόνο της. Δέν άπευθύνει σήμα κινδύνου, δέν καλεί σέ βοήθεια. Σκέπτεται, κρίνει, άναλύει και άναλύεται. Άνάπτυξι τού θέματος με νηφαλιότητα.

Φυσικά, στην πρώτη γραμμή ό έρωτας. Όταν παίρνουν πέννα και χαρτί γιά ν' άπευθυνθούν σ' αυτή τη σελίδα, δέν την παίρνουν γιά ν' άναπτύξουν... τό Κυπριακό, ή τό θέμα της ένώσεως τού Πατριαρχείου με τό Βοστανικό... Ό έρωτικός καύμος ύπαγρεύει την έπιστολή τους.

Και όταν μ'έν πρόκειται γιά πολύ-πολύ νέους ή έρωτική ιστορία είναι φρέσκη. Κάποτε και της ήμέρας. Τά δεκαοχτάχρονα παιδιά πού σάν μιλούν γιά ένα δυο χρόνια πίσω, έχουν την έντύπωση ότι μιλούν γιά ένα, δυο αίώνες. «...Τόν αγαπάω δυο όλοκληρα χρόνια...» Ό χρόνος στά μάτια τους παίρνει μεγάλη έκταση. Διαφορετικά παρουσιάζουν τά πράγματα οι πρεσβύτεροι. Για δεκαορίες και είκοσαρίες μιλούν αυτοί.

Είκοσι χρόνια πίσω μάς φέρνει ή κυρία. Έτσι, χαλάλι τό «φλέκλιν» «Τυρίζω είκοσι όλοκληρα χρόνια πίσω. Τι πολλά, αλήθει!» Εκείνη τελειώνει τό Γυμνάσιο, εκείνος τελειοφοίτος τού Πανεπιστημίου. Δέν έμειναν στην ίδια πόλι. Άλλο ό ένας, άλλο ό άλλος κατά τά τρία χρόνια τού δεσμού τους. Βλέπονταν κατά τά όλιγοήμερα ταξιδάκια του στην Άθήνα. Τά κενά θά τά κάλυπτε ή άλληλογραφία. Είχαν φθάσει στά προθύρα τών άρραδώνων. Κάτι όμως συνεισιές, κάτι πεισμοτα, κάτι μικροεγωισμοτά πού δέν λείπουν από τά ειδύλλια, τούς έκαναν νά σταματήσουν. Τίποτα τό πού δέν είχε μεσολαθήσει κανένας από τούς παράγοντες εκείνους, σοβαρό. Δέν είχε μεσολαθήσει κανένας από τούς παράγοντες εκείνους, πού κάνουν άγεφύρωτο τό χάσμα. Κάτι συνθησιμένα συννεφάκια, πού θά διαλύονταν με όση εύκολία σχηματίσθηκαν.

Ηρθε όμως στό μετοξύ ή άναστάτωση τού πολέμου. Χάνει ή μανά τό παιδί. Άνατροπή τού ρυθμού της ζωής. Δυσκολες οι συγκοινωνίες, πρόσλημμα οι μετακινήσεις. Έπί πολύ καιρό καμμία επικοινωνία. Ούτε τυχαία συναντήσι καμμία. Στρώμα πόνου πάνω από μιά επιφάνεια πού δέν έπαυσε νά είναι ζεστή από άγάπη.

Όπου, ή νέα μαθαίνει ότι ό νέος πού θά γινόταν μνηστήρας της, μνηστεύθηκε μιάν άλλη. Φυσικά δέν την άφισε άπαθή ή πληροφορία. Τραυματισμένη στόν έγωισμό και στην άγάπη της. Δέν είχε πάρει στά σοβαρά τη διακοπή. Όλο και περιέμενε στην έπανασύνδεσι τών οχέσεών τους. Οι άρραδώνες της έκλεισαν τό δρόμο της έλπίδας.

Όταν ή θύελλα τού πολέμου πέρασε και άρχίσαμε νά συννεργάζομαστε, αισθανθήκαμε την άνάγκη νά τόν δή. Την άνάγκη αυτή την έξωτερέκυσε. Τού έστειλε μήνυμα: «Έλα».

Άλλο τό θέμα, άν έκανε καλά ή άσχημα. Μιά φορά, τό μήνυμα πήγε. Δέν άρνήθηκε ν' άναποκριθί εκείνους. Σά νά περίμενε, μάλιστα, την πρόσκλησι. Πρόσμως, πήγε νά τη συναντήση. Πήγε με τη θέρα στό δάχτυλο. Σκληρό ίσως, ασφαλώς όμως τίμιο εκ μέρους του. Γιατί νά κρυφθί, αφού δέ σκόπευε νά διαλύση τόν άρραδώνά του; Άποφασισμένος νά προχωρήση σέ γάμο με τη δεύτερη, άνοίξε την καρδιά του στην πρώτη.

Δέν ήταν ό μεγάλος έρωτας, πού τόν άδηγούσε στην άπόφασί του. Μιά συμπάθεια και τίποτα περισσότερο. Συνέβησαν όμως μερικά «γεγονότα», πού τόν δέσμευσαν και δέν τού έπέτρεπαν ν' άποσυρθί. Ποιά ήταν αυτά τά γεγονότα δέν άναφέρεται στην έπιστολή. Υποθέτω ότι οι σκέσεις τους είχαν προχωρήσει τόσο, ώστε τού καθήκον του σάν τίμιου άντρα, δέν τού έπέτρεπε τη φυγή. Άλλωστε, δέν αδιαβαίταν άπάντα τη άποστροφή.

Ότε και ή κατέλλα, ή πρώτη, δοκίμασε νά τόν άποσπάση. Έμποτισμένη από ήθικες άργές, θάρσισε καλύτερη και κάπως τέτοια ένέργεια. Έν ταύτοια δέν είχε ποτέ νά τόν άγαπά. Ήταν βέβαια και γιά τού ίδιου την άγάπη. «... Δέν είχαμε πάσει ν' αγαπιόμαστε κι' έτσι τώρα ό δεσμός συνεχίστηκε πιά παράνομος και πιά δύσκολος από πρώτα. Καταλαβαίνετε. Χώρισαν όταν ήταν έλεύθεροι νά ένωθούν. Έσμίξαν

Η γλυκειά Ντέμπυ Ρέυνολτς χαμογελάει πάλι, μετά το τέλος του «σκανδάλου»...

Το πολύκροτο «σκάνδαλο» Έλίζαμπετ Τέυλορ — Έντυ Φίσερ — Ντέμπυ Ρέυνολτς, που επί πολυών μηνών έδωσε αβήθρη τροφή στις «κακές γλώσσες» του Χόλλυγουντ, πήρε άδοξο τέλος και οι ανωτέρω τρεις πρωταγωνίστριες του, που σχημάτιζαν το πιο συζητούμενο «ψευδικό τρίγωνο» της πόλεως του κινηματογράφου, σκορπίστηκαν — φαινομενικά τουλάχιστον — σε τέσσερα σημεία της άπειρης «Αμερικής»!

Είναι τόσο γνωστές οι ερωτικές περιπέτειες της Ντέμπυ Ρέυνολτς, ώστε κρίνουμε περιττό να αναφερθούμε στις λεπτομέρειες του τελευταίου της «σκανδάλου», που έγινε ατμός να γερήσει ξαφνικά κατά 10 ετών, αλλά χρόνια το μοναδικό θέμα της ιστορίας αυτής, η χαριτωμένη Ντέμπυ Ρέυνολτς.

Αμέσως μόλις γνώστηκαν επίσημα οι ένοχοι σχέσεις του άνδρα της Έντυ Φίσερ με την Έλίζαμπετ, η Ντέμπυ κατέφυγε στα δικαστήρια ζητώντας διαζύγιο από τον άπιστο Έντυ και διατροφή για τα δύο παιδιά της και τον εαυτό της.

Από τη στιγμή εκείνη και μέχρι πρό όλγων ημερών που συζητήθηκε η αίτηση διαζυγίου της Ντέμπυ, τόσο ο Έντυ όσο και η «πέτρα του σκανδάλου», η περιώνυμη Έλίζαμπετ, μεταχειρίστηκαν κάθε μέσον, ακόμη και απειλές, για να πείσουν τη Ντέμπυ να αποσύρει την αίτηση και να δεχθεί να λύσουν το ζήτημά τους έντελως «φιλικά». Χάρης, όμως, στους ικανούς δικηγόρους της, η Ντέμπυ δεν έπεσε στην παγίδα και επέμεινε μέχρι τέλους, περισσότερο για να γελοιοποιήσει τους δύο άπιστους, όπως εγγύησε η δια, παρά για να επιτύχει οικονομικά φελλήματα.

Έτσι έφθασε η ημέρα της δίκες.

Η μικρή αίθουσα του δικαστηρίου διαζυγίων είναι από πολύ έντονη ασφυκτική γεμάτη. Οι περισσότεροι είναι άσπρες του κινηματογράφου και γενικά άνθρωποι που έχουν άμεσο «σέξι μ'» αυτόν. Υπάρχουν, όμως, και αρκετοί άλλοι άνθρωποι, ιδίως γυναίκες, που ήρθαν να παρακολουθήσουν στην άτυχία της Ντέμπυ «καρναβάλι» στην άτυχία του άπιστου σέξι μ' και να «κεραυνολογήσουν» τον άπιστο σέξι μ'.

Ανάμεσα σ' αυτούς είναι και ο γνωστός στάρ Έντμουντ Πέρντο, που έγινε ήρωας κι' αυτός ενός παρόμοιου «σκανδάλου» πρό ετών. Κάθεται σε μια άκρη της αίθουσας, προσπαθεί να κρυφτεί μάλλον από τα περίεργα βλέμματα, και κυττάζει γύρω του εξεταστικά. Αλλά ένας μικρός θυμωμένος από 5—6 γυναίκες τον έχει αναγνωρίσει ήδη και συζητεί γι' αυτόν.

Προσμένοντες ευτυχισμένες ημέρες... Η Ντέμπυ και ο Έντυ λίγο μετά το γάμο τους.

Ελίζαμπετ Τέυλορ, η σκληρή «εθυσμένη χήρα» του Χόλλυγουντ...

— Τον βλέπετε αυτόν εκεί κάτω; λέει η μία στην άλλη. Είναι ο θάλατος «γόνος» Έντμουντ Πέρντο που πρό ετών ξελόγαζε τη γυναίκα του Τάιντον Πάουερ, τη λήνη Κρίστιαν, και στήθηκε ατμός να χωρίσει το ζευγάρι, να γίνει ο Τάιντον καρδιακός από τη λύπη του και να πεθάνει από μνημόνιο σε ηλικία 44 ετών... Αλλά η μία δεν τον άφησε ατιμώρητο. Μετά το «σκάνδαλο» εκείνο, ο Πέρντο έχασε τη δημοτικότητα του, διώχθηκε απ' όλα τα στούντιο και σήμερα γυρίζει από πόρτα σε πόρτα και ζει ένα μικρό ρόλο για να ζήσει. Έτσι θα καταλήξει μια μέρα και ο άπιστος Έντυ Φίσερ!...

Λίγα λεπτά αργότερα, αρχίζει η συνεδρίαση του δικαστηρίου. Αλλά από το άλλοτε «ψευδικό τρίγωνο» είναι παρόντα μόνο η ενάγουσα Ντέμπυ Ρέυνολτς. Ο Έντυ Φίσερ προτίμησε να μη παρουσιασθεί καθόλου, καθώς κι' η Έλίζαμπετ Τέυλορ, που είχε κληθεί για μάρτυς. Έτσι, ο δικαστής έρχεται την ευκαιρία να «τά ψάλλει» την καλή σπουδής ένοχους και σε λίγο να εκδώσει την απόφασή του. Σύμφωνα μ' αυτήν, το δικαστήριο έδωσε διαζύγιο στη Ντέμπυ και κατέδικασε το Φίσερ να πληρώσει στη Ντέμπυ κάθε μήνα 3.400 δολάρια ως διατροφή των δύο παιδιών της, του Χάρρυ, 2 ετών, και του Τέντ, 1 έτους, αλλά και του εαυτού της μέχρι να ξαναπαυτευθεί. Σε περίπτωση γάμου της Ντέμπυ, το ποσό περιορίζεται σε 2500 δολάρια το μήνα χωρίς των δύο παιδιών.

Αλλά δεν είναι αυτά τα μόνο οικονομικά «φέλλήματα», που επέτυχε με το διαζύγιο η Ντέμπυ. Επειδή ο νόμος της Καλιφόρνιας μοιράζει εξ ίσου την κοινή περιουσία των συζύγων, η Ντέμπυ θα πάρει ακόμη ολόκληρη την ατομική περιουσία της, μια εξοχική θύλα αξίας 100.000 δολλαρίων, αρκετές μετοχές εταιρειών πετρελαίων, μια ασφάλεια ζωής αξίας 60.000 δολλαρίων, ένα πολυτελές «τροχόσπιτο», ένα καινούργιο τζιπ και μερικά άλλα ακόμη.

Μετά την έκδοση αυτής της τόσο αυστηρής για το Φίσερ απόφασης, δ-λοι εξέπληκτοσαν στο Χόλλυγουντ και έσπευσαν να χαρακτηρίσουν το διαζύγιο αυτό σαν ένα από τα πιο «θαυρά», που ξέσπασαν ποτέ εις όρους ήθοιοι του κινηματογράφου. Μά και κανείς δεν είπε: «Τόαν καμμένο τον Έντυ, που θα έβρισκε κάθε μήνα τόσα χρήματα;» Αλλά γιατί να τον λυπηθούν; Ας είναι καλά η... Έλίζαμπετ Τέυλορ, η απράτακτη προσο-πική περιουσία της κι' η επίσης απράτακτη κληρονομιά που της άφησε ο μακαρίτης Μάικλ Τάιντ! Τι θα τα κάνει τόσα χρήματα; Κάπου πρέπει να τα ξοδεύει. Αφού ήθελε με κάθε θυσία τον Έντυ Φίσερ, ας τον πληρώσει τώρα χρυσό!...

Η εισόδος της Ντέμπυ στην αίθουσα του δικαστηρίου συνοδεύτηκε από ψιθυρούς συμπάθειας. Αυτή όμως, κάτω από τη συγκίνηση, αλλά πάντα χαριτωμένη παρ' όλο το άπλο και σοβαρό υπόμολο, δε γύρισε να κυττάξει κανένα. Με το κεφάλι κάτω και συνοδευόμενη από τους δυο δικηγόρους της, πήγε κατ' ευθείαν στη θέση της. Μάλιστα οι ρεπόρτερ τσακίγη-καν να της πάρουν δυο λόγια και οι φωτογράφοι μερικές πόζες.

— Δέ μου χρειάζονται φωτογραφίες και δηλώσεις. Μόνο στο δικαστήριο θα απαντήσω αν έρωτηθώ, είπε ξερά.

2 ΣΥΝΑΙΧΕΣ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΗΣ...

Πράγματι, αφού η ίδια ήταν και η μοναδική μάρτυς, όταν ο δικαστής ζήτησε να μάθει για ποιά συγκεκριμένη ατμία ζητούσε διαζύγιο, απέφυγε τη λέξη «άπιστος» και απάντησε: «Ανακαλύχθηκε» και περιφρονήσεως εκ μέρους του συζύγου μου, ο οποίος από μνημόνιο συνδέεται με μια άλλη γυναίκα... Στο σημείο αυτό δε μπόρεσε να συνεχίσει την κατάθεση της. Η συγκίνηση την έπληξε ξαφνικά και άρχισε να κλαίει με λυγμούς...

Αμέσως το δικαστήριο δέχθηκε, για να της δώσει καιρό να συνέλθει. Και λίγο αργότερα, όταν η Ντέμπυ ήρθε μες τα δικαστήρια και συμπλήρωσε την κατά-θεση της, το δικαστήριο την δικαιώσε και της χορήγησε το διαζύγιο. Έτσι πλέον των σημαντικών οικονομικών παροχών, της ανέθεσε και την αποκλειστική κηδε-μονία των δύο παιδιών της.

— Όλα καλά και άγια, έλεγε η ίδια λίγο αργότερα σε φίλες της, αλλά τί τα θέλετε; Ο γάμος είναι γάμος και δε δια-λύεται έτσι με μια μονοκοινοβία. Πολύ περισσότερο όταν υπάρχουν και παιδιά και έχει μεσολαβήσει μια περίοδος από-λυτης ετυχίας. Αλλά ο άνθρωπος είναι πλασμένος, για να αντιμετωπίζει πολλές ρουτίνες στη ζωή του! Αυτό κάνω κι' γω τώρα. Θα αντιμετωπίσω τη νέα μου κατάσταση με όσο μπορώ μεγαλύτερο θάρρος...

Και, ίσως για να αυτοπαρηγορη-θεί, πρόσθεσε ενώ το χαμόγελο φώτιζε για πρώτη φορά ύστερα από τόνους μηνες το διαφορετικό πρόσωπό της:

— Άλλωστε, είμαι τόσο νέα ακόμη...

ΕΝΤΥ ΚΛΑΡΚ

©©

Κινηματογραφικές πεννιές

★ 17 κράτη δήλωσαν ήδη συμμετοχή στο IX κινηματογραφικό φεστιβάλ του Βερολίνου, που θα λάβει χώραν στο δυτι-κό τμήμα της παλαιάς πρωτεύουσας, με-ταξύ 26ης Ιουνίου και 7ης Ιουλίου. Με-ταξύ αυτών η Γαλλία, οι Η.Π.Α., η Αγ-γλία, η Ιταλία και η Ιαπωνία. Προσε-κλήθη και η Ρωσία, η οποία όμως δεν απάντησε μέχρι στιγμής.

★ Ποτέ η Αθνα Γκάρντνερ δεν έδειξε τόση νευρικότητα όσο τώρα, που βρίσκεται στην Αυστραλία. Κατά την πα-ραμονή της εκεί έλλαξε τέσσερις φορές: από διαμονής και πέντε φορές καμα-ριέρα.

Αθηναϊκό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όσο περνούσε ο καιρός, ο Νότης γινό-ταν όλο και πιο δυστυχισμένος. Κι' οι δυο συζυγοί ζούσαν ουσιαστικά χωρισμένοι. Έ-να καλοκαίρινο βράδυ ο Νότης εξήγησε στην Έλλη ότι είχε αποφασίσει να φύγει για τη Χρυσή Ακτή της Αφρικής. Ο χω-ρισμός αυτός θα βοηθούσε και τους δυο να ξεχάσουν τα περσμένα. Άλλωστε, το παιδί, που θα έρχόταν στον κόσμο έκανε επιτακτικό αυτό το χωρισμό. Ο Νότης κα-ταλάβαινε πως δε θα μπορούσε να το αντι-κρίσει. Έτσι, ένα πρωί κατέβηκε στον Πειραιά κι' ο Νότης, πριν αναβεί στο υπε-ρκεανείο, έσφαξε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του. «Πρέπει τώρα να χωριστού-με, αγαπημένη μου» της είπε...

13ον «Ένα δεύτερο σφύριγμα τους έκα-νε να αγκαλιαστούν ακόμα πιο δυ-νατά — σα να ζητούσανε προστα-σία ο ένας από τον άλλο.

«Υστερα, με προσπαθεία μεγάλη, ο Νότης προσπάθησε από την αγκαλιά της και χω-ρίς να γυρίσει πίσω να κυττάξει, προχώρησε τρέχοντας προς την ανοιχτή πόρτα. Έβρισε στο ναύτη που φρουρούσε την είσοδο το είσι-τήριό του, και προχώρησε, το ίδιο πάντα τρέχοντας, προς τη σκάλα του υπερκεα-νείου...

Η Έλλη είχε μείνει εκεί, με τα χέρια της απλωμένα — έτσι όπως της τάχε άφι-σει ο Νότης βγαίνοντας από την αγκαλιά της... — και τα μάτια της, απλιστα, τον παρακολουθούσαν... Τον είδανε να ανεβαίνει γρήγορα-γρήγορα τη σκάλα, να πατάει το κατάστρωμα, να τρέχει προς την πρύμνη, να γέρνει στην κουπαστή.

Πόσο μικρός είχε γίνει ξαφνικά! «Ένα ά-διόρατο σημάδι» ανάμεσα στα άλλα — στους άλλους ανθρώπους, που γεμίζανε την κουπαστή... Πώς φοβόταν η φτωχεια μη τον μπερδέψει, μη τον χάσει!...

— Νότη!... Νότη!... ακούστηκε σα σπα-ραχμός η φωνή της.

Την έπινξε ένα τρίτο ούρλιασμα της σει-ρήνας...

Ο πυρετός της προετοιμασίας για το σαλπάρισμα, κυριάρχησε άπανά στο υπερω-κεανείο. Η σκάλα σηκώθηκε. Τα σκονιά λυ-θήκανε. Και, σιγά-σιγά, το τέρας άρχισε να απομακρύνεται...

Από την κουπαστή δεκάδες μαντήλια κου-νόντουσαν — μαντήλια μουσκεμένα στα δα-κρύα του χωρισμού... Άλλα μαντήλια κουνι-όντουσαν από την προκυμαία... Ένας απελ-πνισμένος οπτικός τηλεγράφος, που μεταδι-βάσε ανάμεσα σ' αυτούς, που φεύγανε και σ' αυτούς που μένανε τα σήματα Μόρς του αποχαλινισμού...

Η Έλλη κουνούσε μηχανικά το χέρι της με το μαντήλι. Όλη είχε γίνει μάτια! Και τα μάτια της κυττάζαν απλιστα το μαύρο σημάδι, άπανά στην κουπαστή της πρύ-μνης, που όλο και μικραίνει... Πόσο μίσση-σε τα δακρύα της, που δημιουργήσαν μπροστά στο βλέμμα της μια πυκνή ομίχλη — μια ομίχλη που την έμποδιζε να δει!... Τά σκού-πισε γρήγορα με το χέρι της και προσήλω-σε τα μάτια της στο ίδιο πάλι λατρεμένο όραμα, που γλιστρούσε σιγά-σιγά μακριά της... «Αδίκη! Η ίδια ομίχλη των δακρύων πυκνώσε μπροστά της... Κι' ύστερα, το ύ-περωκεανείο είχε απομακρυνθεί αρκετά. Τώ-ρα, και δακρύα να μη σκεπάζανε τα μάτια της, δε θα μπορούσε να διακρίνει το μαύρο σημάδι της πρύμνης... Μόνο το μεγάλο καράδι διακρινόταν ακόμα, πούβγαινε αργά από το λιμάνι...

Τά χείλια της Έλλης άργακουνηθήκανε: — Νότη...

Ένας διούλλαρος λυγμός...

Νά τον πήρε, άραγε, το αεράκι και εά τον έφερε ανάλαφρο άπανά στα φτερά του, σε εκείνον που είχε πάρει πια να διακρίνε-ται, χαμένος από την απόσταση, που όσο πήγαινε και μεγάλωνε...

Υστερα, και το πλοίο άρχισε να χάνε-ται... Ένα σφύριγμα του ακόμα έφτασε ως

την προκυμαία... Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν ούρλιαχτό: ήταν μακρινός λυγμός...

Η Έλλη ένοιωσε ένα χέρι — το χέρι του πατέρα της — να ακουμπάει απαλά άπάνω στο δικό της... Κι' άκουσε τη φωνή του να της ψιθυρίζει γλυκά:

— Έλα... Πάμε...

— Όχι... τον παρακάλεσε. Άσε με λίγο ακόμα...

Τό βλέμμα της έμεινε μαγνητισμένο επί-μονα από το ίδιο σημάδι — το πλοίο, που βούλιαζε στα βάθη του ορίζοντα...

Και μόνο όταν χάθηκε έντελως, η Έλλη έσκυψε το κεφάλι της κι' άκολουθήσε τον πατέρα της... Άδάκρυτη, άψυχη: Τά δακρύα της είχανε στερέψει η ψυχή της είχε φύγει μαζί με το καράδι, που την είχε πάρει μαζί του...

ΚΟ'.

Και άρχισε ομοιόμορφη, μονότονη, η ρου-τίνα του πόνου: Η Έλλη έκατσε μαζί με τον πατέρα της.

Ξενοίκισε το εξοχικό της σπιτί, που ή-τανε γεμάτο από τη νύφη ανάμνησι του λα-τρευτού πουχε φύγει... Το σπιτί του πατέρα της δεν της θυμίζει τόσο βασανιστικά αυτό που, άλλωστε, δεν υπήρχε τρόπος να ξεχά-ση — κι' ούτε ήθελε να το ξεχάσει!...

Ο Νότης κράτησε την υποσχέσή του: Από το Γιβραλτάρ — πρώτη σκάλα του υπερκε-ανείου — έφτασε το πρώτο γράμμα του, πλημμυρισμένο άγάπη και νοσταλγία:

«Αγαπημένη μου,

Ποτέ μου δε νόμιξα, ότι θα μού ήτανε τόσο δύσκολη η φυγή!... Τη νόμιξα απλή, κι' όμως ήτανε κάτι πιο πολύ από ηρωί-σμός! Όταν πίσω από τα δακρυγόνα μά-τια μου χάρηκαν οι νταντέλλες της Αττι-κής, τότε κατάλαβα, ότι καταδικάζομαι να ζήσω το πιο άδύνατο μαρτύριο μακριά σου...

Πόσο πάλεψα για να συνεχίσω τό ταί-δι! Πόσο με μαγνίτιζε το νοητικό παρελ-θόν προς τα πίσω, προς την Ελλάδα...

Τό δεύτερο γράμμα του έφτασε από τις Καναρίες:

«Ακριά μου,

Λίγο-λίγο, η μαλακία άνοιξε υποχωρεί, σβύνει, για να άφισή στη θέση της το πνι-γνό τροπικό καλοκαίρι! Τελειώσε σταθ-μός της άνοιξης, τα νησιά των Καναρίων, όπου σταθήκαμε για λίγες ώρες. Βρίσκα, λοιπόν, την ευκαιρία να σου γράψω δυο λό-για...

Όσο προχώρ προς το νοτιά, προς το άγνωστο, τόσο σ' αγαπώ και πιο πολύ! Δεν καταφέρνει η απόσταση που μεγαλώνει να σε απομακρύνει ούτε στιγμή από τη σκέψι μου... Κι' εδω είναι όλα τόσο γλυκά! Μια διά-φανη ατμόσφαιρα τυλίγει τα μαγκία αυτά νησιά, που τά κλαδιά των κέντρων τους στολίζουν με κίτρινα ολόφωτα λουλου-δια — τα καναρίνια! Ποσα πουλάκια στε-ρουγίζουν άμέρινα από δέντρο σε δέντρο, από κλαδί σε κλαδί! Έδω, γλυκειά μου, εί-ναι σωστος παράδεισος! Εξωδίες από πό-ρτες, μαγικές πηγές — νάναι λουλούδια; νάναι φίλια της ολοναλνής της θάλασσας στα καταπράσινα δάση!... — με τυλίγουν από όλες τις μεριές, με μεθούν! Ήχοι ά-παλοί — θροίσματα, φλοίσβα, κελαϊδήματα — φτάνουν από παντού για να χαρίσουν στον άδελφό τη γαλήνη ευδαιμονία της αμεριμνίας!... Και συλλογίζομαι παραπονε-μένος: Όλη αυτή η ευδαιμονία δεν ήτανε να μας τυλίγει ζευγαρωμένους... Έδω, σε μια λουλουδιαμένη γη, οι άντρες δεν έξαι-σιον νησιών, δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε οι δυο μας ευτυχισμένοι!...

Δώχνω τά τραλλά όνειρά μου, που με παρασύρουνε μακριά... Τό καράδι σφύριζει... Άπτό, αγαπημένη! Συνεχίζω την πορεία μου προς το άγνωστο, χωρίς εμένα — μα πάντα μαζί σου!...

Νότης.

Έλλη μπόρεσε να μαντέψει εύκολα την πάλι που έγινε μέσα στην καρδιά του Νότη! «Δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε οι δυο μας

στο έρχόμενο τεύχος του

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Αφιερωμένος στην

Εθνική Επέτειο της

25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Σελίδες

100

ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙ

ΦΩΤΟ — ΟΦΘΣΕΤ

Δραχμές

κοντά σου! Κι' εδω, τό περιβάλλον, γεμάτο μυστικοπάθεια, προδιόθεσε ακόμα πιο πολύ την καρδιά μου για τόν πόνο... Έδω είναι τά σύνορα του βορριά από τό νότο — της Ευρώπης από την Αφρική! Ο πολιτισμός συμπλέκεται με τον πρωτογονισμό των Μαυριτανών... Ένα έντονο χρώμα εξωτισμού κά-νει τόν άνθρωπο να άναπολή... Πώς να μην άναπολήσω κι' εγώ!...

Παραδόθηκε άντεράσπιστος στη νοσταλ-γία... Η ψυχή μου σύρθηκε κοντά σου, ζη-τώντας τη χαρά... Όμως, η χαρά μου έμεινε χαμένη — αφού την άφησα πίσω!...

Πληνθήκα μέσα στα γραφικά δρομάκια αυτής της μικρής πολιτείας που θυμίζει την δική μας, την Πλάκα. Είναι στενωπόκα-κα, που ανηφορίζουν με σκαλοπάτια πρα-σινισμένα από την ύγρασία, άνοιγμένα στο βράχο. Μια ήρεμη υποδλητική κυριαρχεί παντού. Λες κι' όλα έχουν άκινήτησει, για ν' άφίσουνε την ψυχή μου να αγκαλιάσει τη δική σου, που είμαι, βέβαιος, ότι μ' άκο-λούθησε πιστά!...

Δεν έχω να σου γράψω άλλο — γιατί έχω να σου γράψω τόσα πολλά!... Ένα ξερε μόνο — ένα μην ξεχνάς: Ότι είμαι μαζί σου! Όσο κι' αν μεγαλώνη η απόσταση, ά-νάμεσα μας, εσύ, πιστά κι' άκούραστα, μ' ακολουθείς... Βρίσκεσαι κοντά μου, πιστή συντροφιά μου, παντοτεινή... Νάμαι, άραγε, κοντά σου κι' εγώ!... Άν ναι, τότε τίποτα δε μας χωρίζει! Ζούμε μαζί, ακόμα και χω-ρισμένοι!...

Φιλώ τά δακρύα στα λατρεμένα ματάκια σου.

Νό της.

Πόσες φορές τό διάβασε η Έλλη τό γράμ-μα του Νότη! Τό έμαθε άπ' όξω! Κι' έτσι, τις άτέλειωτες ώρες της πονεμένης της μο-ναξιάς, αναδύονταν τά θερμά λόγια του από τη διαφανή θύμησι της, για να της κρα-τήσουν συντροφιά!... Μα, ναι: όπως τό έ-γραφε κι' ο Νότης, ακόμα και χωρισμένοι, ζούσανε μαζί!

Τό δεύτερο γράμμα του έφτασε από τις Καναρίες:

«Ακριά μου,

Λίγο-λίγο, η μαλακία άνοιξε υποχωρεί, σβύνει, για να άφισή στη θέση της το πνι-γνό τροπικό καλοκαίρι! Τελειώσε σταθ-μός της άνοιξης, τα νησιά των Καναρίων, όπου σταθήκαμε για λίγες ώρες. Βρίσκα, λοιπόν, την ευκαιρία να σου γράψω δυο λό-για...

Όσο προχώρ προς το νοτιά, προς το άγνωστο, τόσο σ' αγαπώ και πιο πολύ! Δεν καταφέρνει η απόσταση που μεγαλώνει να σε απομακρύνει ούτε στιγμή από τη σκέψι μου... Κι' εδω είναι όλα τόσο γλυκά! Μια διά-φανη ατμόσφαιρα τυλίγει τα μαγκία αυτά νησιά, που τά κλαδιά των κέντρων τους στολίζουν με κίτρινα ολόφωτα λουλου-δια — τα καναρίνια! Ποσα πουλάκια στε-ρουγίζουν άμέρινα από δέντρο σε δέντρο, από κλαδί σε κλαδί! Έδω, γλυκειά μου, εί-ναι σωστος παράδεισος! Εξωδίες από πό-ρτες, μαγικές πηγές — νάναι λουλούδια; νάναι φίλια της ολοναλνής της θάλασσας στα καταπράσινα δάση!... — με τυλίγουν από όλες τις μεριές, με μεθούν! Ήχοι ά-παλοί — θροίσματα, φλοίσβα, κελαϊδήματα — φτάνουν από παντού για να χαρίσουν στον άδελφό τη γαλήνη ευδαιμονία της αμεριμνίας!... Και συλλογίζομαι παραπονε-μένος: Όλη αυτή η ευδαιμονία δεν ήτανε να μας τυλίγει ζευγαρωμένους... Έδω, σε μια λουλουδιαμένη γη, οι άντρες δεν έξαι-σιον νησιών, δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε οι δυο μας ευτυχισμένοι!...

Δώχνω τά τραλλά όνειρά μου, που με παρασύρουνε μακριά... Τό καράδι σφύριζει... Άπτό, αγαπημένη! Συνεχίζω την πορεία μου προς το άγνωστο, χωρίς εμένα — μα πάντα μαζί σου!...

Νότης.

Έλλη μπόρεσε να μαντέψει εύκολα την πάλι που έγινε μέσα στην καρδιά του Νότη! «Δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε οι δυο μας

στο έρχόμενο τεύχος του

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Αφιερωμένος στην

Εθνική Επέτειο της

25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Σελίδες

100

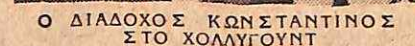
ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙ

ΦΩΤΟ — ΟΦΘΣΕΤ

Δραχμές

15

14

κολούθησε στα ατμόντια της Μέκκος του
κινηματογράφου το γύρισμα διαφόρων
ταινιών. Στη φωτογραφία μας, ο δια-
δοχος συνομιλεί μ' ένα κλόουν, που δέ-
χεται άλλος από τον Πητερ Λόρε, ο ό-
ποιος γυρίζει τώρα το φιλμ «Το μεγάλο
ταίρκο». Ο Λόρε, που είναι σήμερα
55 χρόνων, είναι ουγγρικής καταγω-
γής και θεωρείται ένας από τους πιά-
λαμπρους καρρατέριστες του κινηματο-
γράφου.

το της φιλμ τύπου γουέστερν. Ή στ
 υποβιβεται σ' αυτό μία νεαρά Ιταλί
 πριμαντόνα, η οποία κάνει το 1878
 περίοδοι στην Αμερική. Σε μία σ
 νη η Σοφία φορεί την παράξενη
 τη ένδυμασία, που είναι ένα κράμα σ
 λης βερσαλιέρου και Αμερικανού στ
 τιώτου της εποχής.

Ἐσχώσε τ' ὥραμιον της βλάβημα εκείνη καὶ
κῦταξε· τὰ θετὰ της πατέρου.
— Ἄν εἴη, ποτὲ δὲ θα σοὺ τόκουρα, ἀπο-
κρίθηκε. Γιατὶ νοήαχα σὺ σένα μωρὸν νὰ
τὰ μυστικά μου καὶ σὲ κανένας ἄλλον. Ὅτι
μοὺ πηξ ἐστὶ αὐτὸ θὰ κάνω.
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος της ἀγκάλασε εὐτυχισμέ-
νος.
— Τότε ἐτοιμάσου, της εἶπε. Θερρῶ πῶς
σοὺ βρήκα εὐτόν που σοὺ δέξει. Εἶναι ὁ Δι-
μήτριος ὁ Τζένιος, ὁ γυιὸς τοῦ πατέρου σου
καὶ ὁ κύριος κίλος θὰ πάω νὰ τὰ κουδεντιάσουμε.
Αἰ, εἰμίαι σίγουρος πῶς ὅλα θὰ τὰ φέρη
Θεὸς δεξιά.
Ἦταν ἀκόμη νέος ὁ παρέδρος της Ἀρχι-
επισκοπῆς τῆς ἁγίας πόλεως.

— Τί νά τά κάνη κανείς όλα τούτα, όταν τ
Ένα του ποδί βρωσκέται κιόλας στο λάκκο
Γρωμί, Γέρασα και τo κορμ

σου. "Ε, η Δάφνη μου πρέπει να είναι
χέρια κ' ἄς μὴν εἶναι δικό μου σπλάγχνο. Τί
ἀνάστημα, τί μεγάλωσα καὶ τὴν ἐτοιμασία γιὰ
τὸν ἀνθρώπο που δὲ τὴν πάρη. "Ο, τι ἔχω κα-
δὲν ἔχω, θάνε όλα δικὰ τους...
Γιὰ να γίνουν ωστόσο οἱ γάμοι τοῦ ὠραίου
ἐκείνου ζευγαριοῦ, ἔπρεπε τὸ πλῆθος νὰ
τελειώσῃ τὴ στρατιωτικὴν αὐτοῦ θεία. Ὑπάρ-
χει ἡ ἀπόφασις τοῦ Πυρροῦ.

...μεγάλα κτήρια, στο Π-δίου του Αρε-
 "Ήταν το έτος 1854, εποχή που η μικρή το-
 "Ελλάδα, μόλις είχε άρξήσει να παίρνει πάλι
 της από τις αλληπαλλήλες συμφορές. Ο Δ-
 μήτρους θα έμενε «υπό τα όπλα», δχτώ όλ-
 κληρους μήνες. Στενοχωρέθηκε ο πάρεδρ
 για την ατυχία, μά ο Φώτης Λαμπρινός τ
 ...

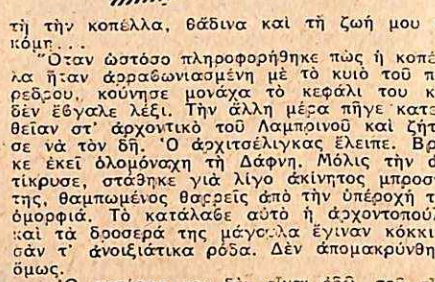
παρθή καπαρωμένοις κεφαλαίοις, ὡς ἐν τῇ ἐπιτομῇ. Ἄρ-
τιό μορφοῦ καπολλά να τὸν περιμένη. Ἀρ-
κιδόλας θα γράψω σὲ κάποιο κουμπάρο μὲ
πολιτευτὴ στὴν Ἀθήνα, νὰ καταφέρει γὰ τὴ
πάρη μερικὲς μέρες ἀδεια. Πρέπει νὰ γνω-
στοῦν καλύτερα τὰ παιδιὰ μας. Δὲ συμφωνεῖ
Εὐφρόνη:

...πσέλιγκας για την... στο χωριό. Γιατί τ
έλεγε να παρουσιάστη... μέρες εκείνες, «πολεμικοί μένος διέπνευ-
λους τους κατοίκους της πρωτεύουσας». «
πως έδειχναν τα πράγματα, ή Ελλάδα προ-
τοιμαζόταν για πόλεμο. Ένα πόλεμο, που ή
την έκανε να γίνει πάλι μεγάλη και ισχυρή.
Στρατός και πολεμοφοβία έφευγαν αδιακο-
...»

κὲς ἀδελφεὺς εἶχαν ἀνακληθῆναι. Μὲ τὴν σειρά τ' ἡ τῶρα, δὲ Φώτης Λαμπρινὸς ἀνησυχῆσε. Ἦτο σὰν νὰ ἐνοιῶσε ξαφνικὰ τὴν ἀνάγκη νὰ τελώσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερος αὐτῇ ἡ ὑπόθεσις. Γάμος ἔπρεπε νὰ γίνη, ἔστω κι' ἂν ἀκόμη Δημήτρης ἀργούσε ν' ἀπολυθῇ. Φοβόταν τ'

ἐκφανίσαντο πρὸς τὴν Ἀρχαίαν. Ἦταν ἕνας
 ῥαῖος φιλοκόρημος φουστὰννελλοφόρος, ποὺ ἵ-
 σθε τάχα ν' ἀγοράσῃ πρόβατα ἀπὸ τὰ φημισμέ-
 νη καπνάδια ποὺ λαμπρύνει. Ὅμως ἡ ἀλήθεια
 ἦταν ἄλλη. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε, γιὰτι εἶ-
 μάθει πὼς ἡ Ἀσπρην, ποὺ τὴν εἶχε δὴ τυχόν
 μιά μέρα στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ἦταν ἡ
 τὴ θυγατέρα του.

— Τέτοια νεράδια, δὲν ξανάβγαζα τὰ μά-

— Πρέπει να σου πω την αλήθεια, κοπέλα μου, άποκρίθη·κε. Δεν ήρθα για τόν πατέρα σου, μήτε για τὰ πρόβάτὰ του. Γιατί έχω ἐγὼ κοπάδια φημισμένα σ' ὁλόκερο τὸ λιθόκι.

— Πάρε! Άρρα, να σε δω από κοντά και να χαρώ το φως των ματιών σου. Μη μωήνεις! Ξέρω πώς είσαι άραβισιωσμένη, το γούτο το παρέρδωρο, μα έχω σε παίνω, α-σώς γυναίκα μου. Είμαι πλούσιος και το β-μου είναι άμείωτο. Μα πιο πλούσια ακό- είναι η καρδιά μου, που μονάχα για σένα χ-πά τούτη τη στιγμή.

προσέβαλε! φώναξε. «Αν δὲ φύγης ἀμέσως θὰ βάνω τοὺς μούργους μου νὰ σὲ καταπορέσουν. Θὰ τῶκανά τῶρα δά, ὅμως σὲ λυμαιο. Εἶσαι τρελλός, μὰ φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος. Πήγαινε λοιπὸν στὴν εὐχή τοῦ Θεοῦ! ἄσε με ἡσυχῇ! Δὲ θὰ πῶ τίποτ' τοῦ τέρατος μου, γιατί δὲ θέλω νὰ σὲ δῶ με κανὲν βλάστην κοσιδί σου...

—“Αν είναι από σένα τὸ βόλι, τὸ δέχομαι. Π.θαίνοντας, θ’ ἀκούσης νὰ σοῦ λέω χάριστε.”

ρία καὶ δυνατὴ φωνὴ καὶ τῆς ἔλεγεν πράγμα
ποῦ μήτε τὰ φανταζόταν. Ἡ σκέψις τῆς πέ-
ζε στὸ Δημήτρη. Ἐμεναν στὸν ἴδιο χωρίο,
σπίτια τους ἦταν κοντὰ κι' ὡστόσο καλὰ κα-
δὲν τὸν γνόριζε. Δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει π
οὔτε μιὰ λέξι ματαῶς τους. Νόμισε ὅμως
τὸν ἀγαποῦσε, ἀφοῦ εἶχαν δώσει λόγο
στὴ φερόμενη ἀγάπῃ τους. Καὶ γὰρ ποῦ

γαματικά τὸν Δημήτρη γένειον ἢ οὐκ; ἰὸν ἦν
 μέτην ψυχὴ τῆς γυναικὸς ἀντὶ τὸν ἐπαίνον
 περὶ αὐτὸ ἦταν ἐπιθυμία τοῦ θεοῦ τῆς
 τέρας;
 ὦρσε καὶ κύττοξε τὸν παράξενον ἐπισκέ
 τῆς.
 ὡς φῶνεν τὸν παροκάλεσε. Ἦμουνά τόσο

— Δάφνη, τῆς ἐπέε, φεύγω. Μὰ δὲ θά εἰ
μαρκῶς. Θὰ εἰς περιμένω ἀπόψε κιάλας οἱ
παλιό μύλο τοῦ Κανακά, Φηλά στήν Ἀετο
χη. Θάμαι με τ' ἀλόγο μου. Ἐκεῖ πού θά
ὀδηγήσω, θά σέ κάνω βασιλίτσα. Ἀπ' αὐ

«Η νέα του βρήξε μια τελευταία ματιά κι
φυγε τρέχοντας σαν να την κυνηγούσαν.
«Ανθρώπος έμεινε για λίγο ακόμη στη θεία
κι' ύστερα απομακρύνθηκε με βήμα ήσυχο
και πώς είχε κατακτήσει την καρδιά
πεντάμορφης άρχοντοπούλας. Και δεν έ-
λάθος. Στην ψυχή της Δάφνης, είχε εσκη-
μωθεί ένας πόνος. Μόλις βρέθηκε μόνος

κλαίγει, χωρίς να ξέρη το γιατί. Το
λό της πετούσε πότε στο γέρο Λαμπρινό,
πότε Δημήτρη και πότε στον ξεμυαλιστή

Σήκωσε τὸ δακρυσμένο της βλέμμα καὶ κτύπησε με κάποιο θεὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὸν γυναικίαν ὅσον ἐκείνην παύσῃ.

σία, έγυρε απότομα στὰ γόνατά της κι' άρχισε νά προσεύχεται μέ κατανύξι καί πίκρα:—Ω, μαυούλα του Χριστού! Ψυβήσου. Βοήθησέ με νά ξαναβρω τήν ήσυχία τής Ψυχής μου. Βοήθησέ με νά διαδώ μακρυνά κάθε σκέψη, νά ξεχάσω τά λόγια αύτου του άνθρώπου, πού τόσο κακό μου έκαναν. Θέλω νά κρατήσω καθαρή τήν τιμή μου καί τ' όνομα του θετού

κι' απόκριθηκε:—Ποιός δέ ξέρει τόν άρχιλήστη Μαυροβήμο; Καί ποιός δέ θυμάται τήν Ιστορία του; Πρίν τρία χρόνια, σκότωσε τν γιοά του δημόχου στο Λιδωρίκι, έπειδή έγγέλασε τήν άδελφή του καί δέν τήν ήθελε ύστερα γιά γυναίκα του. Έτσι πήρε τά βουνά, έγυρε λήστη κι' έρπιαζε δική του συμμορία.

« Η προσευχή την ακούσφιξε. Σκοπίστε τα μάτια της και σηκώθηκε. Βγήκε από την κάμαρά της ξαλοφαρμένη, λές κι είχε πετάξει από πάνω της ένα ασήκωτο βόρος. Όλη της την ημέρα την πέρασε, βοηθώντας το προσωπικό του κτήματος, που την παρατηρούσε απορημένο. Γιατί ήταν η πρώτη φορά που οι υπάλληλοι, οι παλαιότεροι και τα μαγαζαράκια της

στη κι' αμεριμνή η Δαφνή, γιατί, όπως νομίζε
τουλάχιστον, είχε καταρθείσει να σκοτώσει μέ-
σα της τόν κακό έκείνο παρυσιασμό, πού λίγο έ-
λείπε να την τυλίξει σ'ά δίχτυα του. Βράδυσε.
«Ο Παρυσιασμός μέ τίς απάτητες κορφές του,
είμαιακ σάν ένας παραμυθένιος γιγάντας, κα-
θώς τόν έλουζαν οι στερνές αχτίδες τού ήλιο-
βασιλείματος. Βελόσματα, μοχρίνα γαυγισια-
νά που λερώνει την τιμή της αδελφής μου...
«Όσα κακουρήματα κάνουν οι άλλοι ληστές,
τά φορτώνουν στην πλάτη μου...
«Έκανε λίγα έθματα συλλογιμένους κατά
πρόθεση:

—Όταν ο βασιλιάς μας υποσχέθηκε άμνη-
στία σ' όσους από μάς παραδοθούν, ήγνα-
καί παρουσιάστηκα απ' τούς ποταμούς. Μία

κρα. Κι' ήταν σαν να γε το παρόντο μιάς πομένης αγάπης, μιάς αγάπης που καρτερούσε να φτάσει το ταίρι της και δεν έφτανε. 'Η τσελιγκοπούλα ένοιωσε μιά βελιά ανάτριχλα. Κι' άεσφα, παρατώντας στη μέση τη δουλειά της, έφριξε ένα μυντήλι στο κεφάλι της και βήκε βιαστικά από τ' άπεροστο γιμνασίου του Φώτη Ασμπριού. 'Η νύχτα έφευγε

και βγήκε στον παλιόμουλο του Κακάβα, στη δροσόλουστη 'Αετοράχη. Σάν έφτασε ωστόσο εκεί, σάν να κατάλαβε ξάφνου την τραλία της, έκανε να γυρίση μπρος πίσω. Μια δέν προλάθε. Την ίδια στιγμή φάνηκε η σκία του αγνώστου, πού τη ζύγωνε με τὰ χέρια ανοιχτά, σάν να θέλε να την προσηύκη. Περπατούσε βίαια, βίαια.

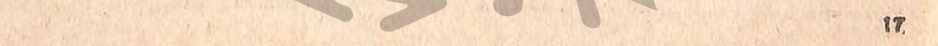
— Σ', εὐχαριστώ πού ηἰσθες, τῆς εἶπε ἐκεῖ-
νος μέ τὴν ὥραία φωνή του, Ἀργήσες κι' ἔ-
λεγα πὼς πρέπει νὰ φύγω. Μὰ ἡ καρδιά μου
φώναζε πὼς θάρρης, κι' ἔμεινε. Ἐμείνα, γιὰ
νὰ σὲ δοῦν καὶ νὰ σὲ χοροῦνε τὰ μάτια μου...
Ἡ νέα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

Ό αγνώστος έκανε ένα βήμα πρὸς τὸ μέ-
ρος της.

σάν ναίμαι ὁ ἀδελφός σου. Θέλω ν' ἀκούσω ἀπὸ τ' ἀγαπημένο σου στόμα, τὴν ἐπάντησι που τόσο τη φοβάσαι. Ἄν τὸν ἀγαπάς ἀληθινά, θά φύγῃ καὶ ποτὲ πιά δὲ θά μὲ ξαναῶθῃς. Ἄν τὸν παῖονες ὅμως μὲ τὸ ζόρι, ὁκλιζομαι στὸ Θεο πὼς δὲ θά σ' ἀφήσῃ νὰ γαλιάσῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ τὸ θέλουν οἱ ἄλλοι. . . Ἀκούστη ἡ Δάσκη ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Δημίτση θέλω, ήμτε τόν πατέρα μου θ' άκού-
σω. Πουσιόπαίβο ή φτωγόπαίδο, άργοντας ή
φονιάς, γιά μένα βάσαι τόν ίδιο. Σ' άγαπά
κι' αυτό μου φάναι...
Χάιδεψε ό άγνώστος τά κατόξανθα μαλλιά
της κοπέλλας κι' ύστερα την κύτταξε στά
μάτια.

— Πές μου την αλήθεια, Δάφνη, την ρώ-
τησε ο άγνωστος. Τον αγαπάς το Δημή-
τρη;..

τα παρῶν να πολεμήσουν στὸ πλευρὸν τοῦ.
Ἡ Δάφνη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ
πλατὺ στήθος τοῦ Μαυροδήμου. Ἄκουγε τὴν
χτύπημα τῆς καρδιάς του καὶ νόμιζε πῶς ἦ-
ταν ἡ δική της καρδιά. Τώρα πιά δὲν τὴν ἐ-
νοιαζε γιὰ τίποτε. Θὰ γύριζε στ' ἀρχοντικὸ τοῦ
θετοῦ τῆς πατέρα καὶ θὰ τοῦλεγε τὴν ἀλή-
θεια. Κι' αὐτὸς ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε, θὰ

σης να γυρίσει μία ώρα αργότερα σιμά στο
Θαλάσσιο Γκρέκο. Κι' όταν τελειώσει με τὰ
καδὼ ὁ πόλεμος, ὅταν θὰ ἡσυχάσουν, ἐλα νὰ
μὲ βρῇς. Θὰ σὲ περιμένω!

"Ἐφυγε πρεχόντας ἡ Δάφνη καὶ γύρισε στ'
ἀρχοντικό της. Ὁ ἀρχιστέλιγκος ἦταν ἐκεῖ καί
τὴν καρπορεύει. Μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἀγκάλια-
σε καὶ μὲ συνήθειαν τοῦ πατρὸς ἔβαλε τὴν

που σουτάρει να πάρης άντρα, ο Δημήτριος Τζένιος, είναι ένας τίποτέτιος κι' έλεινε! Ξεπλάνεψε μιά φτωχούλα στην Άθήνα και τώρα ο πάρεδρος τρέχει στον ένα και στον άλλον, για να τον ξεμπλέξει από τους μπλάδες.

Ο Φώτης Λαμπρινός, περίμενε να δη τη θυγατέρα του να ξεσπά σ' αναφυλλιά. Άντις όμως αυτό, άκουσε μιά κραυγή γοάδας:

Πραγματικά, τρείς μήνες αργότερα, ο Όδυσσέας Μαυροδίνης γυρίζει στην Αράχωβα με το χαρτί της άνηθισης στο σελάχι του. Κι' ύστερα από μια βδομάδα, η Δάφνη στεκόταν από πάλι στον περσικό του πελάκι.

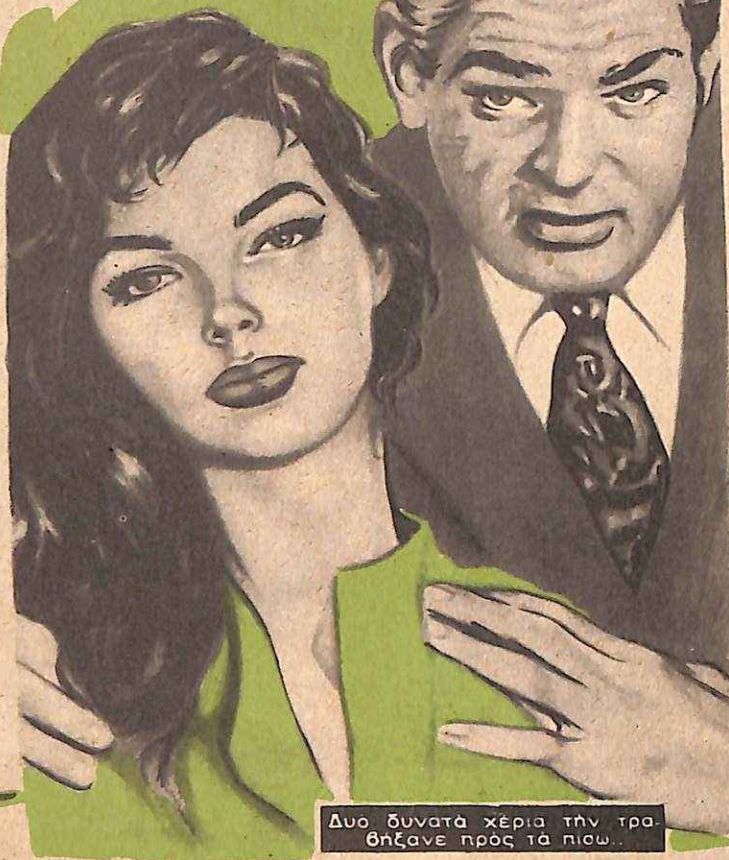
17.

ΜΕΣΑ στο λασπωμένο δρομολόγιο, το αυτοκίνητο φρενάρησε απότομα! Όσο απότομα όμως κι αν πάτησε φρένο, ο οδηγός δεν πρόφτασε να αποφύγει το κορίτσι που είχε πέσει μπροστά στις ρόδες του... Απρόοπτα, εκεί, μέσα στις πρώτες σκιές του δειλινού, είχε γυμνήσει από μια πάροδο, κι είχε πέσει μπροστά στο αυτοκίνητο που περνούσε!...

Ο οδηγός άνοιξε την πόρτα του και ταραγμένος πήδησε κάτω. Τό κορίτσι είχε πέσει μέσα στις λάσπες κι έμενε ακίνητο... Η μπροστινή δεξιά ρόδα το είχε χτυπήσει στο κεφάλι, και τώρα το αίμα έτρεχε άφθονο από μια πληγή του μετώπου του κι έβαφε κόκκινα τα λασπομένα...

Ο οδηγός κύτταξε γύρω του. Ο δρόμος ήταν έρημος. Βοήθεια δε μπορούσε να περιμένει από πουθενά... Τότε, αποφασιστικά, άρπαξε στα μπράτσα του το νελικάτο κοριτσιάκι κορυμάκι και το έμπασε στο αυτοκίνητο. Έκατσε ύστερα κι' αυτός μπροστά, στα βολάν, και ξεκίνησε.

Έφτασε μπροστά σε μια κλινική. Κατέβηκε και φώναξε το

Δύο δυνατά χέρια την τραβήσανε προς τα πίσω.

Έκλεισε τα μάτια της γεμάτη πόνο... Η νοσοκόμα νόμισε ότι ήθελε να κοιμηθεί, και βγήκε από το δωμάτιο πατώντας στα νύχια...

Η νύχτα πέρασε ήρεμη. Μέσα στην κλινική δεν ακουγόταν τίποτα. Η μικρή πληγωμένη έμενε με τα μάτια ανοιχτά, δακρυσμένα. Αναπολούσε τη ζωή της, τις στενοχώριες της, τους πόνους της... Όλα αυτά την είχαν οδηγήσει ως την αυτοκτονία—σά μοναδική λύτρωση. Και νά που είχε σωθεί!...

Πόσο την πονούσε αυτή η σκέψη, αυτός ο εφιάλτης! Είχε σωθεί! Και τώρα θα ξανάρχιζε τη βιοπάλη, που τόσο την πληγώνει...

Α! Όχι... Αυτό δε μπορούσε να το υποφέρει... Κύτταξε γύρω της, ήτανε μόνι της μέσα στο δωμάτιο. Με προφύλαξι παραμέρισε τα σκεπάσματα της, σηκώθηκε από το κρεβάτι της και, πατώντας στα νύχια, γιά να μην την ακούσουνε, πλησίασε στο παράθυρο και τ' άνοιξε. Είδη από κάτω τον έρημο νυχτερινό δρόμο. Έκλεισε τα μάτια της κι έγειρε έξω γιά να πνέση!...

Δυο δυνατά χέρια την τραβήσανε πίσω. Και μια φωνή ξεστή ψιθύρισε στ' αυτιά της:

— Δεύτερη φορά, την ίδια μέρα... Έ, πάει πολύ!

Γύρισε η απογοητευμένη κοπέλλα, και είδε το γιατρό Βεργή, — αυτόν που είχε πέσει μπροστά στο αυτοκίνητό του. Ρίχτηκε στην αγκαλιά του και αναλύθηκε σε λυγμούς. Αυτός έκλεισε ήσυχια το παράθυρο και της χαϊδεψε τα μαλλιά. — Μά, επί τέλους, γιατί αυτή

τη ή έπιμονή να σκοτωθεί;... Είσατε τόσο πεισματάρης;... Οί λυγμοί κομματιάσανε την απάντησή στα χείλια της:

— Δεν είμαι πεισματάρης είμαι δυστυχισμένη!...

Τό χέρι του γιατρού δεν είχε πάψει να χαϊδεύει τα μαλλιά της:

— Δυστυχισμένη, με τόσα νειάτα, με τέτοια όμορφια;

— Τα νειάτα κι' η όμορφια γίνονται καμιά φορά οι πιό μεγάλοι κίνδυνοι γιά μια κοπέλλα...

Σιγά-σιγά την είχε οδηγήσει πάλι στο κρεβάτι της, την ανάγκασε να ξαναπέσει, τη σκέπασε:

— Δεν έχετε συγγενείς;... τη ρώτησε.

— Κανέναν! του αποκρίθηκε με άπλοϊκό σπαραγμό. Ζούσα με μια μακρινή θεία μου, αναγκάστηκα όμως να φύγω από το σπίτι της, γιατί ο άντρας της...

Σταμάτησε. Καινούργιοι λυγμοί πνίγανε τη φωνή της...

— Μην απογοητεύεστε... της είπε ο Βεργής μαλακά.

— Παντού όπου πήγα να ζητήσω δουλειά, μου δώσανε μόνο ύποσχέσεις... Γιά να δουλέψω, έπρεπε να δώσω και τον εαυτό μου, την αξιοπρέπεια μου...

Γεμάτος αγανάκτηση, ο Βεργής ψιθύρισε:

— Είναι κακός ο κόσμος... Κακός και πρόστυχος!...— Άλήθεια, πώς σας λένε;

— Άγνη...

Χαμογέλασε ο γιατρός, ενώ της ξαναχαϊδεύε τα μαλλιά:

— Και Άγνη θέλετε να μείνετε...

Τόν κύτταξε με τα γαλάζια ματάκια της δακρυσμένα—σά βρεμένες μυσσωνίδες:

— Δεν είναι δικαίωμά μου;...

— Απόλυτο... Καί...

Χαμήλωσε τη φωνή του:

— Και θα σάς βοηθήσω εγώ να μείνετε! συμπλήρωσε.

— Πώς; Με ποιόν τρόπο;...

— Νά, εδώ, στην κλινική, υπάρχουνε πολλές θέσεις... Κάτι θα βρούμε να κάνετε...

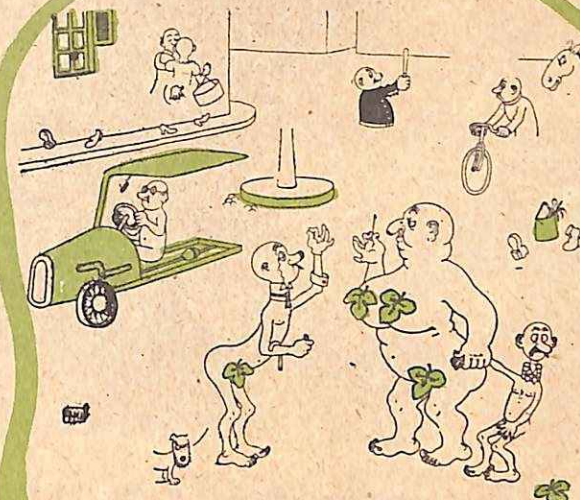
*

Κάτι βρήκε να κάνει, πραγματικά η Άγνη στην κλινική του Βεργή. Και τ'ό «κάτι» αυτό ήτανε να κλέβει την καρδιά του Βεργή του ίδιου.

Σε λίγον καιρό, ο γιατρός ένοιωσε ότι η μικρή αυτή που είχε πέσει κάτω από τις ρόδες του αυτοκινήτου του, ήτανε τόσο απαραίτητη στη ζωή του, που αποφάσισε να της ζητήσει να γίνει γυναίκα του.

Η Άγνη, κλαίγοντας και γελώντας μαζί, χύμψε στην αγκαλιά του, και ζήτησε εκεί μέσα, προστατευμένη τρυφερά, την ευτυχία γιά όλη της τη ζωή...

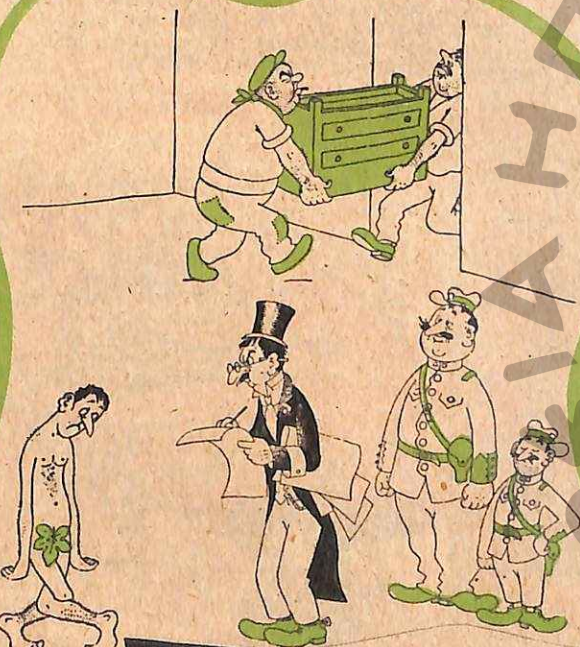
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

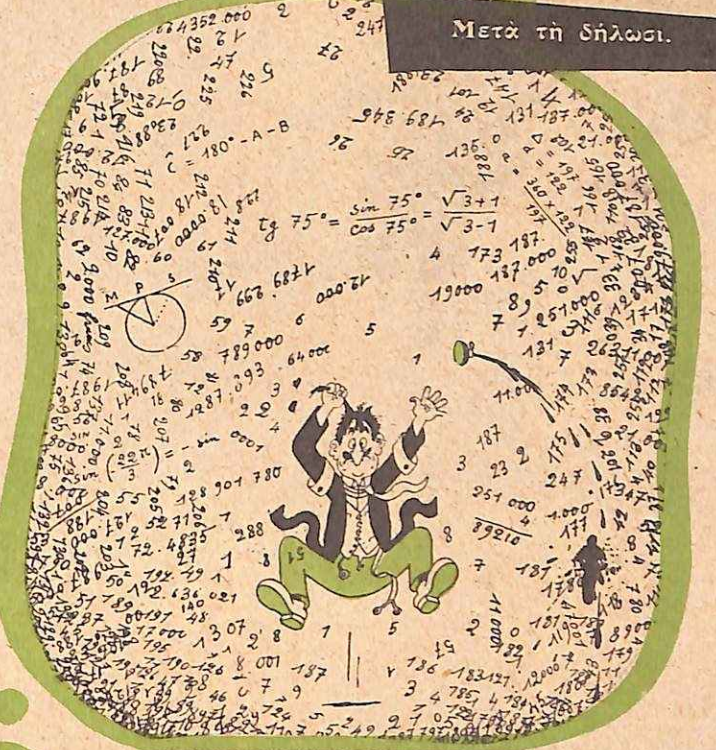
— Κι' εσείς από την Έφεσια έρχεστε:

Ο φορολογούμενος

— Έχετε τίποτε άλλο να δηλώσετε;

Μετά τη δήλωσι.

Φορολογικές Δηλώσεις

Φορολογική πίεσις

Οι Τρεις

Το μακιγιάζ της Ξανθής, της κοκκινομάλλας και της μελαχροινής

Το μακιγιάζ είναι μια τέχνη. Και, όπως κάθε άλλη τέχνη, έχει τα μυστικά του... Πρέπει λοιπόν να ξέρετε τι είδους καλλυντικά θα διαλέξετε, ανάλογα με τον τύπο σας.

1) Η ΞΑΝΘΗ

Μια ξανθή μ' ανοιχτόχρωμο δέρμα πρέπει να τονίζει τη φωτεινή όψη που της δώσει η φύσις. Συνήθως, αυτός ο τύπος έχει δέρμα λεπτό, μάλλον ξηρό και δίχως ελαττώματα, ώστε δε χρειάζεται «βαρύ» μακιγιάζ.

Καταλληλότερο γι' αυτό το σκοπό είναι ένα γκριζό μολύβι για τα φρύδια, συνδυασμένο με ριμμελ σκούρο μπλέ. Μια ξανθή πιο σκούρα μπορεί να μεταχειριστή επίσης καφετί μολύβι και ριμμελ.

2) Η ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΑ

Η γνήσια κοκκινομάλλα, με το κρέμ δέρμα, θα βασίση το μακιγιάζ της στις κόκκινες και χρυσές αποχρώσεις. Τό φόν-ντε-νέν κι' η πούντρα της θα έχουν ένα χρώμα ίδιού με το χρώμα.

Το μακιγιάζ των ματιών της κοκκινομάλλας βασίζεται στο ανοιχτό ή μέτριο καφετί μολύβι φρυδιών και ριμμελ. "Αν τα τσίνορα είναι πολύ ξέθωρα (αυτό ισχύει και για τις Ξανθές), βάζετε ριμμελ και στο κάτω βλέφαρο, αλλά πολύ λιγότερο παρ' όλο στο άνω.

Οι τρεις βασικοί γυναικείοι τύποι: 1) η ξανθή με το άσπρο δέρμα και τα γκριζογάλανα μάτια, 2) η κοκκινομάλλα με το κρέμ δέρμα και τα πράσινα μάτια και 3) η μελαχροινή με το σκουρότερο δέρμα. Οι κανόνες του μακιγιάζ που αναφέραμε για καθεμιά απ' αυτές, ισχύουν αντίστοιχα 1) για τις κοπέλλες με το άσπρο δέρμα και τα πλατινέ μαλλιά, 2) για όσες έχουν δέρμα κρέμ και μαλλιά στο χρώμα του χαλκού ή κοκκινόξανθα και 3) για τις καστανομάλλες με σκουρότερο δέρμα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΤΥΠΟΙ

Δυστυχισμένη μάννα

Γριά, ρικνή και ρυτίδωμένη, η Έλενη καθόταν στο δωμάτιο των κοριτσιών της. Δύο κρεβάτια άδεια. Το ένα σκεπασμένο για πάντα... "Αδείο για πάντα..." Τό άλλο...

Τώρα όμως δεν έρχονταν πια τόσοι κόσμοι. Τα απογεμάτα μονάχα, καμιά πονετική γυναικούλα, έρχονταν να καθήση μαζί της μια-δυό ώρες. Καί της έφερναν όλες, λιγοστά φαγάσματα, γιατί ήσαν πώς η Έλενη ούτε συλλογιζόταν το φαγητό, ούτε κι' είχε λεφτά ν' αγοράση τίποτα.

Δύο άδεια κρεβάτια και μία φωτογραφία. "Η Φρόσω. Την είχε βγάλει αυτή τη φωτογραφία την εποχή της σύντομης ευτυχίας της, τότε που ήταν αρραβωνιαστικιά του Γιώργου Πλήρη. Τό λεπτό, μελαχροινό της προσωπάκι, άστραφε από χαρά, τα μάτια της ήταν όμορφα, και τα χείλη της χαμογελούσαν.

Κοριτσάκι... Κοριτσάκι... Γλυκό κοριτσάκι... Και ποιος δεν είχε έρθει στο φτωχικό της σπίτι; Οι καθηγητές του 'Γδεύου, οι συμπαθείς, άλλος κόσμος που περίμενε ν' άκουση τους θριαμβούς της μικρής πιανίστας. Και ποιος δεν είχε έρθει;

Και ποιος δεν είχε κλάψει; Τέτοιους θρήνους! Δάκρυα αβρόμητα, γύρω από το λευκό, απέρριπτο φέρετρό. Δάκρυα ποτάμι, απάνω στο κενό προσωπάκι που είχε για στολίδι τ' άνθη της λεμονιάς, τ' άνθη της παρθενιάς.

Ενα γενικό ερωτηματικό στά χείλη: — Πώς; Πώς δεν τό πρόλαβε κανείς; Γιατί; Τι είχε τό κοριτσάκι, που έβλεπε τη ζωή να του χαμογέλει με τα πιο ρόδινα της γράματα; Πώς; Και γιατί;

Τα χείλη της μάννας ήταν σφραγισμένα. Λίγα άνθρωποι ήσαν τό μυστικό της κι' ελάχιστοι κάτι μάντευαν.

Ο γιάτρος Πάνος Βέρτας τ' ήξερε όλα. Ήταν ο μόνος άνθρωπος, που είχε παρακολουθήσει από κοντά την τραγωδία. Κι' ήταν ο μόνος άνθρωπος που περιούσε κάθε μέρα από την Έλενη, τη ρωτούσε αν έχη κάτι να φάη, της έλεγε δυό λόγια παρηγορητικά. Τί λόγια όμως; Κι' αυτός δεν εύρισκε πια τίποτα να πη.

Ο Νάντας Νέλκος κι' ο Γιώργος Πλήρης είχαν έρθει στην κηδεία. Χάμενοι σε μιάν άκρη, παρακολουθούσαν κι' αυτοί τό ξεπροβόδιμα της παιδούλας για τό μεγάλο ταξίδι. "Έχυσαν κι' οι δυό τους δάκρυα, ποτάμι δάκρυα. Κόπτασαν κι' οι δυό τους από μακριά τό κέρινο, γαλήνιο προσωπάκι. Με την αγελική έκφραση. Απορρόσαν για τό μεγαλειό, που χάριζε ο θάνατος σ' αυτή την απλή, φτωχιά κοπελίτσα.

Ήταν σάν βασιλοπούλα... συλλογιζόταν η Έλενη, και κούταζε τό άδειο κρεβάτι. "Έτσι θα ήταν μία μέρα, όταν θα παρουσιάζονταν στη σκηνή, μεγάλη πιανίστα. "Έτσι θα ήταν

Συναρπαστικό συγκινητικό μυθιστόρημα υπό Ίωάννας Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Ξανθόνε, θαινί μου...

μια μέρα, αν της χαμογελούσε η ευτυχία. Πρόλαβε ο Χάρος και της χάρισε τό μεγαλειό τους.

Τό πιάνο της... Κλειστό, σκεπασμένο. "Εμοιάζε με φέρετρό. "Όλοι της έλεγαν της Έλενης, να τό πουλήση. Κι' αυτή έλεγε, ναι, ναι. "Όταν έρχονταν όμως ή ώρα, τ' άνεβαλλε. Δε βαστούσε ή καρδιά της. "Ήταν σίγουρη πώς, αν έδελτε να βγαίνη τό πιάνο από τό σπίτι, θα πέθαινε. Θα νόμιζε πώς της παίρνουν ξανά τη Φροσούλα της.

Όρες-ώρες, πάθαινε μία παράκρουση: Έίχε την εντύπωση πώς η Φρόσω είχε φύγει από τη Φλώρα για την Ίταλία. Έίχε την εντύπωση πώς, αν της πουλούσε τό πιάνο της, θάκανε έγκλημα.

Όταν γυρίση, θα τό χρειαστή τό κοριτσάκι μου...

Ο νους της χανόταν σ' αυτή τη σκέψη. Κάποια πονεμένη εὐδαιμονία την κύκλωνε. "Άφηνε τ' όνειρο να τη νικήση.

Όταν γυρίση ή Φροσούλα μου... "Ισως να τό πουλήση αυτό τό πιάνο, για να πάρη καλύτερο... Ίσως να μη μπόρεση να διδάξη ή να μη θελήση. Οι μεγάλες καλλιτέχνιδες δε φθείρονται με τα μαθήματα. Πάντως, θα βρη τρόπο να κερδίση. Δε χρειάζονται και πολλά λεφτά. Λίγα... και λίγη ευτυχία. Φτάνει.

Έφευγε, έφευγε τό μυαλό της, λές κι' είχε πηή όπιο.

Κι' έπειτα ή σπαρακτική προσγειώσι... Τό νεκρό, πολυαγαπημένο προσωπάκι μπροστά της. Τα κλειστά ματάκια, τό ανδοστεφανωμένο τραγικό μέτωπο...

Τέτοιες στιγμές ή Έλενη δε μπορούσε να βασταχτή. Ξεφάνιζε! "Έχονε τό μαντήλι της στο στόμα της για να μην ακούγονται τα ξεφωνητά της από τό δρόμο, και φώναζε την κορούλα της:

Φρόσω!... "Ελά! Δέν βαστώ! Πάρε με μαζί σου!... Κορούλα μου γλυκεία, λυπήσου με... Νυφούλα... ποιος γαμπρός σε ξελόγιασε και ξεχνάς τη μάννα σου;

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Άγωνία

Στην εποχή μας τη ζωή, την ασυμμάχητη και κρυφή, πέφτουν πολλοί σαν παλαδοί στα τυχερά τα καυτοσκοπία... Κι' όλοι τους έχουν σκοπό κέρδη μεγάλα ν' αποκτήσουν και με τό ζόγγο του (Προ-πό) σε λίγες ώρες να... πλουτίσουν!

Τά λίγηρα ουστηματικά για τίς κορτελλές άκουμπάνε κι' όλο με τό προγυνωτικά τό κεφαλάκι τους τό σπώνε...

Κι' όσοι δεν πίνουν τό (άτο) κι' είναι ή γκίνια τους ή μεγάλη, του δόλιου του διαίτητου τρέχουν να σπύσουν τό... κεφάλι!

Ίδρωκοπούν πάρα πολλοί, άλλοι φυσάν και ξεφυσάνε, άλλοι τους πίνουνε χολή κι' άλλοι δελτάρια... μασάνε! "Άλλοι σ' ελίσχισαν λεφτά, δέκα φορές αλλάζουν χρώμα κι' άλλοι κλωτσάνε (δυνατά) ως και στόν... ύπνο (τους άκόμα!)

Ετοι μπορεί κανείς (να πη) πώς διάλογο δεν κη... (διοχτυπάνε) όσοι μονάχα στο... (στούπι) τά τάλληρά τους τ' (άκουμπάνε)...

Όσοι δεν νοιάζον... (ται στολία) για του (προ-πό) (της περιπτώσεως) και την περνούσαν στο... (καπληία) μόνο με πόσει και (προ-πό-σει)!

Με κινήσεις μηχανικές, σαν αυτόματα, προχώρησε ή γυναίκα. Περιπατούσε πάντα μηχανικά τόν τελευταίο καιρό.

Πήρε τό γράμμα στα χέρια της. "Η καρδιά της σταμάτησε. "Ήταν γράμμα της Φλώρας.

Όταν περνούσε ή κρίσι, τό φαρμάκι καταστάλαξε στην καρδιά της. "Ο νους της πήγαινε στη μεγάλη της την κόρη:

«Φρόνισα! Έσύ μου τη σκότωσες, έσύ!... Κακιά γυναίκα. Γέννημα κακής ώρας. Έσύ!...»

Μιά κατάρα σερνόταν στα βάθη της καρδιάς της. "Ωσπου ν' άνεβή όμως στα χείλη της, έθυσνε. Οι λέξεις δε σχηματίζονταν. "Όπως δε σχηματίζεται τό κύμα σε μία ήρεμη ακρογιαλιά.

«Δε θα στο συγχωρέσω ποτέ! Ποτέ... Μου σκότωσες τό άγγελούδι μου!... Μου σκότωσες τό στήριγμα των γερατειών μου!...»

Και πάλι ο νους της πήγαινε στην πεθαμένη. Θυμόταν κάθε λέξη της άμοιρης μικρής, κάθε της καλό λόγο. Κάθε της χαδί, κάθε της τρυφερή ματιά.

Πόσες χαρές... Πολλές ωχτές, έφεφταν σχεδόν νηστικές μάννα και κόρη. "Η Φροσούλα όμως την άγκάλιασε και τη φιλούσε τρυφερά. "Η Φροσούλα της ψιθύριζε στ' αυτή:

«Μαννούλα... μαννούλα μου γλυκεία. Πότε θα σε ξεκουράσω;... Θα σε κάνω βασίλισσα, θα τό δής!...»

Φροσούλα μου, δεν κράτησες τό λόγο σου, έλεγε και ξανάλεγε ή μάννα, και τα δάκρυα στάλαζαν μέσα στην καρδιά της, επειδή δεν είχαν πια τη δύναμη να κυλήσουν προς τα έξω. Δεν κράτησες τό λόγο σου, γλυκό μου παιδάκι. Πού είναι οι χαρές, που μούταξες; Μόνη μου χαρά μου άπομένει ναρχωμαι να σε βρώσκω εκεί που κοιμάσαι...

Ξεκινούσε κάθε δυό, κάθε τρείς μέρες, κρατώντας τα λουλούδια του περιβολιού τους. Τα μαδούσε όλα, και της τ' άπαινε.

Σ' ένα κοιμητήριο μακρινό, ένας έξιλιος σταυρός. Κι' ένα όνομα χαραγμένο με μαύρα γράμματα: «Φρόσω Ζαφειρίου, έτών δεκαεννέα».

Αυτό είχε άπομένει από είκοσι χρόνων μόχθο, από είκοσι χρόνων έλπίδες.

Δεν είχε γράψει της Φλώρας για τό δυστύχημα, ούτε και της τό είχε τηλεγραφήσει. «Δεν έχω άλλο παιδί! Έλεγε μέσα της.

Ένα παιδί είχα και τό χάσα».

Οι φίλες της τη ρωτούσαν: — Μα τί κάνει ή Φλώρα; Γιατί δεν έδωσε σημεία ζωής;

Δεν άποκρινόταν ή Έλενη. Δε μιλούσε πια σχεδόν καθόλου. Οι πονετικές γυναικές, που τη συντροφεύαν, κυττάζονταν και κουνούσαν τό κεφάλι τους.

— Λίγα είναι της έρημης τ' άκρωιά, έλεγαν μεταξύ τους. Δε θα βαστάση. "Ο νους της πάει να σπύση.

«Όχι, συλλογιζόταν ή Έλενη, δεν κάνει να τό μάση ή Φλώρα. Γιατί! Μου τη σκότωσε! Μούταξε να βοηθήση, δε βοηθήσε. Γιατί να της τό γράψω;»

Πέρασε έτοι ένας μήνας. Μία μέρα, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πώς, άποφάσισε ή Έλενη να καθήση να γράψη στη μεγάλη της την κόρη. "Ενα γράμμα γεμάτο πίκρα τό ξεχείλιμα της δυστυχίας της:

«Φλώρα... "Η Φροσούλα πεί... "Άλλο τίποτα δε σου γράφω. Είναι ένας μήνας...»

«Ή πέννα έφυγε από τό χέριά μου. Και τα δάκρυα, που είχαν στερεφεί, ανέβλυσαν ξανά και μουσκεψάν τό χαρτί. "Εται ύγρο από τα δάκρυα, τόκλεισε στο φακέλλο. Έγραψε τη διεύθυνσι στ' Βενετία. "Άλλη διεύθυνσι δεν είχε.

«Είναι ζήτημα αν βρίσκεται άκόμα στη Βενετία, συλλογιστηκε. "Ας τό στείλω όπωσδήποτε έκει τό γράμμα».

«Έκανε υπολογισμούς: —Θα περάσουν τούλάχιστον όκτώ μέρες, ώσπου ναρβή ή άπάντησι. "Αλλά δε θα της έναγαρώσω. Δεν είναι πια παιδί μου. Για να μη γράψη, θα είναι ευτυχισμένη. Την ήξερε κι' ή Φροσούλα, τόλεγε: «Θα είναι ευτυχισμένη για να μάς ξεχνάη μαμά!...»

Πέρασαν τρείς μέρες. "Ο ταχυδρόμος στάθηκε στην πόρτα:

— Κυρία Ζαφειρίου! Γράμμα! Με κινήσεις μηχανικές, σαν αυτόματα, προχώρησε ή γυναίκα. Περιπατούσε πάντα μηχανικά τόν τελευταίο καιρό.

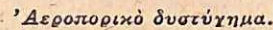
Πήρε τό γράμμα στα χέρια της. "Η καρδιά της σταμάτησε. "Ήταν γράμμα της Φλώρας.

Τὸ φάντασμα, πού ἔσωσε
τ' ἀσημικά

δὺς μὰς κορυβαλλοῦντες τὸν κορυβῆ
ἀστυνομία!

26

ΣΙΓΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΛΑΚΟ

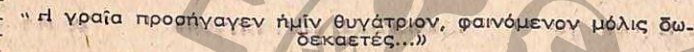
.....

Συνεργασία καὶ ἀμοιβαία
κατανόησι

14.—Σεβαστήτε τὸν λόγον τοῦ.

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Τότε πήραν και το δικαίωμα των «ηθοποιών» οι παίζοντες στο θέατρο αντί των «υποκριτών» που λέγοντο πριν.

Τέλος, το συχνό λούσιμο των φυσικῶν ξαθῶν μαλλιῶν — μιὰ ἢ δυὸ φορές τὴ βδομάδα — δὲν εἶ ἀφίται νὰ σκουρύνουν γρήγορα.

άρχισαν να την συγκινούν. Έφτασε στο σημείο να τον σκέπτεται το βράδυ, όταν έμενε μόνη. Χωρίς να το θέλει, τον συνέκρινε με το Ζώρζ, και αναρωτιόταν μήπως ο Ραούλ είχε δικήν.

Η Λένα διασκέδασε άλλοτε με την αφέλεια, τον πρωτόγονο σχεδόν χαρακτήρα του Ζώρζ. Από τον καιρό, όμως, που γνώρισε το Ραούλ, λεπτό και καλλιεργημένο τύπο, άρχισε να βρῖσκει ενοχλητικά τὰ ελαττώματα του μνηστήρος της.

Το απόγευμα της Τετάρτης, ο Ζώρζ, ενώ πήγαινε να συναντήσει τη Λένα κρατώντας ένα μπουκετάκι μενεξέδες στο χέρι, την είδε να βγαίνει από την κεντρική είσοδο του εργοστασίου μαζί με το Ραούλ, να προχωρούν και ν' ανεβαίνουν στην κούρσα του.

Η Λένα, έκνευρισμένη από την κατάστασι αυτήν, δέχθηκε εκείνο το απόγευμα την πρότασι του βιομηχάνου, που είχε μαντέψει τι συνέβαινε στην ψυχή της.—να κάνουν ένα μικρό περίπατο.

Είδον από μακριά το Ζώρζ, που είχε σταθή ακίνητος, μαρμαρωμένος στην άκρη του πεζοδρομίου. Ο Ραούλ φοδθήθηκε για Λένα ν' αλλάξει μήπως η εμφάνισι του άρραβωνιαστικού της έκανε τη Λένα ν' αλλάξει διαθέσεις απέναντί του. Μα όχι... Ένας μορφασμός πόνου πέρασε για μια στιγμή από το πρόσωπό της. Αυτό ήταν όλο...

Σε λίγο, βρισκότανε έξω από το Πασιόλ... Και όταν ο Ραούλ γύρισε, σε μια στιγμή, για να της πη με βραδεία φωνή ότι την αγαπούσε πολύ και να τη ρωτήσει αν ήθελε να γίνει γυναίκα του, η Λένα αποκρίθηκε άμεσως, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό:

—Ναι, Ραούλ.

Όταν επέστρεψε το βράδυ σπίτι της, βρήκε κάτω από την πόρτα της ένα σύντομο σημείωμα του Ζώρζ. Της έλεγε πως δε θα την ένοχλούσε ποτέ πιά, και της έδινε την ευχή να γνωρίσει με άλλον την ευτυχία που δε μπόρεσε να της χαρίση αυτός.

Το αποκαρτεριστήριο αυτό γράμμα την συγκίνησε λίγο, μα πολύ λίγο. Η καρδιά της ήταν τώρα δοσμένη στο Ραούλ, το λεπτό και μορφωμένο Ραούλ.

Σε λίγο, θα έκαναν τους γάμους τους. Ήταν εύτυχιμένοι. Έπλεξαν δνείρα για το μέλλον. Κανένα σύννεφο δεν απειλούσε την ευτυχία τους.

Ένα απόγευμα, όπως, ειδοποίησαν τη Λένα, από το εργοστάσιο, ότι ο κύριος Ραούλ έπεσε από άρραβωνία του στους λιμάνες μιας μεγάλης μηχανής, που τον παρείσαν ανάμεσα σε ρόδες και γραναζία.

Πρόλαβαν να τον τραβήξουν ζωντανό, αλλά με τραυματισμό το άριστερό του χέρι.

Η Λένα έτρεξε σαν τρελλή στην κλινική όπου τον είχαν μεταφέρει. Εκεί, την πληροφορήσαν ότι η ζωή του μνηστήρος της διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο. Τηλεγράφησαν στην ενωσι έθελοντών αιμοδοτών, στο Πασιόλ. Θα πρόφταναν, όμως, να στείλουν κανένα για μεταγγισι; Οι δρόμοι ήταν αδιάβατοι από το χιόνι που έπεφτε τις τρεις τελευταίες μέρες.

Γύρισε σπίτι, παραπατώντας.

Έξω από την πόρτα, σκόνταψε σε κάποιον που έβγαине από το σπίτι. Σήκωσε το κεφάλι της. Ήταν ο Ζώρζ. Της έπιασε δειλά το χέρι.

—Εμώθα, φιθύρισε, τι του συνέβη του κυρίου Ραούλ, και λυπήθηκε πολύ... Πέρασα από το σπίτι σου μήπως ήξεραν να μου πούν τίποτα.

Η Λένα του εξιστόρησε, χωρίς να τολμά να τον κυττάει στα μάτια και με κομμένη λόγια, σε τι απελπιστική κατάστασι βρισκότανε ο Ραούλ, και τις λίγες ελπίδες των γιατρών αν θα κατόρθωναν να τον σώσουν.

—Μην απελπίζεσαι! της είπε, όταν εκείνη τελείωσε. Ο άρραβωνιαστικός σου θα σωθί!

Την χάρωσε στοργικά στις πλάτες κι' έφυγε άπότομα.

Πέρασε τη νύχτα άγρυπνη, στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι. Τη βασάνιζε το φηλτικό ερώτημα: Θα προλάβει άραγε να πάρει κανείς αιμοδότης από το Πασιόλ;

Παρουσιάστηκε στην κλινική πριν ακόμα ξημερώσει. Ο πρώτος γιατρός που είδε μπροστά της της είπε χαρούμενος ότι ο Ραούλ δε

διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο. Την προηγούμενη μέρα, λίγο μετά την άναχώρησή της, παρουσιάστηκε κάποιος και προσέφερε αίμα για να σωθί ο βιομηχάνος.

Ούτε καν ζήτησε να μάθι ποιος ήταν αυτός. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν πως ο άγαπημένος της είχε σωθί. Κι' έτρεξε, χαρούμενη, στο βάλκονο.

—Ένας γιατρός την σταμάτησε έξω από την πόρτα.

—Ο κ. Σερέσι ήσυχάζει τώρα, της είπε. Μου έδωσε ένα γράμμα για σάς...

Ένα γράμμα;... Τό άνοιξε μηχανικά, και διάβασε:

«Όσο κι' αν ήμουν καλσιμένος χθες τη νύχτα, άγαπημένη μου Λένα,—νεκρός μάλλον παρά ζωντανός,—μπόρεσα να καταλάβω ότι ο άνθρωπος που μου έσωσε τη ζωή με το αίμα που ήταν εκείνος που πικράναμε τόσο πολύ και οι δυο. Αυτό το έκανε για να ζήσω, για να ευτυχίσω της κοντά μου... Μονάχα ένας άνοτερος άνθρωπος, με αίσθηματα λεπτά κι' ευγενικά,—άδιάφορο αν δεν έχη μόρφωσι,—θα μπορούσε να το κάνει αυτό...»

Ο άνθρωπος αυτός σ' αγάπησε πριν από μένα, Λένα. Το άνηκες. Καταλαβαίνω πως δεν είναι τίμιο να κλέψω από το σωτήρα μου τη γυναίκα του... γιατί πρέπει να τον πάρης Λένα, τον άπλο αυτόν εργάτη. Είναι άνοτερος από μένα που τον κακολόγησα...

Θα προσπαθίσω να σε ξεχάσω,—όπως πρέπει να με ξεχάσης κι' εσύ. Είναι περιττό να ξαναϊδωθούμε...»

Ένώ η Λένα γύριζε σπίτι της παραπατώντας, χωρίς να βλέπει μπροστά της, κάποιος την σταμάτησε, πιάνοντάς την από το χέρι. Ήταν ο Ζώρζ, κάταγρος και εξαντλημένος ακόμα από την αιμοδοσία. Μόλις σκόπευσε στα πόδια του.

—Είμαι καλύτερα ο κύριος Ραούλ; ρώτησε με άγωνία.

Η Λένα είδε το Ζώρζ—και της φάνηκε πως τον έλεπε για πρώτη φορά, με την πραγματική του όψη. Ναι, ο Ραούλ είχε δικήν. Όλη η παλιά της αγάπη για το Ζώρζ έβρυσσε και πάλι μέσα της, δυναμωμένη τώρα από άπεραντο σεβασμό.

—Συγχάρωσε με, Ζώρζ! φώναξε πέφτοντας στην άγκαλιά του. Ο Ραούλ είναι καλά, μα δεν υπάρχει πιά για μένα...

Ο Ζώρζ διάβασε στα μάτια της τι ήθελε να του πη, χωρίς ακόμα να τολμά,—κι' έσκυψε και τη φίλησε στα χείλη.

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΟΜΟΝ

ΕΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

της ΕΡΕΥΝΗΣ

Ο ΡΗΘΙΣ πάνω στο τέθριππο άρμα του, ο Κλεισθένης, ο τύραννος της Σικυώνας, χαϊρόταν το θρίαμβό του. Είχε νικήσει στις άρματοδρομίες και το πλήθος που είχε συρρεύσει στον Ιερό χώρο της Όλυμπιας τον επευφημούσε μ' ένθουσιασμό.

Την ώρα εκείνη του μεγάλου θριάμβου του, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Και του φάνηκε τόσο λαμπρή, που ένοιωσε την επιθυμία να την φωνάξη σ' όλους, για να την μάθουν από το ίδιο το στόμα του. Σήκωσε τότε τα χέρια του, για να τους κάμει να καταλάβουν πως ήθελε να τους μιλήσει. Και να ποιά ήταν τα λόγια που τους είπε, όταν κόπασαν οι χαρούμενες κραυγές κι' οι επευφημίες:

—Ακούστε με όλοι όσοι βρισκόσαστε εδώ. Ο Κλεισθένης θα δώση την κόρη του Άγαρίστη στον πιο άξιο από κείνους που θαρρούν στη Σικυώνα, μέσα σε εξήντα ημέρες από σήμερα, για να τη ζητήσουν σε γάμο. Οι μνηστήρες θα φιλοξενηθούν στο παλάτι μου κι' άφου περάση ένας χρόνος θα μάθουν την άπόφασί μου.

Η φήμη της όμορφιάς της Άγαρίστης είχε περάσει από καιρό τα σύνορα της Σικυώνας. Κι' από τ' άλλο μέρος, όλοι ήξεραν τη δύναμι και τα πλούτη του πατέρα της, Ποίος, λοιπόν, δεν θάθελε να γίνει γαμπρός του; Κι' ωστόσο, ελάχιστοι τόλμησαν να εμφανιστούν στο παλάτι του σαν μνηστήρες της κόρης του. Γιατί φοβόνταν την άσπρη κρίσι του και δεν ήθελαν να χασομνήσουν έναν δόλοκληρο χρόνο περιμένοντάς την.

Από τον Ήρόδοτο μαθαίνουμε τα όνόματα των υποψηφίων, που ξεκίνησαν για τη Σικυώνα. Ήταν, πρώτα—πρώτα, δυο Έλληνες από την Ίταλία (τη Μεγάλη Ελλάδα της αρχαιότητας), ο Σμινδριδής, γυιός του Ίπποκράτους, από τη Σύβαρι κι' ο Άμύριος, ο γυιός του σοφού Δαμάσου... Μια μικρή παρέλθεσι: Για τον πρώτο, τον τρυφήλο και καλομαθημένο Συσάριτη, ο Αλιανός μάς λέει ότι συνοδεύονταν από χίλιους μαγείρους, χίλιους όρνιθευτές (κυνηγούς πουλιών) και χίλιους ψαράδες! Οι άριόμοι είναι, βέβαια, υπερβολικοί. Δείχνουν, ωστόσο, ποσο ο Συσάριτης άγαπούσαν την καλοπέρασι και τη διαλεχτή κουζίνα... Κλείνουμε την παρέλθεσι. Από την Επίδαμνο (Ίλλυρια), πήγε ο Αμφικρίτης, γυιός του Τιτόρμου, από την Πελοπόννησο ο Λεωκίδης, γυιός του τυράννου των Άργεων Φειδάνος, οι Άρκάδες Άμμαντος και Άζην κι' ο Ήλεις Όνομαστός, γυιός του Αλφαιού, από την Ερετρεία ο Λυσάνης, από τη Θεσσαλία ο Διακτορίδης, από το γένος των Σκοπιδών, από τη χώρα των Μολισσών (Ήπειρος) ο Άλκων κι' από την Άθήνα ο μεγακλής, ο γυιός του Άλκμαίωνα, κι' ο Ίπποκλείδης, ο γυιός του Τισάνδρου.

Ο Κλεισθένης τους φιλοξένησε όλους στα ανάκτορά του κι' άφου πέρασε η προθεσμία των εξήντα ημερών, που είχαν όρισει, άρχισε να οργανώνει κάθε τόσο άγώνες, που έδιναν την ευκαιρία στους υποψηφίους μνηστήρες της κόρης του να δείξουν τη σωματική ρώμη και την επιδεξιότητά τους. Παρακολουθούσε ταυτόχρονα με μεγάλη προσοχή τις κούρσες και τα φεριστάκια τους, θέλοντας να σχηματίσι σωστή ιδέα για το ήθος και τον χαρακτήρα του καθενός.

Όσο περνούσε ο καιρός, η προσοχή του συγκεντρωνόταν περισσότερο πάνω στους δυο Άθηναίους, που ξεχώριζαν από όλους τους άλλους. Δυσκολεύονταν, ωστόσο να διαλέξη ανάμεσα στο Μεγακλή και τον Ίπποκλείδη, γιατί κι' οι δυο του φαινόταν το ίδιο άξιοι για να τους δώση την κόρη του.

Τα συμπόσια κι' οι άγώνες έκαναν τις ημέρες να κυλάνε γρήγορα. Έτσι έφτασε κι' η τελευταία του χρόνου, που ο Κλεισθένης έπρεπε να κάμει γνωστή την άπόφασί του.

Με την ευκαιρία αυτή, πρόσταξε να σφάξουν εκατό βόδια και προσκάλεσε όλους τους κατοίκους της Σικυώνας σε κοινό συμπόσιο.

Οι μνηστήρες κάθισαν στο ίδιο τραπέζι με τον τύραννο. Τα μάτια του Κλεισθένη πήγαιναν πότε στο Μεγακλή και πότε στο Ίπποκλείδη. Σ' έναν από τους δυο, σίγουρα, θάδινε την κόρη του. Άλλά σε ποιόν; Ο Μεγακλής ήταν πιο σοφός και πιο μεγαλόπρεπος στην εμφάνισι και τους τρόπους. Ο Ίπποκλείδης, όμως, γοήτευε εκείνους που τον έδλεπαν με την άκούραστη ζωηρότητά του και τη χαριτωμένη ενοσιασιά του. Ο πρώτος σκεπτόταν πριν κάμει κάτι η πριν άνοιξη το στόμα του για να μιλήσει. Κι' ήταν όμορφα όσα έκανε κι' όσα έλεγε, σαν ένα καλοδουλεμένο άγαλμα, που δεν έχει τίποτα περισσότερο ή τίποτα λιγώτερο από ό,τι πρέπει.

Ο δεύτερος έκανε η έλεγε ό,τι του περνούσε από το μυαλό, χωρίς να σκέπτεται, γιατί είχε έμπιστοσύνη στις έμπνεύσεις του και γιατί ήξερε πως δεν χρειαζόταν να τις εξετάση η να τις αναλύση. Αυτός ο σίγουρος αυθορμητισμός του έδινε ένα ξεχωριστό θέλητρο σ' όλες τις εκδηλώσεις του.

Οι μνηστήρες, άφου έφαγαν κι' ήπιαν, άρχισαν να κουβεντιάζουν. Η κουβέντα τους κυλούσε από τα άγωνίσματα στην ποίησι κι' από τη μουσική στην πολιτική τέχνη, χωρίς να σταματήσει ποτέ. Ο Ίπποκλείδης ήταν πιο γρήγορος κάθε ενδιαφέρον γι' αυτήν και, σε κάποιες στιγμές, φώναζε έναν από τους άσλητες και τον πρόσταζε να παίξει διάφορα χορευτικά μέλη. Σηκώθηκε ταυτόχρονα κι' άρχισε να χορεύη σπαρτιατικούς χορούς στην άρχη κι' ύστερα άθηναίους, με την ιδιαίτερη εκείνη χαρή που χαρακτηρίζει τις εκδηλώσεις του.

Ο χορός του γινόταν όλοένα και πιο ζωηρός. Οι κινήσεις του ήταν άλλοτε γρήγορες κι' άλλοτε άργες, σύμφωνα με το μέλος που έπαιζε ο άσλητής, αλλά πάντα άρμονικές. Ξαναμμένος από το χορό του, ο Ίπποκλείδης πρόσταξε κατόπιν να του φέρουν ένα τραπέζι, πήδησε πάνω σ' αυτό κι' άφου στήριζε το κεφάλι του στο έξλο, τινάζε προς τα πίσω τα πόδια του κι' έχειρονόμησε με τα σκέλη, όπως άφηγείται ο Ήρόδοτος.

Αυτή η άκροατική επίδειξι ένθουσιασε το πλήθος, αλλά δυσαρέστησε τον Κλεισθένη, που του είπε, μόλις τελείωσε:

—Γυιέ του Τισάνδρου, κλώτσησε με τα πόδια σου το γάμο.

Τα λόγια αυτό ο Κλεισθένης τα είπε με άληθινή πικρία, γιατί, ως πριν από μερικές στιγμές, είχε πάρει την άπόφασί να δώση στο θερμόαιμο Άθηναίο την κόρη του.

—Ό,τι άπάντησε με μια φράσι, που έμεινε από τότε ιστορική! —Ο Κλεισθένης σηκώθηκε κατόπιν από τον ψηλό δίφρο όπου καθόταν και είπε στους μνηστήρες:

—Είσαστε όλοι άξιοι για να γίνετε σύζυγοι της κόρης μου και μωό είναι δύσκολο να ξεχωρίσω έναν από σας και ν' άποδοκιμάσω τους άλλους. Άλλά, βέβαια, πρέπει να διαλέξω ένα μόνον ανάμεσα σας κι' αυτός ο ένας άποφάσισα να είναι ο Μεγακλής, ο γυιός του Άλκμαίωνα. Αυτός θα νυμφευθί την κόρη μου, σύμφωνα με τους νόμους των Άθηναίων. Σε καθέναν από τους άλλους θα δώσω από ένα άργυρό ταλάντο.

—Γυιέ του Τισάνδρου, κλώτσησε με τα πόδια σου το γάμο... του είπε ο Κλεισθένης.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΡΙΣΤΗΣ

γιατί, ως πριν από μερικές στιγμές, είχε πάρει την άπόφασί να δώση στο θερμόαιμο Άθηναίο την κόρη του.

—Ό,τι άπάντησε με μια φράσι, που έμεινε από τότε ιστορική! —Ο Κλεισθένης σηκώθηκε κατόπιν από τον ψηλό δίφρο όπου καθόταν και είπε στους μνηστήρες:

—Είσαστε όλοι άξιοι για να γίνετε σύζυγοι της κόρης μου και μωό είναι δύσκολο να ξεχωρίσω έναν από σας και ν' άποδοκιμάσω τους άλλους. Άλλά, βέβαια, πρέπει να διαλέξω ένα μόνον ανάμεσα σας κι' αυτός ο ένας άποφάσισα να είναι ο Μεγακλής, ο γυιός του Άλκμαίωνα. Αυτός θα νυμφευθί την κόρη μου, σύμφωνα με τους νόμους των Άθηναίων. Σε καθέναν από τους άλλους θα δώσω από ένα άργυρό ταλάντο.

—Γάμος της Άγαρίστης και του Μεγακλή έγινε την ίδια ημέρα. Άπό αυτόν γεννήθηκε ο Κλεισθένης, που έκαμε καινούργια διαφέρει των Άθηναίων σε φυλές και έδωσε περισσότερο δημοκρατικό χαρακτήρα στην άθηναϊκή πολιτεία. Ο Ήρόδοτος παραθέτει τη γενεαλογία των Άγαρίστης, δισεγγονή της πρώτης. Αυτή, μάς λέει ο πατέρας της Ιστορίας, παντρεύθηκε τον Ξάνθιππο, το γυιό του Άρίφρονος και, κατά την έγκυμοσύνη της, είδε πως γέννησε ένα λιοντάρι. Μερικές ημέρες άργότερα, έφερε στον κόσμο τον Περικλή.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η κόρη του Νίσου.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΛΟΠΗ

Άπό ένα ειδικό μουσείο της Βιέννης, άφιερωμένο σε χαλιά, κουρτίνες, πορτιέρες κλπ. εξαιρετικής καλλιτεχνικής ή ιστορικής άξιας, άφαιρέθηκαν τρία θαυμάσια χαλιά του 16ου και του 17ου αιώνας, που η άξία τους ξεπερνάει τις 700.000 δρχάμες και που άνηκαν άλλοτε στη βασιλική οικογένεια των Ρότσνυδ.

Ο κλέφτης, που είχε σπάσει με μια καρέκλα τη βιτρίνα, που προστάτευε τα χαλιά, είχε αφήσει στη θέση τους το άκόλουθο δακτυλογραφημένο σημείωμα:

«Η πρόθεσί μου δεν είναι να κλέψω αυτά τα χαλιά, αλλά άπλως να τα δανειστώ για να τα άντιγράψω. Όταν τελειώσω την εργασία μου, θα σας τα επιστρέψω και όριζω ημερομηνία επιστροφής τους την 1η Μαΐου. Αυτό, όμως, με την προϋπόθεσι πως δεν θα είδοποιήσετε την άτυνομία. Διαφορετικά, τα χαλιά θα καταστραφούν!»

Παρά την προειδοποίησι, ωστόσο, του κλέφτη, ο διευθυντής του μουσείου κατόργησε άμέσως την έρευνα των τριών χαλιών στην άτυνομία, που δεν έχει άλλη ένδειξι των γένων της από τη δυσανάγνωστη ύπογραφη, που είχε προσθέσει ο δράστης στο δακτυλογραφημένο σημείωμα. Για την ώρα, πάντως, ούτε ο κλέφτης, ούτε τα χαλιά έβρεθηκαν.

—Σ' αγαπώ, Λένα! Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;... τη ρώτησε ο Ζώρζ.

—ΜΟΥ φαίνεται, δεσποινίς Λένα, ότι... δε διαβάσατε καλά στην καρδιά σας... Λίγον καιρό σας έζω... Κατάλαβα, όμως, πως δεν είσθε πιασμένη για να γίνετε γυναίκα ενός εργάτου, έστω και πρώτου έφαρμοστου... Η μόρφωσί σας, τά...

—Τον άγαπάω το Ζώρζ!

Με την άπάντησι αυτήν η Λένα νόμισε πως άποτώωσε το Ραούλ. Σερβάνι. Έκείνος δεν έμεινε περισσότερο. Έκανε μια ευγενική υπόκλησι, κι' έφυγε, χαμογελώντας όμως με τρόπο που μαρτυρούσε πως ήταν βέβαιος ότι θα την έκανε ν' αλλάξει γνώμη και... αίσθηματά.

Η Λένα ήταν στενοδακτυλογράφος σ' ένα εργοστάσιο, σε μια μακρινή έπαρχια. Στό κοινό εστιατόριο, όπου έτρωγε τα μεσημέρι όλο το προσωπικό, έτυχε να γνωρίσθι με το Ζώρζ Μπουισάρ, ένα παλληκάρι ως είκοσι πέντε χρόνων, με γελαστό πρόσωπο, άδολα μάτια και κατάμαυρα μαλλιά.

Η Λένα ένοιωσε μεγάλη συμπάθεια για τον άγαθα αυτόν κολοσσό, που χαμογελούσε διαρκώς, δειχνοντας δυο-σείρες κάτασπρα δόντια. Σιγά-σιγά, είχε άναπτυχθί μεταξύ τους μια οικειότης, που του επέτρεπε να της πρότεινι ένα βράδυ να πάνε μαζί στον κινηματογράφο.

Δέχθηκε. Δεν άργησε να καταλάβη ότι ο Ζώρζ δεν πρόσχε διόλου στο φίλμ, σαν να τον βασάνιζε κάποια έγνοια. Χωρίς να το θέλη, άφαιρέθηκε κι' εκείνη. Είχε την άόριστη εντύπωσι ότι, εκείνο το βράδυ, κάτι το έξαιρετικό θα συνέβαινε.

Και το «έξαιρετικό» αυτό ήταν, στην επιστροφή, να την σταματήση άπότομα στο δρόμο ο Ζώρζ και να της πη, χωρίς να πάρη άναπνοή:

—Σ' αγαπώ, Λένα! Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;... Θα φροντίσω να μη σου λείψι τίποτα... Είμαι τώρα πρώτος έφαρμοστής, μα πολύ σύντομα θα με κάνουν άρχιεργάτη, γιατί είναι πολύ εύχαριστημένοι από μένα. Τι λες κι' εσύ, Λένα;

—Εγώ λέω πως δέχομαι να γίνω γυναίκα σου! άποκρίθηκε η Λένα, χαμογελώντας με την πρωτότυπη αυτήν ερωτική έξομολόγησι.

Άπεφάσισαν να κάνουν τους γάμους τους ύστερ' από δυο μήνες. Μια μέρα, όμως, παρουσιάστηκε στη ζωή της Λένας ο Ραούλ Σερέσι. Βιομηχάνος σε ηλικία τριάντα ετών, άρχισε να συνηγορείται με τον προϊστάμενο της Λένας, για να του άναθεση άρισμένες παραγγελίες.

Δεν άργησε να προσέξι τη στενοδακτυλογράφο του και για την όμορφιά της και για τη μόρφωσί της.

Ένα απόγευμα, φευγοντάς από το εργοστάσιο, ο Ζώρζ την πήρε, να κάνουν ένα περίπατο. Φορούσε ακόμα τη φόρμα της δουλειάς.

Ενώ προχωρούσαν πιασμένοι χέρι με χέρι και συζητώντας για το μέλλον, πέρασε από μπροστά τους ο Ραούλ με την κομψή του κούρσα.

Όταν είδε τη Λένα μ' έναν εργάτη, σήκωσε με άπορία τα φρύδια του και συνέχισε το δρόμο του χωρίς να τη χαϊακτήσει...

Την επομένη, στο γραφείο, βρήκε την ευκαιρία να κάμει λόγο για τη χθεσινή συνάντησι τους. Κι' εκείνη, πειραγμένη έπειδι πέρασε από μπροστά της κάνοντας πως δεν την ήξερε, του είπε τι την συνέδεε με το Ζώρζ, κι' ότι σε λίγο θα έκαναν τους γάμους τους.

—Υστερ' από τη συζήτησι αυτή, ο Ραούλ δεν ξανάκανε πιά λόγο της Λένας για το ζήτημα που τον άπασχολούσε. Μα εύρισκε διάφορες προφάσεις για να μείνι όλο το δυνατό περισσότερο μαζί της.

Η ευγενική επιμονή του, η διακριτική εκδήλωσι των αίσθημάτων του

...

...

...

...

...

...

Ο πρώην δικτάτωρ της Βενεζουέλας στρατηγός Χιμένεθ.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΧΑΡΕΜΙ στη Βενεζουέλα

Οι 43 γυναίκες του πρώην δικτάτορος Χιμένεθ

ΣΤΙΣ 28 'Απριλίου 1957, το πετρελαιοφόρο "Ουάσιγκτον Λόου", περνώντας από τα ανοικτά της Βενεζουέλας, συνάντησε μία βαρκόουλα, Μοναδικός της επιβάτης ήταν μία όμορφη μελαχροινή γυναίκα, ντυμένη με... βραδυνή τουαλέτα! Απαντώντας στις ερωτήσεις του πλοίαρχου Ζοζέφ Σλάγκ, η γυναίκα έκρινε όλη της ζωή στην Ρίτα Βαλέρα, ότι ήταν Κουδανέζα χορεύτρια κι ότι είχε δραπέτευσει από τη Λα 'Ορτοίλλα, ένα μικρό νησάκι του Καραϊβικού πελάγους.

Δραπέτευσε; άπορησε ο πλοίαρχος. "Ώστε υπάρχει φυλακή στη Λα 'Ορτοίλλα;".
— Υπάρχει κάτι χειρότερο από φυλακή; φώναξε η Ρίτα, ενώ τα μάτια της πετούσαν φωτιές.
— Ποτέ, όλες τις πειρίες του πλοίαρχου, δε θέλησε ν' απελευθέρω τίς έννοιές. Μόλις όμως την αποβίβασαν στην 'Αβάνα, μετά από μερικές ημέρες έστρεψε κατ' ευθείαν στις εφημερίδες και διηγήθηκε την ιστορία της!

Το 1955 είχε γνωρίσει στην 'Αβάνα κάποιον, που της συστήθηκε ως θεατρικός πράκτορας και της πρότεινε να χορεύει στο Καρακάς με μεγάλη αμοιβή. Η Ρίτα δέχτηκε.

Οι εκπλήξεις της όμως άρχισαν, όταν είδε ότι θα ταξίδευε με ιδιωτικό αεροπλάνο με μοναδικό συνοπίατο το «θεατρικό πράκτορα». Εν συνεχεία, παρατήρησε ότι, αντί να

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

* Η ανεκτικότητα είναι η ελεημοσύνη της διανοίας.

* Ο σκεπτικισμός δεν είναι α-συμπίεστος με τη θειοδραμονία.

* Η ιστορία έχει κι αυτή τις ιδιοτροπίες της, όπως η μόδα.

* Οι αόζυγοι κι' οι έραστοι δεν πρέπει ν' απολαύσουν πολύ απ' το σπίτι τους.

* Μία γυναίκα χωρίς φανερ-σκειά δεν είναι γυναίκα.

* "Αν κατηγορείς το έργο σου, το γένος των ανθρώπων θα πέδαινε η-θικά.

* Μόλις η ανθρώπινη εύτυχία ο-ψώθη λιγυρά, θα πέσει άπ'από της ο κεραυνός.

* Οι έπιθυμίες είναι ο πλούτος των φτωχών κι' η κατατροφή των πλουσίων.

Α. Κάρ

φτάσουν στο Καρακάς, προσγειώ-νόντουσαν στην Λα 'Ορτοίλλα. Εκεί την υποδέχτηκε ένας ευ-παρουσίαστος νέος, ντυμένος με τη στολή του στρατού της Βενεζουέ-λας, ο συνταγματάρχης Γκομέζ, και της ανήγγειλε ότι την είχαν άγκι-ζάρει για να χορεύει μπροστά στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον στρα-τηγό Χιμένεθ.

Φυσικά, η κοπέλλα ένθουσιάζοι-κε. Όταν όμως, άργα τη νύχτα, την ώδηγησαν στο δωμάτιο όπου την περίμενε ο στρατηγός, και την άφησαν μόνη μαζί του, κατάλαβε ότι είχε πέσει σε παγίδα! Ο χον-τρός δικτάτορας, με τα φουσκωμέ-να μάγουλα και τα γουρουνίσια μα-τάκια, που άστραφταν πίσω από τα γυαλιά του, της εξήγησε βάνουσα ότι δεν ενδιαφερόταν διόλου για το χορό της. Η Ρίτα δοκίμασε να διαμαρτυρηθεί, με έφαγε μερικά γε-ρά χαστούκια, που την έκαναν να υποκύψει...

Οι άποκαλύψεις της Ρίτα Βαλέρα ξεσήκωσαν μεγάλο θόρυβο στην Κούβα και πολλές ανεξάρτητες ε-φημερίδες ζήτησαν τότε από τον Μπατίστα να διακόψει τις διπλωμα-τικές σχέσεις με τον Χιμένεθ, εις ένδειξη διαμαρτυρίας για την απα-γωγή της χορεύτριας.

Φυσικά, ο δικτάτορας της Κού-βας δεν έκανε καμιά ένέργεια. Και μόνο στα 1958, όταν η επανά-στασι των συμπατριωτών του άναγ-κασε τον Χιμένεθ να καταφυγή στον 'Αγιο Δομίνικο, ζητώντας την προ-στασία του συναδέλφου του Ραφαήλ Τρουχίλλο, άποκαλύφθηκε, όλη η α-λήθεια σχετικά με τη Λα 'Ορτοίλλα.

Το άποδοσμά του επαναστα-κού στρατού, που έφτασε στο νη-σάκι, ανάκαμψε 34 όμορφες γυ-ναίκες, που παρρηλούσαν από χα-ρά για την άπελευθέρωσή τους. Οι γυναίκες αυτές άποτέλουσαν το... χαρέμι του δικτάτορα!

Οι 30 από αυτές ήταν Βενεζουε-λανές, που τις είχε συλλάβει η «ε-θνική ασφάλεια», η άστυνομία δη-λαδή του δικτάτορα. Οι όκονγείνες τους τις θεωρούσαν άπο κάποιον πε-θαμένον, γιατί ο Χιμένεθ σκότωνε τους πολιτικούς του αντίπαλους και τους υποπτευόταν για συνωμότες, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κα-νένα. Οι υπόλοιπες 13 είχαν έρθει από διάφορες χώρες της Εύρωπης, είτε με βία ή άπο αγωγή, είτε πέφτον-τας σε παγίδα, όπως η Ρίτα Βαλέρα.

Ο δικτάτορας είχε στείλει σ' όλο τον κόσμο πράκτορές του, με την έντολή να του προμηθεύουν γυναι-κές για το χαρέμι του, που είχε έγ-καταστήσει στη Λα 'Ορτοίλλα. Τις προτιμούσε ψηλές, λεπτές και με πλούσιο στήθος.

Είχε διατάξει να του χτίσουν στο όμορφο νησάκι ένα παλάτι με 25 δω-μάτια, για τον εαυτό του και τους φίλους του. Οι γυναίκες έμεναν σε μικρά «μπουνγκαλούς» κατά μήκος της άκτής.

Κάθε τόσο, ο δικτάτορας και οι στενοί του συνεργάτες, πηγαίναν να περάσουν μερικές ημέρες στη Λα 'Ορτοίλλα. Τότε οργανώνονταν οργάνωση γλέντια και άλλουμονο στις γυναίκες που άρριώνονταν να λάβουν μέρος! Ο Χιμένεθ και οι άνθρωποι του τις υπέβαλλαν σε σα-διωτικά μαρτύρια!

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Ροζαλίας Μαρόν, που έπειδή δε δέχτηκε να πέσει στην άγκαλιά του, ο δικτάτορας την τιμώρησε «χαρί-ζοντάς» την σε 14 στρατιώτες της φρουράς του νησιού.

Μετά άπο αυτή την τρομερή δο-κιμασία, η φτωχή γυναίκα τρελλά-θηκε.

Μία άλλη «ακλόβα», η Γαλλίδα Μπαμπέτ Ζιρώντ, που χτύπησε τον Χιμένεθ, καθώς προσπαθούσε να την άγκαλίσει δια της βίας, πέθα-νε άπο την αιμορραγία που της προκάλεσαν δεκάδες... άγκι-ζα-ριές, κορυτωμένα από άμα τη!

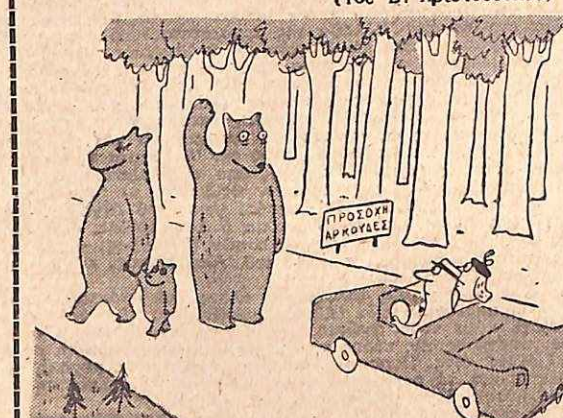
Αντίθετος, όσες υποτάσσονταν στις διαθήκες του δικτάτορα, λα-βαίναν άπο αυτόν ως άνταμοιδή με-γάλα χρηματικά ποσά, που τα κα-τέθετε στην τράπεζα, επ' όνοματί τους.

Σήμερα, ο πρώην δικτάτορας ζή σε μία έπαυλη, στον Μαϊάμι, περι-στοιχισμένος άπο ένστολους «μπρά-βους» που τον φυλάνε άπο την εκ-δική των Βενεζουελανών.

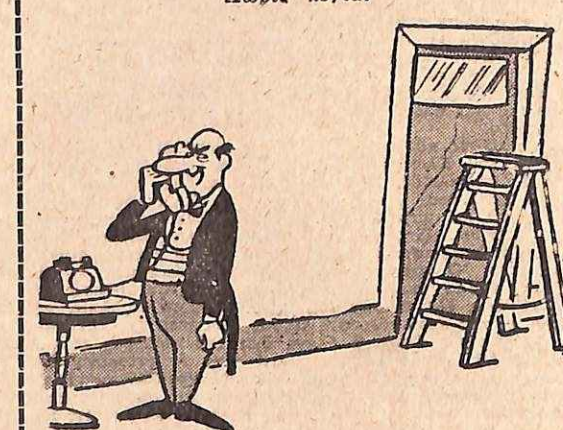
Όσο για τις γυναίκες της Λα 'Ορτοίλλα έαναγύρισαν στις πατρι-δες τους και τα σπίατά τους και προσπαθούν να ξεχάσουν την έπι-λυτική τους προίπιετις

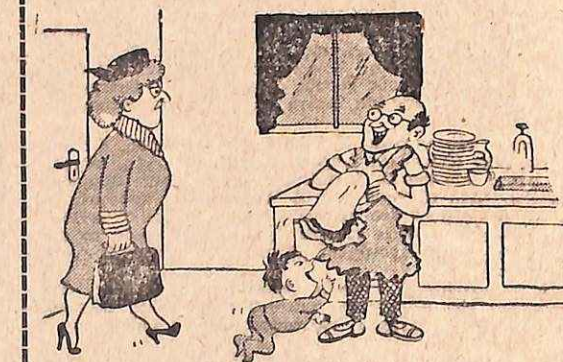
— Και σ'ας προειδοποιώ: Μόνο με τη «Μέτρο Γκόλντμουν Μάγερ» θα δεχθώ συνεργασίαν!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια.

— Μάλιστα, κύριε. 'Η κυρία είναι στο υπάνιο!

— Σήμερα, αγάπη μου, ο μίεμπης μας έβγαλε την πρώτη του λείζι. Με έλεπε «μαμά!»

Τυναίκες

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΒΟΥΑ

Τ Ο Μάιο του 1123 είχε φτάσει στα ύδα-τα της Ανατολής μία ισχυρή βενετοί-α νησίδα, με άρχηγό το δόγη Ντομένι-κο Μικιέλι. Τριακόσια καράβια, με δεκαπέντε χιλιάδες άντρες, "Η πιο δυνατή βλαστική άρμάδα πουχε ρίξει ως τότε στη θάλασσα ή μεγάλη Ιταλική δημοκρατία. Την ίδια στιγμή, ο αλγυπτιακός στόλος ήταν άγκυρο-βαλμένος σ' ανοικτά της 'Ασκάλωνας. Μαθαίνοντας το αυτό, ο δόγης χάρισε τα πλοία του σε δύο μούρες: "Η πρώτη, που ήταν πολύ πιο ση-μαντική και που άνταζε ο ίδιος την άρχηγία της, κατέθηκε κατά μήκος της άκτής, με κατεύθυνση τη Πάρα, άρκετά άργα στην άρχη κι' άποφεύ-γοντας να προκαλέσει την προσοχή του έχθρου. "Η δεύτερη, άπο δεκαοχτώ πλοία μονάχα, έθιξε κι' άνοιγτά. Άπό και τράβηξε προς την 'Ασκάλωνα, κάνοντας τάχα πως ήταν μία άπλη νηοπομπή προσκυνητών, που προσπα-θούσαν να ξεμπαράρουν.

Μέσα στα πλοία αυτά ήταν και πολλές γυναίκες. "Όλες τους ήξεραν να χειρίζονται τα όπλα όσο κι' οι άντρες. Επί κεφαλής τους έρριόκονταν μία τοιμηρή Σταυροφόρος, ή Βιολέττα του Μελβούα έφημομένη για την καλλονή της, με και για τη σκληρότητά της. "Ε'χαν κακός χαρακτή-ρας — γράφει το χρονικό — μα όλοι της το συγχωρούσαν. Γιατί όταν έπε-φτε στη φωτιά, κατετρόπωνε τον αντίπαλό της σ'αν να κρατούσε κεραυνό στα χέρια της. "Ηταν όμως τόσο σφιγμένη, που, αν πέθαινε ξαφνικά, δε θα την έβρεαν, άλλα δε θα την έβρισκαν. Κι' άσπασο ή άραία και σκληρή αυτή Γαλλίδα είχε μία άδυναμία: Τον ίππότη Γκν ντε Ροσσάν, κόμη της Μασλίκ, ενός άσημαντού φέουδου πέρα απ' τον 'Ορντίτι.

"Άλλ' ο Ροσσάν ήταν άραβωμισμένος στην πατρίδα του και δεν είχε διάθεση να δημιουργήσει έρωτικές σχέσεις με μία γυναίκα, που δεν την πολυάγαπησε για τις κακιές της. Και τώρα, καθώς έβρεθκαν μοιραία οι δύο τους πάλι σ' ένα από τα δεκαοχτώ καράβια, που πηγαίναν για την 'Ασκάλωνα, ή Βιολέττα κατόρθωσε να τον ξεμοναχιάσει. Κάθηκε σ'αυτά του, τον κύτταξε στα μάτια και προσάθησε να τον συγκινήσει με τρυφερά λόγια:

— Ξέρω πως αγαπάς την Κωνστανή, την άραβωμιστική σου, του έλεπε. Και ξέρω άκόμη πως περιμένεις να τελειώσει μία άρα άρχιτέρας ή έκστρατεία μας, για να επιστρέψεις κοντά της και να την παντρευτείς. Μα ο πόλεμος αυτός θα κρατήσει πολύ. "Εχεις, λοιπόν, σκοπό να καλογε-ρήσεις;

Ο Γκν άνασκήκωσε τους ώμους του. — Κάτι τέτοιο σκέφτομαι, άπάντησε. "Ηρθεμα έδώ να ελευθερώσουμε τους 'Αγίους Τόπους κι' όχι να μπλεχτούμε σ' αίσθηματικές περιπέτειες. Θέλω να μείνω ένας καθαρός και τίμιος Σταυροφόρος. Γι' αυτό μη χάνεις έλπίκα τον καιρό σου μαζί μου, Βιολέττα. "Ισως αν στρέψεις τα μάτια σου σε κάποιον άλλον, να έρθς αυτό που ζητάς. Άπό μένα μην έλπιζεις τό παρρηκόρ...

Εσπείξε τα δόντια της έκείνη και ρώτησε:

— Είναι ή τελευταία σου λέξη αυτή;

— "Η τελευταία! Σε λίγο θα φτάσουμε στην 'Ασκάλωνα.

Θα δώσουμε μάχη. Ποιος έξέρει ποιόν άπό μας θα πάρη ο θάνατος; Δε θα ήταν καλύτερα να προσεχθώμε, για να τελειώσουν όλα με το καλό;

Σηκώθηκε απ' τα πλάι του ή Σταυροφόρος, τοδριξε μία ματιά γεμάτη μίσος, κι' άπομαρνήθηκε χωρίς άλλη κου-βέντα. Τό μετ'ό, το δεκαοχτώ πλοία έφτασαν στον προο-ρισμό τους, λίγα πριν απ' τα έφημεράματα. Στο πρώτο άγκυρωτό της άγκυ, ο Αλγυπτιος — που κυβερνούσαν πολ-λά και γερά πλοία — έλθοντας την νευτωνηοπομπή, ά-νοίχτηκαν στο πέλαγος χαρούμενοι πως θα την αλχηλώτα-ζαν. "Εξακολουθώντας το τέχνασμά τους, τα δεκαοχτώ πλοία έκαναν δίδην πως φοβόταν να δώσουν μάχη, ο-πεχώρησαν, χωρίς να τραπούν σε φυγή κι' άσασχόλησαν τον έχθρο άρκετά, ώστε να επιτρέψουν στο δόγη, που με το μεγάλο στόλο έφτασε τώρα πλησίον, να έπέμει. Μα στο διάστημα αυτό είχε πέσει ή νύχτα κι' οι δύο αντίπαλοι στόλοι, έμειναν άπρακτοι στις θέσεις τους, άσπου να ξη-μερώσει.

Έσπασαν, ο Γκν ντε Ροσσάν έκανε μία άνακάλυξη που τον κατατάραξε: "Η Βιολέττα του Μελβούα, δε έρριόκονταν πάλι στο πλοίο. Ρώτησε τις άλλες γυναίκες. Καμιά δεν την είχε δει. Με άραία προαίσθημα, ο νεαρός ίππότης έστειλε τότε μήνυμα στον Ντομένικο Μικιέλι, παρατη-ρώντας το συγχρόνως ότι, μαζί με την έξαφάνισή της Βιο-λέττας, έλειπε και μία έόρκα, απ' αυτές που είχαν δε-μένες στα κόττα του καραβιού. Άναστατώθηκε ο ναύαρχος με την είδηση, γιατί δεν ήξερε τί έπρεπε να υποθέσει. Για καλό και για κακό, άστόσο, είδοποίησε το Γκν ότι έπρεπε να προσέχη. "Ε'Η νέα αυτή δεν ήταν σ'α καλή της — συμπληρώνει το χρονικό — και κανείς δεν ήξερε τί είχε στο νου της. "Ισως να τους άνοιγε καμιά πληγή, απ' αό-τες που δεν κλείνουν εύκολα.

Μα πως μπορούσε να προσέχη ο Γκν κι' άπό τί να προσέχη; Δε φανταζόταν, φυσικά, πως ή Βιολέττα, ήταν ποτέ δυνατόν να φτάσει ως την προδοσία. Νόμιζε άπλάς ότι είχε παρατήσει το πλοίο, για να έαναγκαστεί στη Σού-ρα, όπου ήταν ή ναυτική τους βάση. Γελιόταν. Το άτίθασσο εκείνο «θηριάκι», έρριόκονταν κιόλας μπρος στο ναύαρχο Μουρκεντίν, που διέδινε τον αλγυπτιακό στόλο. Με το νι και με το σίγμα πρόδωσε όλα τα σχέδια, τις κινήσεις και την παγίδα, που του προετοίμαζαν οι Φράγκοι, για να τον άποδεκατίσουν. Μα, σ'α να τον τύφλωσε ο Θεός, ο Μουρ-κεντίν δεν ήθελε να πιστέψει τίποτ' απ' όλα όσα του έλεγε ή μικρή Σταυροφόρος. Πιστεύε πως είχε πάει εκεί, για να τον παρασύρει στον έλεθρο. Τη συζήτηση που έκανε μα-ζί της και τις άμφιβολίες του, μας τις περιγράφει με ά-πλό τρόπο στο «Βιβλίο των θαυμάτων», ο Γαλαά Μπεν Χι-σάρ, που εξιστορεί τους άγώνες των 'Αράβων, έναντίον των Φράγκων έπιδρομέων.

— "Ηρθε έδώ, έλεπε ο Μουρκεντίν στη Βιολέττα, για να με ξεγελάσει. Δεν έξέρεις όμως ότι ένας τίμιος στρατιώ-της, δεν κατεβαίνει ποτέ σε ταπεινά τέχνασματα; Πιστεύα πως οι Φράγκοι πολεμούν μόνο με τον ήρωισμό τους. Δε φανταζόμουν πως θα έστειλαν έδώ μία γυναίκα για δό-λωμα...

— "Ηρθε έδώ για να με ξεγελάσει! έλεπε στη Βιολέττα ο Μουρκεντίν.

— Κανείς δε μ' έστειλε, άπάντησε ή Σταυ-ροφόρος. "Ηρθε γιατί το θέλησα έγώ!...

— Για να προάψης τους συντρόφους σου;

— Ναί, για να τους έκδικηθώ!...

— Για ποιά λόγο;

— Αυτό δε θα το μάθης ποτέ. Για καίνο που έξακολουθώ να έπιμένω, είναι ότι πρέπει να λάβης τα μέτρα σου. Το πλοί θα έρθης μπρος σ' έκ-πλήξεις που δεν τις περιμένεις. Μα τότε πιά θα είναι άργα.

Ο Μουρκεντίν έπεσε σε σκέψεις. "Η πενταμορφη έκείνη Σταυροφόρος τον είχε έβάλει σε τρομερή άνησυχία. Τόχα μπορούσαν όλ' αυτά να είναι άλήθεια; "Ως την άρα τουλάχιστον, οι κατάσκοποι του είχαν κάνει με τις θάρκες τους μεγάλους κύκλους γύρω άπο το στόλο των Φράγκων. Τιποτα δεν πρόδιδε τους σκοπούς τους. Άντίθετα, τα δεκαοχτώ πλοία της νη-οπομπής — αυτά μόνο είχαν άντιλήφει ο Αλγυπτιος — έξακολουθούσαν να ψάχνουν για το κατάλληλο σημείο, όπου έπρόκειτο να ξεμπαράρουν. "Η-ταν προσκυνητές και τίποτα περισσότερο. "Ο μελαψός ναύαρχος σήκωσε τα μάτια του, τα κάρφωσε για λίγο στη Βιολέττα του Μελβούα κι' ύστερα χαμοέλασε. Ένα χαμόγελο παράξενο κι' αίνιγματικό.

— Είσαι πολύ άραία, της έλεπε. Οι σύντροφοί σου δεν είχαν άδικο που σ' έστειλαν έδώ. Με τέτοια όμορφή, θα μπορούσε να θωρήσει και το διά-βολο απ' την κόλασι. Γι' αυτό δε θα σ' αφήσω παραπονομεμένη. Θα σε σφι-ξω στην άγκαλιά μου, μα όχι τώρα. Αυτό θα γίνει, όταν θα καταστρά-ψω τα δεκαοχτώ καράβια των προσκυνητών...

Δεν είσαι έμμενος, άπάντησε ή Βιολέττα. "Αν δε με χαρίης άποψε, ποτέ πιά δε θα προλάβεις! Το πλοί δε θ' άνήκης πιά στον εαυτό σου. Θά-σαι ή σ'α χέρια του 'Αλλάχ ή σ'α χέρια των Φράγκων.

Ο Μουρκεντίν την κράτησε όλη τη νύχτα κοντά του, κουβεντιάζοντας και επαίοντας σ'α τον πόντι με τη γάτα. Με προπό άκόμη καλοζήμε-ρώση — 30 Μαΐου 1123 — μεγάλο κακό έσπεκώθηκε στα αλγυπτιακά κα-ράβια. "Ο Μικιέλι, που είχε κατορθώσει να τα πλεύρηση άπαράτρητος, τα στρίμωξε καλά στο στενό του Βεκίρ, πράγμα που τ' άναγκασε να δε-χτούν μία άνησι μάχη. Τα μισά καταστράφηκαν και τ' άλλα παραδόθηκαν χωρίς όρους. "Ο Μουρκεντίν αλχηλώτιστηκε. "Εκείνο άόσπο που κα-τέπληξε όλους και, περισσότερο τον Γκν ντε Ροσσάν, ήταν ότι ή Βιολέτ-τα έβρεθηκε πάλι στο καράβι του Αλγυπτιού ναύαρχου, κρυμμένη σε μία άποθήκη. "Όταν άνακαλύφθηκε ο κρυψώνας της, ή άραία Σταυροφόρος, έσυρε το σπαθί της.

— "Ο Μουρκεντίν είναι ήλιθιος! φώναξε. Σας πρόδωσε, άλλα δε με πίστεψε. Τώρα ο Γκν ντε Ροσσάν, θα προσέχη κι' άλλες δάνες στις πα-λίες.

Και πριν προλάβει κανείς να την άγγίξει, έκωσε το σπαθί στο λαϊμό της. Τό τρομερό έκείνο πλάσμα, ή άτίθαση και σκληρή Σταυροφόρος, ή Βιολέττα του Μελβούα, δεν ύπήρχε πιά άνάμεσα στους ζωντανούς.

Γ. Β. Ι.

Ξεδιεγνήμεν

Η «άδιαθεσία» ΕΙΝΑΙ ΥΓΕΙΑ

Οι δύο τύποι της δυσμηνόρροιας

Μία νέα κι' όμορφη κοπέλλα πήγε στο γιατρό της και του είπε:

— Την έρχομένη βδομάδα, πρόκειται να πάω σ' ένα χορό. Δυστυχώς όμως, υπολογίζω πως θα είμαι «άδιαθετη» αυτή την ημέρα. Μήπως μπορείτε να μου δώσετε κανένα φάρμακο που να καθυστερήσει λίγο την «άδιαθεσία» μου;

— Για ποιο λόγο; Απόρησε ο γιατρός.

— Μα πως είναι δυνατόν να πάω σε χορό, με τέτοια κατάσταση και με τους πόνους που έχω κάθε μήνα;

Ο γιατρός έξηγηση τότε στην πελάτισσά του ότι, αν είχε πόνους, έπρεπε ν' αναζητήσουν την αιτία τους. Γιατί η έμμηνη ρύση είναι μία λειτουργία απόλυτα φυσιολογική, που δεν πρέπει κανονικά να προκαλεί τον παρ'αμικρό πόνο. Μπορεί να φέρει μόνο κάποια μικρή ενόχληση. Σε περίπτωση όμως πόνου, πρόκειται για παθολογική κατάσταση: για τη λεγόμενη δυσμηνόρροια.

Υπάρχουν δύο είδη δυσμηνόρροιας, η οργανική και η λειτουργική. Η πρώτη οφείλεται σε στένωσις του τραχήλου της μήτρας, σε μετατόπιση της μήτρας, απόφραξη ή φλόγωση. Η αναμία είναι επίσης ένας παράγων που εύνοει τη δυσμηνόρροια.

Η λειτουργική προκαλείται αποκλειστικά από ψυχικούς λόγους. Μπορεί δηλαδή να θεωρηθεί νευροψυχική πάθηση. Όχι πως ο πόνος είναι φανταστικός. Υπάρχει πραγματικά, αλλά τον χειροτερεύει η ίδια η γυναίκα, όταν θεωρεί την έμμηνη ρύση σαν ένα είδος ασθένειας.

Οι γυναίκες αυτού του είδους παρουσιάζουν ελαττωμένη ικανότητα σεξουαλικής προσαρμογής. Όπως αποδείχθηκε δηλαδή με ψυχιατρικές μελέτες και στατιστικές, αισθάνονται βαρύνουσα απόστροφή προς το γυναικείο ρόλο τους, θεωρώντας τον μειονεκτικό. Η, άλλοτε, είναι σωματικά ανώριμες και ύπερβολικά ντροπαλές.

Ενας ειδικός, Αμερικανός έρευνητής, που ασχολήθηκε με 246 τέτοιες περιπτώσεις, βρήκε ότι οι περισσότερες από τις γυναίκες που παραπονούνται για δυσμηνόρροια χωρίς οργανική αιτία, απέχθονονται το γυναικείο ρόλο τους, φθονούν τους άντρες, δεν ικανοποιούνται με το σωματικό έρωτα, φοβούνται την εγκυμοσύνη και τον τοκετό. Με λίγα λόγια, είναι νευρικοί τύποι.

Προκειμένου για οργανική δυσμηνόρροια, η θεραπεία της συνίσταται κυρίως σε μία τοπική επέμβαση, π.χ. μία απόξεση της μήτρας, ή μία διαστολή του τραχήλου της, ώστε να μην εμποδίζεται πια η έκροση του αίματος. Σε περίπτωση φλογώσεως ή αναιμίας, χορηγούνται τα κατάλληλα φάρμακα.

Δυσκολότερα είναι τα πράγματα, όταν πρόκειται για λειτουργική δυσμηνόρροια. Γι' αυτό

την έχουν δοκιμασθή όρμονες, καταπράυντικά, αντιισταμινικά, αντισπασμωδικά, βιταμίνες, ακτινοθεραπεία, κλπ. Το περισσότερο είναι ότι όλα τα θεραπευτικά μέσα, ακόμη και... τα κομπογιαννίτικα, φέρνουν ανάκούφιση στα 60—70% των περιπτώσεων — πράγμα που αποδεικνύει αναμφισβήτητα πόσο μεγάλη σημασία έχει ο ψυχολογικός παράγων και η αθυποβολή.

Οι περισσότερες από τις γυναίκες που πάσχουν από δυσμηνόρροια, πιστεύουν σε μία παλιά προκατάληψη: ότι τα υπάνα και η σωματική άσκηση βλάπτουν στην περίπτωση τους. Δεν υπάρχει τίποτα πιο λανθασμένο απ' αυτό!

Απεναντίας μάλιστα, πρέπει τότε να κάνουν υπάνω ακόμη πιο συχνά, όχι μόνο για λόγους υγιεινής και καθαριότητας, αλλά και γιατί στη δυσμηνόρροια υπάρχει συνήθως μία τοπική συμφόρηση της μήτρας, που ελαττώνεται πολύ μ' ένα χλιαρό υπάνω. Μόνο που δεν πρέπει να εκτεθή η γυναίκα αμέσως στο κρύο.

Το ίδιο ισχύει και για τη φυσική άσκηση. Οι γυναίκες εκείνες που νομίζουν ότι επιβάλλεται η άναπαυση στο κρεβάτι κατά τις ημέρες της έμμηνης ρύσεως, πρέπει να ξέρουν ότι η καθιστική ζωή, δίχως αρκετή κίνηση, είναι ένας αρκετά σημαντικός παράγων της δυσμηνόρροιας. Κι' αυτό γιατί προκαλεί δυσκοιλιότητα, η οποία πάλι φέρνει έμμεσα συμφόρηση της μήτρας.

Γενικά, κάθε τι που ελαττώνει αυτή την τοπική συμφόρηση, ανακουφίζει απ' τους πόνους. Όταν λοιπόν δεν υπάρχει καμία οργανική αιτία (πράγμα που θα το εξακριβώση, όπως είπαμε, ο γυναικολόγος) συνιστάται ένα ελαφρό καθαρτικό αμέσως πριν από την έμμηνη ρύση, ένας καλός περίπατος με ζωηρό βήμα κάθε μέρα, χλιαρά λουτρά και άσθονα ύγρα.

Συμπληρωματικά, αν χρειαστή, μπορεί η πάσχα να βάλει μία θερμόφορο πάνω στην κοιλιά της επί μισή ώρα και να πηδήσει ασπρίνες. Αυτά είναι αρκετά συνήθως.

Θα προσέσουμε ακόμη ότι ο χορός είναι ωφέλιμωτος για τη δυσμηνόρροια, γιατί αποτρέπει μία ήπια άσκηση, που γυμνάζει ακριβώς εκείνους τους μύς που χρειάζεται.

Τέλος, κάθε γυναίκα πρέπει να θυμάται πάντα ότι η έμμηνη ρύση δεν είναι άρρώστια, ούτε καν «άδιαθεσία» — όπως τη λένε συνήθως — αλλά απεναντίας σημάδι καλής υγείας.

ΟΙ ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑΣ

Η «τεγγνητή καρδιά» κατά του καρκίνου

Το δεισδαύμαστο μηχανήμα που αντικαθιστά την καρδιά και τους πνεύμονες σε διάφορες χειρουργικές, χρησιμοποιήθηκε τελευταίως με πρωτότυπο τρόπο από μία ομάδα Αμερικανών γιατρών για τη θεραπεία του καρκίνου. Η σχετική ανακοίνωση δημοσιεύθηκε στο δελτίο της Αμερικανικής Αντικαρκινικής Έταιρείας.

Με το μηχανήμα αυτό, οι για-

τροί μπόρεσαν να διοχετεύσουν στα πάσχοντα μέρη του οργανισμού αντικαρκινικά φάρμακα σε ποσότητες 8—10 φορές μεγαλύτερες από εκείνες που μπορεί να χορηγηθούν με τις συνηθισμένες ενδοφλέβιες ένεσεις. Έτσι, επέτυχαν γρήγορα και πολύ έντυπωσιακά αποτελέσματα στους 15 από 16 καρκινοπαθείς με όγκους των άκρων, του εντέρου, της πύελου, των πνευμόνων και του στήθους. Οι καρκινώδεις όγκοι άρχισαν να μικραίνουν.

Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις αφορά ένα μελάνομα, που είχε παρουσιάσει μεταστάσεις από την άρχική θέση του σε 175 άλλα σημεία της κνήμης. Λίγες βδομάδες λοιπόν μετά τη θεραπεία όλ' αυτά είχαν γίνει απλές και ακίνδυνες «φακίδες», εκτός από 7, που κι' εκείνα όμως είχαν πάψει να μεγαλώνουν.

Φάρμακο για το γλαύκωμα

Το «Νταρανίνα» είναι ένα νέο αμερικανικό φάρμακο για το γλαύκωμα. Χορηγείται σε δισκία κι' αποδείχθηκε αποτελεσματικότερο από άλλα προηγούμενα φάρμακα, για την ελάττωση της πίεσης στο εσωτερικό του βολβού. Επίσης, στα πειράσματα που έγιναν στο Οφθαλμολογικό Νοσοκομείο Γουίλς της Φιλαδέλφειας, άρκετοι πάσχοντες που δεν άνεχονταν τα άλλα φάρμακα, μπόρεσαν να πάρουν το «Νταρανίνα».

Οι επιδημίες της γρίπης

Γιατί οι επιδημίες της γρίπης επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο, με χρονία, μ' ένα περιοδικό ρυθμό; Οι επιστήμονες δίνουν την εξής εξήγηση σ' αυτό το φαινόμενο: «Επειδή από μία μεγάλη επιδημία γρίπης, το αίμα των περισσότερων ανθρώπων (έκείνων δηλαδή που έλασαν την ασθένεια) περιέχει προστατευτικά αντισώματα. Δε μπορούν λοιπόν τότε να ξαναπροσληθούν από γρίπη».

Συνάσθαι όμως, αυτή η άμυνα του οργανισμού τους λιγοστεύει και εξαφανίζεται, ώσπου στο τέλος γίνονται πάλι ευπρόσλητοι απ' τη γρίπη, απ' όσο είναι οι υπόλοιποι που έχουν μία μόνιμη και φυσική άμυνα.

Έχει εξακριβωθεί έξ' άλλου, ότι υπάρχουν δύο είδωι γρίπ-

πης, ο Α και ο Β. Διαφορετικοί μεταξύ τους. Η γρίπη Α φαίνεται πως είναι η χειρότερη, ξαναγυρίζει δε κάθε 2-3 χρόνια, ενώ η γρίπη Β έχει ένα κύκλο 4-6 ετών. Η γρίπη Α εμφανίζεται ιδίως στις άρχες ή στη μέση του χειμώνα και συνοδεύεται από απότομη αύξηση των θανάτων από πνευμονία. Η γρίπη Β παρουσιάζεται στα τέλη του χειμώνα ή την άνοιξη και δεν προκαλεί τόσο πολλές πνευμονίες.

Τα αίτια της ήμικρανίας

Μεταξύ των πιο κοινών αιτίων της ήμικρανίας είναι η υπερκόπωση (σωματική και πνευματική), η αυπνία, οι αγωνίες, οι ψυχικοί κλονισμοί, ο θυμός, οι πεπτικές διαταραχές, η δυσκοιλιότητα, η έμμηνη ρύση (πριν ή μετά), τα μακρινά σιδηροδρομικά ταξίδια, η παραμονή σε κλειστό δωμάτιο με κακό αέρισμό, η μεγάλη ζέση, η υπερβολική χρήση υπνωτικών, το ξυπνημα άσυνήθιστο νύχτας, η κόπωση των ματιών, η παράλειψη ενός γεύματος, κλπ.

Η νύχτα ως φάρμακο

Λίγοι ξέρουν ότι η γλώσσα μας είναι ένα δρμανο μαθήσεως: Μ' αυτήν μεταφέρουμε την τροφή απ' τα μπροστινά δόντια στους τραπεζίτες, για να συμπληρωθεί το «άλειμά» της.

Τα κύτταρα της γλώσσας απορροφούν εύκολα τα διάφορα ύγρα της τροφής. Αν μείνη δε ένα στρώμα τροφής πάνω στη γλώσσα, παθαίνει αποσύνθεσι και μυρίζει άσχημα. Στα 76% λοιπόν των περιπτώσεων, η κακοσμία του στόματος οφείλεται στο επίχρισμα που υπάρχει πάνω στη γλώσσα. Γι' αυτό, κάθε φορά που καθαρίζετε τα δόντια σας, μην παραλείπετε να τρίψετε ελαφρά με το ίδιο βουρτσάκι και τη γλώσσα σας.

Τα άνακνιμα μωρά

Τα πρόωγα γεννημένα βρέφη παρουσιάζουν συχνά μία επίκνιση αναμία. Όπως λοιπόν ανακάλυψε ο δόκτωρ Σίλσον στην Αμερικανική Ακαδημία Παιδιατρικής, σ' αυτές τις περιπτώσεις ωφελεί πολύ ο χυμός από στυμμένο κρέας. Το σίμα του βρέφους ξαναβρίσκει έτσι την κανονική του σύσταση.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Ηλεκτρικοί παλμοί κράτησαν στη ζωή τη μικρή Λονδρέζα Τσέλια Γουίλιαμς, ηλικίας 7 χρόνων. Πρόκειται για μία εκπληκτική επέμβαση, που είναι πρωτόφανη στα χρονικά της Ιατρικής. Πριν από τρεις μήνες η Τσέλια υπεβλήθη σε μία χειρουργική στην καρδιά από τον καθηγητή Ράσελ Μπρούκ. Ο χειρουργός βλεπόντας την καρδιά της νεας να σταματά τις εξασφαλιστες της απαραίτητες ηλεκτρικές συσκευές, η οποία της εξασφάλιζε τους απαραίτητους παλμούς. Η επέμβαση πέτυχε απόλυτος και σήμερα η μικρή Τσέλια ξαναγύρισε στο σπίτι της τελείως υγιής και θαρρα-
πυμένη.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΧΙΑΛΓΙΑΣ

Μία συχνή και βασανιστική πάθηση

ΜΟΛΟΝΟΤΙ δεν παρουσιάζει σοβαρότητα, η ισχιαλγία είναι ωστόσο μία από τις πιο επίμονες και δύσνερές παθήσεις. Συνίσταται σ' ένα έπιδουνο έρεθισμό του ισχιακού νεύρου, που ξεκινάει απ' το κατώτερο μέρος της σπονδυλικής στήλης και καταβαίνει προς τα πόδια. Επειδή δε είναι χοντρό το νεύρο αυτό, προκαλεί πόνους εξαιρετικά έντονους.

Πολύ συχνά, η αιτία της ισχιαλγίας βρίσκεται στους ινώδεις και κάπως ελαστικούς δίσκους, που υπάρχουν ανάμεσα στους σπονδύλους, σαν «μαξιλάρια» που διευκολύνουν τις κινήσεις τους. Οι δίσκοι αυτοί συγκρατούνται στη θέση τους από λοχρούς συνδέσμους. Όταν όμως σκύψουμε, πιώσμε ένα θωρύ αντικείμενο και επιχειρήσουμε έτσι να ξανασηκωθούμε, μπορεί να τεντωθεί υπερβολικά ένας σύνδεσμος και να σπάσει. Η πίεσι των σπονδύλων κάνει τότε δίσκο να μετακινήθη από την κανονική θέση του και να συμπιέσει τις ρίζες των νεύρων, στο εσωτερικό της σπονδυλικής στήλης.

Αμέσως τα νεύρα αντιδρούν, προκαλώντας μια σύσπασι των μυών, ώστε να εμποδίσουν κάθε καινούργια κίνηση.

Αν λοιπόν, η θλάση βρίσκεται στο κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης, το νεύρο που πιέζεται και ερεθίζεται είναι το ισχιακό. Ο πόνος ακτινοβολεί τότε στους γλουτούς, στο κάτω μέρος του γόνατος και στα έξω του αστραγάλου — σ' όλη δηλαδή τη διαδρομή των ισχιακών νεύρων. Ο πάσχων δε μπορεί να σηκώσει το άρρωστο πόδι του, με τεντώμενο το γόνατο, περισσότερο από 30 μοιρών γωνία με το κρεβάτι — ενώ το άλλο πόδι, το υγιές, σηκώνεται ώσπου να γίνει κατακόρυφο.

Η ισχιαλγία αυτή διαρκεί συνήθως πολύ, 5 ή 6 εβδομάδες.

Άλλες αιτίες της είναι η κακή στάσις, το καμπυρίσματος που καταπονεί τις ρίζες των νεύρων, η επίμονη δυσκοιλιότητα (το γεμάτο έντερο πιέζει τότε το ισχιακό νεύρο μέσα στη λεκάνη και το ερεθίζει). Κάποτε, στα τέλη της εγκυμοσύνης, το ισχιακό νεύρο ερεθίζεται από την πίεσι του κεφαλιού του εμβρύου.

Ενα είδος ισχιαλγίας είναι αυτό που παθαίνουν οι έμποροπάλληλοι και άλλοι που εργάζονται όρθιοι, όταν αποκτήσουν την κακή συνήθεια να ριχνουν όλο το βάρος του σώματός τους στο ένα πόδι.

Υπάρχει έπειτα μία μορφή ισχιαλγίας, αρκετά συχνή στους σφύρες, που έχουν καθίσματα όχι άνετα και τα πεντάλ που φέρνουν και του ντεμπραγιάς πολύ σφιχτά. Καθώς οι μύς των μηρών τους καταβάλλουν μία προσπάθεια για να πατήσουν το πεντάλ, η πίεσι της άκρης του καθίσματος στο πίσω μέρος των μηρών τους κινδυνεύει και τους προκαλεί μία σύσπασι, αρκετά δύσνερη.

Αυτή όμως δε μπορεί να θεωρηθεί γνήσια ισχιαλγία, γιατί δεν οφείλεται στο νεύρο, αλλά μονάχα στους μύς, και είναι έντελως τοπική.

Τον ίδιο μυϊκό τύπο ισχιαλγίας μπορούμε να πάθουμε, αν κοιμηθούμε σε μία σασί-λόνγκ, ή όταν καθήσουμε πάνω σε ύγρα χόρτα, ή αφού ξεχορταρίσμε επί ώρες τον κήπο μας.

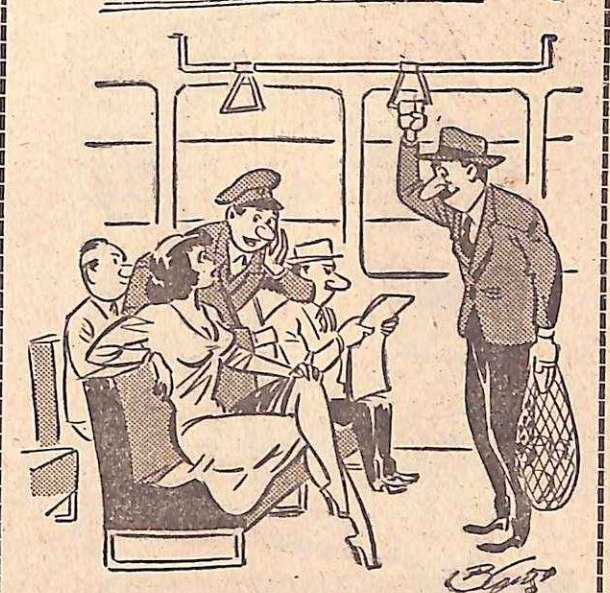
Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, ο πόνος υποχωρεί σε 2 μέρες το πολύ. Μία πολύ σοβαρότερη, αλλά εύτυχως και σπανιότερη ισχιαλγία οφείλεται σε μία κακοήγη πάθηση της λεκάνης ή της σπονδυλικής στήλης, που προκαλεί πίεσι των νεύρων και διάβρωσι των οστών. Στις περιπτώσεις αυτές όμως, υπάρχουν κι' άλλα συμπτώματα εκτός από την ισχιαλγία.

Το θύμα της ισχιαλγίας — ίδιος της γνήσιας και επίμονης — πρέπει ν' αναπαυθή στο κρεβάτι. Η πιο άνετη στάσι γι' αυτό είναι με το γόνατο λυγισμένο και μ' ένα μαξιλάρι τοποθετημένο από κάτω.

Συγχρόνως δάξει θερμά επιθέματα (θερμόφορες), και παίρνε ασπρίνες, δύο κάθε 3 ώρες. Έτσι, θ' ανακουφιστή πολύ απ' τους πόνους.

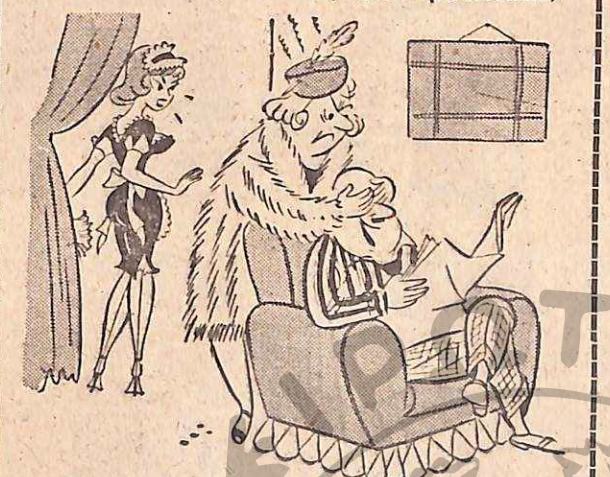
Όσο προχωρεί η καλλιτέρεψι του, μπορεί να την επιταχύνει με παρατεταμένα λουτρά δλόκληρου του ποδιού μέσα σε ζεστό νερό.

Τελιωτοθεραπεία

— Δεν θαθεσαι λίγο πιο καλά, κοπέλλα μου; Έδώ και τρείς στάσεις ήθελε να κατέβη ο άνθρωπος!...

(Του Β. Χριστοδοϋλου)

— Ποόσεχε, Κική, γιατί όλο νάνα θάωθ η γυναίκα μου!...

— Και μ' αυτούς τους γειζονές σου τάβαλες, βρε γυναίκα;

Πώς εργάζεται το μυαλό μας

Η σκέψι είναι κενθεντολόι με τον εαυτό μας

ΟΙ επιστήμονες, μ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατάρρωσαν ακόμα να εξακριβώσουν με ποιο τρόπο λειτουργεί ο εγκέφαλος μας. Τα όσα ξέρουμε, όμως, γι' αυτόν δε φαίνεται να δικαιολογούν την ιδέα που έχουμε σχηματίσει για το κεντρικό όργανο της νόησης. Στις κατωτέρω ερωταποκρίσεις, ο άδανώστης θα βρή τα συμπεράσματα στα όποια κατέληξαν οι σύγχρονοι επιστήμονες, για τη λειτουργία του εγκέφαλου και για τις σχέσεις του με τα άλλα όργανα του σώματος.

1. Πόση είναι η ενέργεια που καταναλώνει ο εγκέφαλος;

Η ενέργεια που καταναλώνει ο εγκέφαλος, όταν σκεπτεται, είναι η ίδια περίπου μ' εκείνη που καταναλώνει... όταν δεν σκεπτεται. Ο εγκέφαλος, αντίτα με μιά μηχανή, καταναλώνει ένα ώρισμένο ποσόν ενέργειας για να διατηρήση ακαίωια και εύαισθητα τα κύτταρά του. Το πρόθετο ποσόν της ενέργειας που του χρειάζεται για να εργωσθή, είναι άσθημα.

2. Το σίμα μας συμμετέχει στην εργασία του μυαλού μας;

Ενας καθηγητής του πανεπιστημίου Λέιχιν χρησιμοποίησε μιά ειδική συσκευή για να μετρήση τη δραστηριότητα των μυών κατά τη διάρκεια της διανοητικής εργασίας. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι ώρισμένοι μύς του θώρακος και των βραχιόνων παρουσιάζουν μία υπερδραστηριότητα κατά τη διάρκεια μιας σόδαρης διανοητικής εργασίας (π.χ. κατά τη λύσι ενός αριθμητικού προβλήματος). Οι άλλοι μύς του σώματος, όμως, δεν επηρεάζονται.

3. Η διανοητική εργασία επηρεάζεται από τη στάσι του σώματος;

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του δόκτωρ Ουγκο Μπέιγκελ, η ύπτια θέσις (άνσκελα) διεγείρει τη σκέψι, εμποδίζει το συνειρμό των ιδεών και εύρνει το διανοητικό όριοντα. Η όρθια στάσις, αντίθετα, περιορίζει το διανοητικό όριοντα και δεν εύρει τη διαμορφωσι νέων ιδεών. Παρακνέει, όμως, στη δράσι και μς κάνει να παίρνω με γρήγορα αποφάσεις.

4. Πόσι είναι οι καταλληλότερες ώρες της ημέρας για τη διανοητική εργασία;

Ποικίλουν από το ένα άτομο στο άλλο. Σύμφωνα με ώρισμένα επιστήμονες, η διάθεσι μας για διανοητική εργασία έεωρτάται από τις διακυμάνσεις της θερμοκρασίας του σώματός μας. Όπως είναι γνωστό, η θερμοκρασία καταβαίνει όταν κοιμώμαστε και ανεβαίνει όταν εγώπμε. Φίνεται, λοιπόν, ότι η καλύτερη περίοδος για τη διανοητική εργασία είναι εκείνη που η θερμοκρασία μας βρίσκεται πιο ψηλά (έννοείται, μέσα στα φυσιολογικά όρια). Αυτή η περίοδος ποικίλει κατά τα άτομα. Στο γεγονός αυτό οφείλεται το ότι ώρισμενα άτομα εργάζονται καλύτερα το πρωί, μόλις ξυπνήσουν, ενώ άλλα προτιμούν το βράδυ.

5. Μάχε με τον εαυτό μας όταν σκεπώμαστε;

Φαίνεται πολύ πιθανόν. Κατά τον καθηγητή Άλμπερτ Γκόκ, το μετρο της διανοητικής αναπτύξεως ενός ατόμου μας το δίνει το κοβετόλοϊ που κάνει με τον εαυτό του. Οι άνθρωποι που δε μιλούν με τον εαυτό τους, βλακώνται σε πολύ χαμηλό επίπεδο από την άποψι της διανοητικής αναπτύξεως. Η συνειρμένη όμως είναι «αφάνι» με τον εαυτό μας πρέπει να είναι «αφάνι» για να έχη αξία. Μ' άλλους λόγια, πρέπει να τα λέμε μέσα μας. Οι άνθρωποι, τουαντιον, που τα λένε δυνατά, δείχνουν διανοητική καθυστέρηση και παιδιισμό.

6. Υπάρχει σχέση μεταξύ ευφιας και δεξιότητας των χειρών;

Η αντίληψι ότι ο άνθρωπος είναι δυνατός ή στα χέρια ή στο μυαλό, δε στηρίζεται σε καμία επιστημονική παρατήρησι. Οι έξυπνοι άνθρωποι έχουν κάποια επιδεξιότητα, μικρή ή μεγάλη, και στα χέρια. Εκείνοι, τουαντιον, που το μυαλό τους λειτουργεί άργα, είναι άδεξιοι και στα χέρια. Δεν άπαιρει, όμως, αναλογία μεταξύ εξυπνάδας και δεξιότητας των χειρών. Δε μπορούμε, δηλαδή, να πούμε ότι όσο περισσότερο μυαλό έχει ένας άνθρωπος, τόσο μεγαλύτερη είναι και η επιδεξιότης του στα χέρια και αντίστροφα.

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ένα λεωφορείο μεταφέρει δυο έκ διαμέτρου αντίθετες νοοτροπίες και ψυχοσυνθέσεις - Έκείνον κι' Εκείνην - προς τη μαγεία κάποιας ανοιχτής-κνης έξοχης).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πηδώνει ανάλαφρα από το λεωφορείο και ανασαίνει δυνατά τον αέρα): Τί άρωμα!

ΕΚΕΙΝΗ (μύλων ξυνά): Βρίσκες;... ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκράτητο ένθουσιασμό): Έσθ δε βρίσκες, δηλαδή;... Δε σε συγκινεί όλη αυτή ή ανοίξι, που τρυπώνει, από τη μύτη μας, από το στόμα μας, ως βαθειά στον οργανισμό μας, για να διώξη τις πρωτευουσιάνικες τοξίνες και να μας γεμίση αίσιοδοξη ευξία;... (Την παρασυρει προς τις μαγικές έρημιές, δεξιά στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο).

ΕΚΕΙΝΗ: Έμένα με γεμίζει πλήσι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα τώρα!... Πλήσι αυτό το θαυμάσιο, το ασύγκριτο τοπίο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πλήσι και... φόβο! ΕΚΕΙΝΟΣ: Φόβο! Τί φοβάσαι;... Τους λύκους ή τα λιοντάρια;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τη μοναξιά! Δεν είναι καθόλου ευχάριστη ή μοναξιά... Κάνεις τον άνθρωπο να αγριεύη... ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Πρώτα-πρώ-

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΚΙ' Η ΠΟΛΥΚΟΣΜΙΑ

τα, για ποιά μοναξιά μιλάς, αφού είσαι μαζί μου;...

ΕΚΕΙΝΗ (επιφυλακτικά): Μμμ... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή δε σου φτάνω εγώ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλός είσαι εσύ, αλλά... προτιμούσα νάτανε κι' άλλοι... ΕΚΕΙΝΟΣ (δυσσαρεστημένος): "Α... Κατάλαβα: Με άνεχσαι μόνο με ανάλογο παίσιμα;..."

ΕΚΕΙΝΗ (ξεσπάει): Μά, είσαι στα καλά σου, ότι μπορούσα να σε θέλω κι' άπάνω σε κανένα έρημο νησί κοραλλιών του Ειρηνικού, μακριά από όλες τις γραμμές των κοραδίων, ανάμεσα σε φοινικίες και παπαγαλάκια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάνει μια γκριμάτσα): Νομίζω, ότι έχει διαφορά μεγάλη ένα μπικνί του Ειρηνικού από το Διόνυσσο!... ΕΚΕΙΝΗ: Μου την εξηγείς τη διαφορά;... Γιατί εγώ δε βλέπω άλλη από το ότι εκεί υπάρχουν φοινικίες, εδώ πεύκα, σκίνα και θυμάρια... Κι' εκεί όμως κι' εδώ βασιλεύει ή ίδια έρμηιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιά έρμηιά, που γίνεται πολυκοσμία ύστερα από μισή ώρα διαδρομή του λεωφορείου... ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που λες είναι σαχλό, και με συγχωρείς: Τότε, και με μισή ώρα πέταγμα του αεροπλάνου, βρίσκομαστε στην Πάτρα... Και, αν μεταχειριστούμε πύραυλο, μπορούμε την ίδια ώρα να φτάσουμε στη σελήνη! (Κυττάζει γύρω της): 'Η βάσις είναι ότι εδώ δεν υπάρχει ψυχή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό ακριβώς με ένθουσιάζει! Βαρέθηκα τις ψυχές, και τα σώματα, και τα αυτοκίνητα, και τα κλάδον, και τους τροχονόμους και τους γερανοίς! Βαρέθηκα να ανασαίνω καυμένο πετρέλαιο, μπενζίνα και απόπνοιες υπνόνωμον, και πήδησα από σκίνο, θυμάρια και ύπαιθρο! Κουράστηκα από τις πολυκατοικίες που άλυσσθενουν την Άθηνά, και διψώ για λίγον ανοιχτό όρίζοντα, που δεν τον κλείνει τίποτα! Για κύττα όλη αυτή την καταπράσινη έκταση, που πλαισιώνεται από ολογόλανο ούσανό... Είναι ή γραμμή των πεύκων, που άρροματίζουν έντονα με ρετσίνι την άτμόσφαιρα... Άκου το έλαφρο-τατο θρόισμα του ανέμου, ανάμεσα στα φρέσκα βελόνια τους και τα κουκουναρία... ΕΚΕΙΝΗ (πεισματάρα): Δεν άκούω τίποτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δε θες να άκούσης... Σου λείπει ή διάθεσι... ΕΚΕΙΝΗ (ξανακυττάζει γύρω της): Έγώ, πάντως, νομίζω, ότι το μέρος εδώ δεν έχει εξέλιξι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν εξέλιξι έννοεί κανένα χορευτικό κέντρο με μεγάφωνο, που να μουγκίζει τσά-τσά και μάμπο, τότε εύτυχώς! 'Ο πρωτογονισμός χαρίζει ήρεμία και ή ά-

Για τον Έρωτα

* Μην ζητάτε το «ναί» από τα χείλη των γυναικών, άλλ' από τα μάτια τους. Έκεινο που θέλουν είναι να τις μαντεύετε χωρίς να ένοχοποιούνται.

Ρομπέρ ντε Φλέρ "Ό,τι κι' αν σου πη μια γυναίκα, μην το πάρης ποτέ στα σοβαρά: Κι' όταν άκούη σου λή «φύγε», δεν έννοει αυτό, αλλά το αντίθετο.

Σαίξπηρ * Για να συνηθίση καλά με τη γυναίκα πρέπει ν' άποφύγης τις πολλές έξηγησεις.

Γκυ ντε Πουριאלές * Οι γυναίκες ξερουν πάντα πολύ καλά ποιά είναι τα θέμμά τους ανάμεσα στους άντρες.

Ρόμπερτ Χάιτσεν * 'Η γλώσσα της καρδιάς δεν έχει ανάγκη από λέξεις. Είναι γραμμένη στα μάτια.

Λαμαρτίνος * Οι γυναίκες δε θέλουν ποτέ να ήττανεύετε άπ' αυτές την άγάπη τους.

Μπαλζάκ

πουσία του πολιτισμού γαλήνη... Για τους κουρασμένους ανθρώπους με τα σπασμένα νεύρα, που παραδέρνουνε μέσα στις πολυτελείς, σαν άξιοβρήτητα νευρώσαστα, τέτοια μέρη σαν κι' αυτό εδώ είναι άγαπημένα... ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρείς, αλλά εγώ δεν έχω νεύρα σπασμένα, κι' ούτε ανεδοκατεβαίνω την οδό Σταδίου σαν νευρώσαστο!... 'Η Άθηνά μ' άρέσει, κι' ό κόσμος της, κι' οι θόρυβοί της, και όλα της!... ΕΚΕΙΝΟΣ (με ειλικρινή συμπόνια): Καύμενούλα!... Πόσο σε λυπάμαι!... ΕΚΕΙΝΗ (όρηκτική): Και γιατί να μη λυπάμαι εγώ εσένα;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί εγώ χαίρομαι τη φύσι' εσύ τη φοβάσαι... Έγώ γεμίζω με δέυνόνοτά πλεμόνια μου, κι' εσύ με άνησυχία τα δικά σου... ΕΚΕΙΝΗ: Μά είναι να μην άνησυχώ;... Άν βγή κανένας ληστής εδώ πίσω από αυτά τα χαμόκλαδα, πές μου, θα είχε άδικο;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Άπολύτως! Οι λησταί έχουνε από καιρό περιοριστή μέσα στις σκοτεινές σελίδες του 'Εδμόνδου Άμπου... 'Η ελληνική φύσι, και ιδιαίτερα ή Άττική, είναι ήρεμη και γλυκεία... Δεν κλείνει κινδύνους, αλλά όμορφίες... ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει άλλη μια φορά γύρω της): Έγώ λέω να γυρίσουμε... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού; ΕΚΕΙΝΗ: Μά, όχι στη Σιγκαπούρη, φυσικά, στην Άθηνά!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Να κάνουμε τί;... ΕΚΕΙΝΗ: Να πάμε σε κανένα σινεμά... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά, άραία! Για να δούμε και μια Μπέ-Μπέ να γδύνεται, ή κανένα Μάρλον Μπράντο να ναρκισσέται!... Άραία διασκεδάσις! ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά είναι πιο άραία διασκέδασις; Να ξεποδαριάζομαστε στις έρημιές;... ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): Πόσο διαφέρουμε! Άλλη εσύ, άλλος εγώ... ΕΚΕΙΝΗ: Για φαντάσου νάμαστε ίδιοι! Τότε δε θα μάς έμενε παρά να φορέσουμε τρίχινους σάκκους και να γίνουμε έρημιτές! ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε, λοιπόν... Άς γυρίσουμε στην Άθηνά με την κούρσι, τους θορύβους, τις ένοχλήσεις... (Παίρνουνε, θριαμβευτικά Έκείνη, μελαγχολικά Έκείνος, το δρόμο για τη λεωφόρο).

ΕΚΕΙΝΗ (καθισχυασμένη όσο βλέπει, ότι πλησιάζουνε την ασφάλτο): Τί τα θες όμως... 'Ο άνθρωπος δεν πλάστηκε για να ζή μόνος... Από τότε που οι πρώτοι τρωγλοδυτές τρυπάνανε μέσα στις σπηλιές, ή συντροφιά ήταν ή πιο μεγάλη παρηγοριά... Φαντάσου τώρα τί γίνεται με μας, που έχουμε συνηθίσει τις διασκεδαστικές παρέες, τα εύχάριστα πάρτυ, τους κινηματογράφους, τα θέατρα, τις ταβερνούλες... Δεν υπάρχει πιο άριστο πράμα από το να μιλάς, να άκούς άλλους να μιλούν, να κουτσομπολεύης, να σε κουτσομπολεύουν, να φωνάζης, να μαλώνης — να ζής!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά, έμεις οι δυο τόσην ώρα δε μιλάμε;... ΕΚΕΙΝΗ (περιφρονητικά): Μιλάμε!... 'Η κουδέντα δυο ανθρώπων είναι σχεδόν μονόλογος... Είτε δυο μιλούν, είτε ένας είναι το ίδιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και όμως, από την κουδέντα δυο ανθρώπων μπορεί να βγή ή τρυφερότης, ό έρωτας, το μαλλιοτράβηγμα! ΕΚΕΙΝΗ: Άνεπαρκή όλα αυτά! Χωρίς ένδιαφέρον, όταν συμβαίνουν μέσα στη γύρω μοναξιά... Και αποκτούν ένδιαφέρον όταν γίνονται μέσα στην άγκαλιά του πολιτισμού... ΕΚΕΙΝΟΣ: Με μάρτυρες;... ΕΚΕΙΝΗ: Με μάρτυρες! ('Έχουνε φτάσει στην ασφάλτο. Προχωρούνε και σταματάνε στη στάσι του λεωφορείου. Έκείνη έχει ξαναορή όλο το δροσερό και αθόρυμπο κέφι της. Έκείνος έχει χάσει το δικό του...). Να ήξερεις πόσο πιο πολύ σε αγαπάω μέσα στον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουνάει λυπημένα το κεφάλι του): Δεν αγαπάς τότε, έμένα, αλλά τον κόσμο... ΕΚΕΙΝΗ: Σώπα, γκρινιάρη!... (Του σκάει ένα φίλι και μπαίνει στο λεωφορείο, που έχει σταματήσει μπροστά της. Έκείνος, την άκολουθεί, βέβαιος, ότι είναι άδύνατο να τη φέρη με τα νερά του...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Μά δεν καταλαβαίνεις, Μαρία: Έγώ θέλω να σου άποδείξω, ότι είμαι ύπερ της στενής συνεργασίας των άνωτερων με τας κατωτέρας τάξεις!

Το μυστικό

ΣΥΓΚΙ ΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ms

ΟΤΑΝ μπήκε στο δωμάτιο ο "Αντριου, ή Σέϊλα έβαζε ρίμελ στα μακριά γυριστά της τσίνορα. —Είναι μια καινούργια μάρκα, του έξηγησε. Έχει το καλό πως δε διαλύεται με τα δάκρυα.

—Δε μπορώ να σε φανταστώ να κλαίς, και μάλιστα στο γάμο της αδελφής σου, της είπε εκείνος.

Την κύτταζε όση ώρα βούρτσιζε τα κατάρματα γυαλιστερά μαλλιά της, κι' ένα σωρό θλιβερές σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό του. Ήταν παντρεμένοι έδώ κι' ένα χρόνο, κι' εξακολουθούσε να την αγαπάει και να την ποθώ σαν και πρώτα. Μά, παρ' όλ' αυτά, έβλεπε πως κάτι τι δεν πήγαινε καλά ανάμεσά τους, χωρίς όμως να μπορεί να το διορθώσει...

Δεν ήταν δικό του το λάθος. Έφταιγε ή Σέϊλα, που ήταν πάντα προμερά συγκρατημένη, τόσο που δε μπορούσε να την καταλάβει. Δεν του παραπονιόταν ποτέ κι' ήταν καλή σύζυγος. Τόσο καλή, που καταντούσε ένοχλητικό αυτό...

Δε μπορούσε ποτέ να της βρω κανένα ελάττωμα, κανένα αδύνατο σημείο. Ήταν πολύ όμορφη, πολύ κομψή, πολύ νοικοκυρά. Τό σπιτί, τό φαγητό, τό ντύσιμό της, ήταν πάντα άψογα. Έδειχνε μια καταπληκτική αψάρκεια, αλλά και μια έλλειψη αίσθημάτων...

Για μια στιγμή, οι ματιές τους συναντήθηκαν, μέσα στον καθρέφτη. Μια γλυκειά έκφραση χύθηκε στο πρόσωπο της νέας γυναίκας. Μά έσδυσε άμέσως και αντικαταστάθηκε απ' το συνηθισμένο αδιάπραστο ύφος της.

Ο "Αντριου ένοιωσε σαν ένα αγοράκι που στέκει στην παραλία, βλέπει τη μπάνια του να παρασύρεται απ' τα κύματα κι' απλώνει μάτια τα χέρια του για να την πιάσει... Έτσι κι' αυτός έβλεπε την εύτυχία του να φεύγει, χωρίς να μπορεί να τη συγκρατήσει.

Η Σέϊλα ήταν έτοιμη στην ώρα της, όπως πάντα.

Στό ταξί που τους πήγαινε στην εκκλησία, είπε ξαφνικά:

—Αναρωτιέμαι πως τα κατάφερε ή μητέρα να κάνει μόνη της όλες τις προετοιμασίες...

—Θα τη βοηθήσει κι' ή Βίνυ, απάντησε ο "Αντριου.

Χωρίς να τό θέλη, ή φωνή του γινόταν μαλακότερη, όταν μιλούσε για τη Βίνυ, τη μικρότερη αδελφή της γυναίκας του, που παντρευότανε σήμερα.

«Αν την είχα γνωρίσει πριν πάρω τη Σέϊλα...» σκέφτηκε.

Δεν είχε συναντήσει τη μικρή του κουινιάδα, παρ' την παρουσία του γάμου του. Μά τότε ήταν πολύ άργα πιά. Κι' άλλωστε ήταν τόσο ζαλισμένος απ' τις διάφορες προετοιμασίες, ώστε δεν την είχε προσέξει αρκετά. Μόνο μετά από πολλούς μήνες, όταν κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη Σέϊλα, άρχισε να δίνει μεγαλύτερη προσοχή στη Βίνυ.

Ήταν γεγονός πως ή κοπέλλα αυτή είχε όλα τα προτερήματα που φαινόταν να λείπουν απ' τη Σέϊλα. Γελούσε εύκολα και συχνά, μά και τα δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια της τό ίδιο γρήγορα. Ήταν μέτρια στο μπόι, με χαριτωμένα λακκάκια στα μάγουλα και δυο-τρεις φακίδες στη μύτη. Φαινόταν σαν ένα πολύ αδύνατο πλασματάκι — πράγμα που έκανε όσους τη γνώριζαν να την αγαπάνε.

Ο "Αντριου την καταλάβαινε πολύ καλύτερα απ' όσο καταλάβαινε την αινιγματική Σέϊλα, που δεν την είχε δει ποτέ να κλαίει και που ποτέ δεν του είχε δημιουργήσει μια σκηνή.

Η Βίνυ ήταν σαν κοκλίτσα, μέσα στο άσπρο της νυφικό. Ο "Αντριου πρόσεξε πως τό χέρι της έτρεμε πάνω στο μπράτσο του πατέρα της...

«Γιατί άραγε εγώ κι' ή Σέϊλα κάναμε τόσο βιαστικό γάμο;» αναρωτήθηκε.

Πραγματικά, ή Σέϊλα του είχε ζητήσει να παντρευτούνε γρήγορα, τόσο που δεν είχε προλάβει καν να ράψει νυφικό και να καλέσει στο γάμο όλους τους γνωστούς. Ο "Αντριου δεν είχε μάθει ποτέ τό γιατί.

Τώρα, κυττάζοντας τη γλυκειά Βίνυ, σκεφτόταν για τη γυναίκα του:

«Μοιάζει σαν ένα ολοκάθαρο και καλογουλισμένο ντουλάπι, πολύ όμορφο αλλά άδειο!»

Ο γάμος τελείωσε γρήγορα. Εύχθησαν τους νεόπαντρους, και σε λίγο ο "Αντριου κι' ή Σέϊλα βρίσκονταν μόνοι τους, έξω απ' την εκκλησία.

—Πάμε να φάμε κάπου, της πρότεινε. Θα κάνει καλό και στους δυό μας.

—Όπως θέλεις, απάντησε ήρεμα εκείνη. Πάντως, να ξέρεις ότι υπάρχει φαί στο σπίτι.

Μπήκαν στο πρώτο μπάρ που βρήκαν μπροστά τους. Μόνο όταν κάθισαν πιά, ο "Αντριου κατάλαβε πως ήταν τό μπάρ όπου είχαν πάει στο πρώτο τους ραντεβού.

—Δεν έκλαμες καθόλου στο γάμο, είπε στη γυναίκα του για να κρύψει τη συγκίνησή του.

—Όχι, δε νομίζω πως ή Βίνυ είχε ανάγκη απ' τα δάκρυά μου για να νάναι εύτυχισμένη, απάντησε εκείνη. Άλλωστε ήταν πάντα εύτυχισμένη. Όλοι την αγαπούσαν...

Η φωνή της δεν έδειχνε καμιά συγκίνηση. Άλλα τα λόγια της παραξένωναν τον "Αντριου.

—Τη ζηλεύεις; ρώτησε με περιέργεια.

—Σ' όλη την παιδική μου ηλικία, πάλευα μ' αυτό τό αίσθημα της ζήλειας, είπε σιγά ή Σέϊλα. Βλέπεις, ή Βίνυ είναι πραγματικά αξιολάτρητη. Απ' τη μέρα που γεννήθηκε, έκοβε την καρδιά όποιου τη γνώριζε. Ένώ εγώ... Η μητέρα μας λέει πως ήμουν «δύσκολη» και πως δεν προκαλούσα τη συμπάθεια.

Ο "Αντριου σάπαινε. Ήθερε καλύτερα από κάθε άλλον πως ή γυναίκα του ήταν έλαχιστά εκδηλωτικός τύπος. Άλλα σκεφτόταν πως, αν τον αγαπούσε πραγματικά, θα κατάφερνε να γίνει πιο ζωστή, πιο εκδηλωτική απέναντί του.

—Πες μου, γιατί παντρευτήκαμε τόσο βιαστικά; τη ρώτησε απότομα.

Η Σέϊλα έγινε ξαφνικά κατάχλωμη.

—Παντρευτήκαμε βιαστικά, γιατί φοβόμουν, είπε σε λίγο. Φοβόμουν μήπως γνωρίσεις τη Βίνυ και την ερωτευθείς! Αυτό είχε συμβεί κι' άλλες φορές με άντρες που μου άρεσαν... Έτυχε να λείπει ή Βίνυ, όταν γνωριστήκαμε. Ήθελα λοιπόν να προλάβω να σε κάνω άντρα μου, πριν σε κατακτήσει ή αδελφή μου!

—Μά... τόσο πολύ μ' αγαπούσες; ρώτησε ο "Αντριου.

—Σάν τρελλή! όμολόγησε ή Σέϊλα. Και δε μπορούσα σ' ανεχτώ τη σκέψη πως κάποια άλλη θα σ' έπαιρνε από μένα... Πίστευα ότι, όταν παντρευόμαστε, θα ήσουν πιά για πάντα δικός μου. Δε φανταζόμουν πως θα ερωτευόσουν τη Βίνυ άργότερα...

—Μά δεν είμαι ερωτευμένος με τη Βίνυ! διαμαρτυρήθηκε ο "Αντριου. Την αγαπώ σαν φίλη, αλλά προπαντός γιατί είναι αδελφή σου...

Η καρδιά του ήταν γεμάτη έρωτα και συμπόνια για τη γυναίκα του, που τούδειχνε για πρώτη φορά τις κρυφές της σκέψεις.

—Σ' αγαπάω, Σέϊλα, συνέχισε τρυφερά. Δε θαθελα ποτέ να είχα παντρευτεί τη Βίνυ. Είναι καλή και χαριτωμένη... αλλά μοιάζει μ' ένα γυάλινο κουτί, που δε μπορείς να κρύψεις τίποτα μέσα του. Ένώ εσύ είσαι σαν ένα γερό ντουλάπι, γεμάτο με όλα τα καλά και χρήσιμα πράγματα!

«Κοντεύουμε να καταστρέψουμε τό γάμο μας, γιατί πιστεύεις πως αν είχα γνωρίσει πιο πριν τη Βίνυ δε θα σ' έκανα γυναίκα μου. Και προσπαθώσες να είσαι όσο πιο τέλεια σύζυγος μπορούσες, κρύβοντάς μου κάθε σου αδυναμία. Δε μ' άφισες να σε δω ποτέ άχτένιστη ή πρόχειρα ντυμένη. Δεν έκλαμες ποτέ μπροστά μου...»

—Μά... Σέϊλα, αγάπη μου, κλαίς;

Η φωνή του άρχισε να τρέμει. Προσπάθησε να γελάσει.

—Ξέρεις, αυτό τό ρίμελ δεν είναι αδιάλυτο! δέλωσε εύθυμα. Τύλιξε τό μπράτσο του γύρω απ' τους ώμους της γυναίκας του και την έσφιξε δυνατά.

—Πάμε, αγάπη μου! της μωρουδίσισε γλυκά. Θάμαστε καλύτερα στο σπιτάκι μας...

Σ. ΦΡΕΙ·ΖΕΡ

Μά... Σέϊλα, αγάπη μου, κλαίς;...

Το νέο αυτοκίνητο «Τάουν-Αμπάουτ» μοιάζει στη γραμμή με το καινούργιο «Φολκσβάνγκεν».

Μπροστά, δίπλα στο πεντάλ της ταχύτητας, υπάρχει μία ηλεκτρική αντίσταση από κάρβουνο, μήκους 45 πόντων. Με το πάτημα του πεντάλ μετακινείται προς τα εμπρός ή προς τα πίσω πάνω στην αντίστασι μία μεταλλική επαφή κι έτσι διαβιβάζεται αναλόγως ισχυρότερο ή ασθενέστερο ηλεκτρικό ρεύμα στα δύο μοτέρ. Μ' αυτό το σύστημα αυξάνεται ή ελαττώνεται η ταχύτης του αυτοκινήτου.

Το ρεύμα προέρχεται από δύο μπαταρίες των 24 βολτ, εγκατεστημένες κάτω απ' το πίσω κάθισμα και εφοδιασμένες με ειδικά βουλώματα, ώστε να μη ξεχύνεται καθόλου το υγρό τους. Οι μπαταρίες αυτές είναι σάν τις συνηθισμένες, με μόνη τη διαφορά, ότι οι πλάκες τους αποτελούνται από μολύβι και χαλκόνιο. Η χρησιμοποίησι αυτού του μεταλλικού κράματος επέτρεψε να χρησιμοποιηθούν λεπτότερες πλάκες και ελάττωσε κατά 97 κιλά το συνολικό βάρος του αυτοκινήτου. Οι δύο αυτές μπαταρίες ζυγί-

ΣΤΟΥΣ δρόμους του Σάν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας κυκλοφορεί τελευταία ένα μικρό αυτοκίνητο έντελως αδόρυδο. Πρόκειται για το μοντέλο «Τάουν-Αμπάουτ», όπως το έχει βαφτίσει το εργοστάσιο, που το έφτιασε. Εφευρέτης του είναι ένας... δοντογιατρός, ο δόκτωρ Γκρέϊντς!

Είναι το πρώτο ηλεκτροκίνητο επιβατικό αυτοκίνητο, που άρχισε να κατασκευάζεται σε μεγάλη κλίμακα, στην τελευταία 40ετία. Μοιάζει αρκετά στο σχήμα με τα καινούργια «Φολκσβάνγκεν» με δύο πόρτες. Δεν έχει δε καμιά σχέση με τα αγάρμπα και βαρυά ηλεκτρικά αυτοκίνητα, που είχαν εμφανισθή παλαιότερα.

Το σφάρισμα μ' αυτό είναι αληθινή απόλαυσι.

Όσο για την οικονομική πλευρά, υπολογίσθηκε, ότι ένα ταξίδι 125 χιλιομέτρων στοιχίζει 18 σέντς, δηλαδή 5½ δραχμές! Η τιμή δ' ενός τέτοιου αυτοκινήτου θα είναι περί τα 2.800 δολάρια (84.000 δραχμές).

Ο ένθουσιασμός που προκάλεσε στο αμερικανικό κοινό, φαίνεται απ' το ότι, απ' όπου άρχισε να κυκλοφορή το πρώτο τέτοιο αυτοκίνητο (το περασμένο φθινόπωρο), η εταιρεία Στίνσον, που το κατασκεύασε έχει πάρει 10.000 γραμμάτια ενδιαφερομένων. Πολλοί απ' αυτούς στέλλουν συγχρόνως και τσέκ, σάν προκαταβολή για μέλλουσα παραγγελία. Άλλ' η εταιρεία τα επιστρέφει, γιατί μόνο τον Απρίλιο θάβαν οι θέσι να πουλήση τέτοια αυτοκίνητα, και στην αρχή θα τα διαθέση μονάχα στο Σάν Ντιέγκο.

Ιο «Τάουν-Αμπάουτ» κινείται με ηλεκτρικές μπαταρίες, που χρειάζονται ζαναγείαμα κάθε 125 χιλιόμετρα περίπου. Ο υπολογισμός αυτός έγινε με επανειλημμένες δοκιμές σε μία διαδρομή 20 χιλιομέτρων, σε δρόμο κάπως ανήφορικο.

Ιο μοντέλο που χρησιμοποιήθηκε για τις δοκιμές, είχε βάρος 1½ τόννου, ανέπτυξε δ' εύκολα ταχύτητα 93 χιλιόμετρων. Αυτά όμως που θα κατασκευάζονται στο εξής, θα είναι ελαφρότερα και θα τρέχουν ακόμα πιο πολύ.

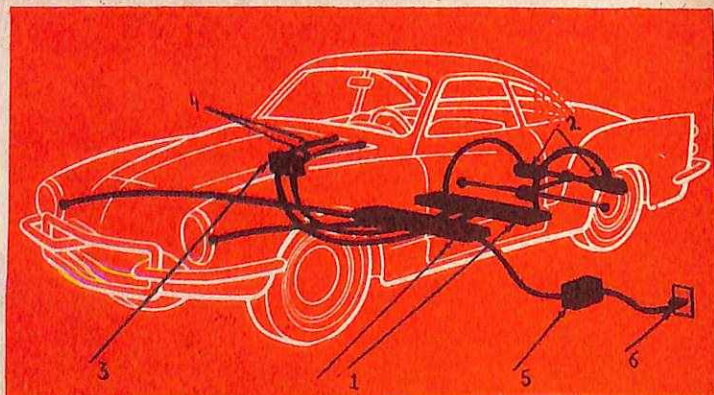
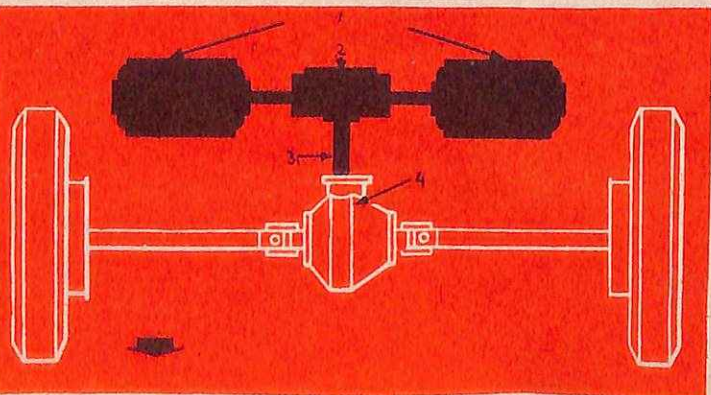
Ιο «Τάουν-Αμπάουτ» έχει εξαιρετικά μεγάλη επιτάχυνσι, αναπτύσσει δηλαδή γρήγορα όλη την ταχύτητά του. Απ' τη στιγμή που θα ξεκινήσει, έπειτα από 9 δευτερόλεπτα, τρέχει με 56 χιλιόμετρα, έπειτα από 12 δευτερόλεπτα με 67 κι' έπειτα από 20 με 83. Αυτό το προσόν του όφελεται πρώτα στον κατάλληλο συνδυασμό των γραναζιών των ταχυτήτων του και δεύτερο στο ότι το μεγαλύτερο βάρος του (τα 60%) βρίσκεται στο πίσω μέρος του.

Όταν ο δόκτωρ Γκρέϊντς άρχισε τα πειράματά του, οι ειδικοί ηλεκτρομηχανικοί του λέγανε πως κατασκευάζοντας, προσπαθώντας να φτιάξουν ένα φτηνό αυτοκίνητο, βάρος 800-900 κιλών, κινούμενο με ηλεκτρισμό. Ιατί θα χρειαζόνταν για την κίνησι του δύο ηλεκτρικά μοτέρ, 40 ίππων το λιγότερο, που θα κόστιζαν 2.200 δολάρια το καθένα και θα ζύγιζαν, αυτά μόνο, 300 κιλά!

Άλλ' ο δοντογιατρός-εφευρέτης, αντί ν' απογοητευθή, επέμεινε στις προσπάθειές του. Και σκάρωσε τελικά το «Τάουν-Αμπάουτ», που κινείται με δύο μοτέρ των 2½ ίππων μόνο!

Ια μοτέρ αυτά βρίσκονται στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, δεξιά κι' αριστερά. Οι άξονές τους καταλήγουν σ' ένα κοινό κιβώτιο ταχυτήτων, τοποθετημένο ανάμεσά τους και συνδεδεμένο με το διαφορικό μ' ένα κοντό άξονα 35 πόντων.

Άριστοτά: Το σύστημα κίνησης του νέου αυτοκινήτου. 1) Δύο μοτέρ των 2½ ίππων. 2) Κιβώτιο ταχυτήτων. 3) Άξων μήκους 35 πόντων. 4) Διαφορικό. Δεξιά: Η ηλεκτρική εγκατάστασι του «Τάουν-Αμπάουτ». 1) Μπαταρίες. 2) Ηλεκτρικά μοτέρ. 3) Σύστημα έλεγχου. 4) Βολτάμετρο και αμπερόμετρο. 5) Άνορθωτης για τη φόρτισι των συσσωρευτών. 6) Κοινή ηλεκτρική πρίζα.

Το αυτοκίνητο ΠΟΥ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ Είναι φτηνό, κομψό και γρήγορο

ζουν 238 κιλά. Οι ίδιες τροφοδοτούν με ρεύμα τα φώτα του αυτοκινήτου, την κόρνα, τους καθαριστήρες του παρμπρίζ, κλπ.

Όταν αδειάζουν τελείως, μπορεί να ξαναγεμίσουν σε 7 ώρες. Ο άνορθωτης, που χρειάζεται για το γέμισμά τους, παρέχεται απ' το εργοστάσιο, μαζί με τ' αυτοκίνητο. Κι' ο ίδιος του μέσα στο πόρτ-μπαγκάζ ή τον άφινει στο γκαράζ.

Συνδέεται με μία κοινή πρίζα με το ρεύμα της πόλεως κι' έχει ένα αυτόματο ρυθμιστή για να μην υπερφορτίζονται οι μπαταρίες.

Οι περισσότεροι ιδιοκτήτες τέτοιων αυτοκινήτων θα γεμίζουν βεβαίως τις μπαταρίες τους τη νύχτα. Αυτό συμφέρει τις εταιρείες παραγωγής ηλεκτρισμού, γιατί τις νυκτερινές ώρες δεν έχει μεγάλη ζήτησι το ηλεκτρικό ρεύμα. Ένθαρρύνουν, λοιπόν, όσο μπορούν την παραγωγή των καινούργιων αυτοκινήτων, κι' έχουν προσαρμόσει μάλιστα κάποια για τους καταμετρητάς του.

Όπως είπαμε και στην αρχή, το «Τάουν-Αμπάουτ» είναι απλούστατο στο χειρισμό του και αδόρυδο. Ο οδηγός ανοίγει απλάς το διακόπτη και πατάει το πεντάλ της ταχύτητας. Για να κάνει οπισθεν, πιέζει ένα κουμπι του ταμπλά και πατάει πάλι το πεντάλ. Ο μόνος ήχος που ακούγεται, είναι το ελαφρό βουητό των μοτέρ. Στις στάσεις, παει κι' αυτό, γιατί δεν καταναλώνεται καθόλου ρεύμα.

Στο βολάν υπάρχει ένας μικρός μοχλός ταχυτήτων, που τον μετακινεί ο σωφ'ρ μόνο όταν πρόκειται ν' ανεβή ένα απότομο ανήφορο.

Ια φρένα είναι υδραυλικά. Θα μπορούσαν να λειτουργήσουν και μ' ένα ηλεκτρικό σύστημα, αποτελεσματικότερο, αλλά τότε θα μεγάλωναν το κόστος και το βάρος του αυτοκινήτου κι' η κατασκευή του θα γινόταν πιο πολύπλοκη. Έξ' άλλου, τα ηλεκτρικά φρένα παθαίνουν βλάβες συχνότερα απ' τα υδραυλικά.

Στο ταμπλά δεν υπάρχει δείκτης του λαδιού ή της θερμοκρασίας. Υπαρχουν όμως δύο πρόσθετα αμπερόμετρα κι' ένα βολτόμετρο. Τα αμπερόμετρα πρέπει να δίνουν και τα δύο την ίδια ένδειξι. Το βολτόμετρο δείχνει πότε κοιτεύουν ν' αδειάζουν πιά οι μπαταρίες, ώστε να φροντίση ο σωφ'ρ για το ξαναγέμισμά τους.

Άλλα κι' αν ακόμα το αμπερόμετρο και σταματήση τ' αυτοκίνητο του από έλλειψι ηλεκτρισμού, δεν έχει παρά να κλειστή το διακόπτη και να περιμένη 5 λεπτά. Οι μπαταρίες θα ξανασυγκεντρώσουν σ' αυτό το διάστημα λίγο ηλεκτρισμό, τόσο ώστε να κάνει άλλα 10 χιλιόμετρα με ταχύτητα 50 χιλιομέτρων την ώρα και να βρή έτσι μία πρίζα για να γεμίσι τις μπαταρίες.

Η καρoserί του «Τάουν-Αμπάουτ» είναι φτιαγμένη από «εμπενγκλάφ» και ζυγίζει μόνο 150 κιλά. Από κάτω έχει ένα σκελετό από σωλήνες αλουμινίου, ελαφρούς και ανθεκτικούς μαζί, που δεν αβίνουν να βουλιάζουν τα τοιχώματά σε περίπτωση αναποδογύριματος του αυτοκινήτου. Έχει μήκος 4 μέτρων, πλάτος 1,50 και ύψος 1,42. Χωράει 4 επιβάτες.

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ μες στην νύχτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φλοριμόν προσποιείται πως αυτός είναι ο δραπετής κι' άφινει να τον πιάσουν οι χωροφυλάκες. Έτσι, σώζεται ο Ρομπέρ και φεύγει με το πλοίο. Μετά την κατάδικη του Ρομπέρ, η Μαντελέν κλεισθήκε στον πύργο και δεν ήθελε πιά να δ'η κανένα. Ήταν ευχαριστημένη και λυπημένη συνχρόνως για την τιμωρία του «δολοφ'νου». Ο Κορβόλ έμφωλεται απ' την ψυχική της κατάστασι, για να προσπαθή να κερδίση την καρδιά της. Ο γιατρός κι' ο συμβολαιογράφος τον εκτιμούν και τον βοηθούν σ' αυτό. Το μόνο σκοτεινό σημείο στην υπόθεσι είναι το τί άπόγινε το γράμμα που είχε πιάει ο συμβολαιογράφος στη μητέρα της Μαντελέν. Μα ο Κορβόλ διατυπώνει την υπόθεσι πως θα το εξάφανι-σε ο Ρομπέρ, γιατί άφορώσε αυτόν. Ο Κορβόλ πλησιάζει σιγά-σιγά στο σκοπό του, κι' όμως άνησυχεί.

13ον "Άρχισε να πίνει κρυφά, για να καταπραΐνη το άδίστακο αυτό μαρτυρία του. "Ελπίζε να βρή τη λησμονιά στο μεθύσι, ή τουλάχιστον τη δύναμι για να παλέψη με τα δημιουργήματα της φαντασίας του, με τις κραυγές της συνειδήσεώς του.

Έπρεπε να τελειώσει αυτό το μαρτύριο του! Έπρεπε να έπιτυχη τελειωτικά, να ικανοποιήση τους πόθους του, να πάρη την τεράστια περιουσία της Μαντελέν!

Προπάντων όμως του χρειαζόταν αυτή ή ίδια, το παρθενικό κορμί της, που το όνειρευότανε σάν τρελλός! Μονάχα τότε θα σόυνανε τα περασμένα.

Ναί, με πώς να την πείση να τον παντρευτή;

Ήταν σχεδόν βέβαιος τώρα, ότι ο κ. Άρντον, εδω και δυο ώρες ήμουν άπένταρος. Δεν ήξερα πώς να πληρώσω το ξενοδοχείο μου... Ένω τώρα είσαι πλούσιος...

Έ, όχι, κ'ι πλούσιος... Έχω όμως μερικά λεφτά στην τσέπη μου... Τάκλεψες, έ;

Ό, κ'ι, κ'ι! Αν μου τάλεγε κανείς άλλος, θα ήθηναι ν' αυτή την προσβολή. Δεν έπρόκειτο για κλοπή, με την καθιερωμένη σημασία της λέξεως, αλλά για μία... άνωμαλία στο παιχνίδι, που τη δικαιολογεί ή άπελπιστική μου κατάστασι.

Τί άνωμαλία δηλαδή; Πρέπει να σάς εξήγησω πώς έκανα το

— Έσείς, κύριε Κορβόλ!... Σώστε με, για το Θεό!...

Ο Κορβόλ τον κύτταξε μ' άπορία, προσπαθώντας να διακρίνη τα χαρακτηριστικά του κάτω απ' τη μάσκα της σκόνης και του ιδρώτα που σκέπαζε το πρόσωπό του. Αναρωτιότανε πού τον είχε ξαναδ'η... Ξαφνικά θυμήθηκε.

— Μπαντίς! φώναξε. Μάλιστα, κύριε Κορβόλ, είμ' εγώ, ο Μπαντίς!... Είχαμε ξανασυναντηθή στη λέσχη κι' ύστερα στη δικη του Ντερός...

— Μα πώς βρίσκεσαι εδω; Τί κάνεις; Γιατί σε κυνηγάνε;...

— Θα σάς τα διηγηθώ όλα, κύριε! Για την ώρα όμως, βοηθήστε με να ξεφύγω!

Ο Κορβόλ σκέφθηκε μία στιγμή, κυττάζοντας τον. Έπειτα χαμογέλασε με οίκτο. — Σκαρφάλωσε πίσω από τ' αμάξι μου, είπε.

Ο Μπαντίς υπάκουσε άμέσως. Και τ' αμάξι ξεκίνησε πάλι.

Ο Κορβόλ φρόντιζε ν' ακολουθήση τους πιο έρημους δρόμους. Έπειτα από λίγα λεπτά, είχαν φτάσει στην άλλη άκρη της πόλεως. Ο Μπαντίς είχε σωθή.

— Τώρα που είσαι πιά σφαλισμένος, του είπε ο Κορβόλ, μπορείς να μου εξηγήσης πώς βρήκες εδω και γιατί σε κυνηγούσε όλος εκείνος ο κόσμος;

— Η ιστορία μου είναι πολύ θλιβερή, κύριε!...

— Πρόσεξε όμως! Όθλω να μου πής την αλήθεια, όλη την αλήθεια! Άλλοιώς θα σε παραδώσω σ' αυτούς, που σε κυνηγάνε, για να πληρώσης ό,τι έκανες!

— Δε θα σάς κρύψω τίποτα, κύριε... Λοιπόν, εδω και δυο ώρες ήμουν άπένταρος. Δεν ήξερα πώς να πληρώσω το ξενοδοχείο μου...

— Ένω τώρα είσαι πλούσιος...

— Έ, όχι, κ'ι πλούσιος... Έχω όμως μερικά λεφτά στην τσέπη μου...

— Τάκλεψες, έ;

— Ό, κ'ι, κ'ι! Αν μου τάλεγε κανείς άλλος, θα ήθηναι ν' αυτή την προσβολή. Δεν έπρόκειτο για κλοπή, με την καθιερωμένη σημασία της λέξεως, αλλά για μία... άνωμαλία στο παιχνίδι, που τη δικαιολογεί ή άπελπιστική μου κατάστασι.

Τί άνωμαλία δηλαδή; Πρέπει να σάς εξήγησω πώς έκανα το

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Τ' άρχοντικό

Έδω δεν ήταν κάποτε τ' άρχοντικό των Λιόνγηδων — άνακτορο σωστό.

Των Λιόνγηδων με τ' όνομα, από γενιά μαρτυλάι και τζακι έξακουστό.

Έδω, καλέ, δεν άστραψαν οπειρώννια και παρόσημα, και φράκα και χάκι.

Έδω, μωρέ, δεν γίνηκαν. Πρωτοχρονιές κι' Άποκρ'ες χοροί βασιλικί.

Έδω δεν πρωταντίκρουα την κόρη τη μονακριβή του Λιόνγη του Κωστή, δειλή, χλωμή, φιλάθενη, που ή ζωή της κρεμόταν σε μία λεπτή κλωστή.

Έδω δεν πρωταγάπησα. Έδω κρυφα δεν έπνιξε τον πρώτο μου λυγμό.

Έδω δειλα δεν έκανα την πρώτη την καντάδα μου, γεμάτη σπαργνιό.

Μα πούναί το;... Τί έγινε τ' άρχοντικό των Λιόνγηδων; Ήταν — θύμαρι — εδω. Άλλοιμονό μου!... Χάθηκε μαζί με την Άθ'ννα μου, του δεν θα ξαναδω.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

«μπουκμέικερ» στις κούρσες. Δεχόμουν στοίχηματα...

— Χωρίς νάχης λεφτά; — Μά, αν είχα λεφτά, δε θα χρειαζόμουν να τα κερδίσω όπουδήποτε... Ήμουν άλλωστε βέβαιος για το άποτέλεσμα. Είχα μία καλή πληροφορία για τ' άλλα που θα κερδίζανε...

— Ά, έτσι; — Ναι... Ξέρω κάτι λίγα άγγλικά. Τάμαθα στα ταξίδια μου. Χτές, λοιπόν, στο καφενείο, άκουσα έναν Άγγλο τζοκέρ να λέη σε κάποιο συνάδελφό του πως τον είχαν διατάξει να «κρατήση» τ' άλογο του, το «Βουκέφαλο», για να νικήση κάποιο άλλο. Όπως καταλαβαίνετε, δεν άφησα να μου ξεφύγη ή εύκαιρία...

— Ά! Τί κάνατε δηλαδή; — Πήγα στην άσπρη κούρσα... Δεν ξέρετε τί τοιγκουήσες που είν' εδω οι άνθρωποι! Ποντάρανε λίγα πράγματα, πέντε φράγκα, δυο, ένα... Έγω τα δεχόμουν όλα. Στοιχημάτια για το «Βουκέφαλο» με έξη, με όχτώ προς ένα, ενώ οι συνάδελφοί μου δεν ανέβαιναν πάνω απ' τα τρία προς ένα.

— Με κύτταξαν όλοι σάν τρελλό. Λίγο μ' ένοιαζε όμως, αφού ήμουν σίγουρος για την πληροφορία μου... Η κούρσα άρχισε. Μόλις όμως ξεκίνησαν τ' άλογα, καταλαβα πως την είχα πάθει! Είχε αλλάξει, άραγε, γνώμη ο ιδιοκτήτης του «Βουκέφαλου»; Πάντως, τ' άλογο αυτό έτρεχε, πετούσε, μπροστά απ' όλα! Και κέρδισε την κούρσα!

— Τί να κάνω τώρα; Πώς να πληρώσω τόσα στοίχηματα, ενώ δεν είχα στην τσέπη μου ούτε φράγκο παραπάνω απ' τα ξένα λεφτά;... Άποφάσισα τότε να το σκάσω. Μα με πήρανε μυρωδιά και με κυνηγήσανε... Τα ύπόλοιπα τα ξέρετε!

— Άλλά πώς βρήκες στη Βάν, άπένταρος, ενώ εγώ σε είχα άφισει ταμιά στη Λέσχη;

— Ά, μούτυχε μία άναποδιά...

— Δηλαδή;

— Ξέρετε, ότι χώνονταν κάποτε στις λέσχές κάτι παίκτες άσυνείδητοι. Ένας τέτοιος, λοιπόν, είχε έρθει και στη δική μας. Φαινότανε καλός τρέπι. Μα κέρδιζε πολλά, πάρα πολλά. Οι άλλοι τον ύποψιαστήκανε, τον παρακολούθησαν και τον τσακώσανε ένα βράδυ να παίξη με σημαδεμένα χαρτιά.

— Που τα είχε βρή, αυτά τα χαρτιά, αφού οι τράπουλες παραδίδονται κλειστές στους παίκτες; Δεν το ξέρω... Μα κάποιοι φθονεροί ίσχυριάζηκανε πως ήμουν συνενοχός του και πως του έτοιμάσα εγώ τις τράπουλες... Οι έχθροι μου θέλανε να με παραδώσουν στην άστυνομία. Για ν' άποφυγή το σκανδαλό, ή διεύθυνσι της λέσχης με υποχρέωσε να υποβάλω την παρατήρησι μου.

— Ά! Και τί έκανε ύστερα;

— Είχε γίνει γνωστή αυτή ή ιστορία, παρ' όλες τις προσπάθειές μου να σκεπαστή... Δε μπορούσα να βρω δουλειά σε άλλη λέσχη. Με τα λίγα λεφτά, που είχα, αποφάσισα να κάνω το «μπουκμέικερ» στις κούρσες.

— Και γι' αυτό ήρθες στη Βάν;

— Ναι. Στο Παρίσι, κ'ι μου φάνανε τα κεφάλαιά μου. Κι' ύστερα, ν' ένοχλούσε εκείνη ή καταραμένη ιστορία της λέσχης. Ένω στην έπαρχία ήμουν άνωστος και μπορούσα να τα βγάλω πέρα με το μικρό μου κομποδεμα.

— Τότε λοιπόν πώς έμεινε άπένταρος; — Με κυνήγησε ή δυστυχία! Προχτές, στις κούρσες του Λοριάν, είχα μία φοδερή κίβνια. Και χτές έπαίξα εδω μισκαρά, σ' ένα καφενείο, κι' έχασα ό,τι μου άπόμεινε. Πιστεύω πως με κλέψανε! Δεν άπόχρηνα πιά έντιμοι άνθρωποι στον κόσμο!...

— Ο Κορβόλ δε μπορείς να μη χαμογέλαση. Κύτταξε έρευνητικά το ναούγιο εκείνα της παρσιάνης ζωής και του έπε με προσποιητή άφέλεια.

— Κάτι ήξερε ή Τύχη, που σ' έφερε μπροστά μου... Σε τί μπορώ να σ' εξυπηρετήσω ακόμα;

— Σε όλα, κύριε Κορβόλ, σε όλα!... Σώθηκα, αν ένας άνθρωπος σάν εσάς καταδε-

στη να ενδιαφερθεί για ένα κουκάρδι όπως
έγω.

— Ναι, μα πρέπει να βρούμε τον τρόπο
να σου φανώ χρήσιμος... Τι ξέρεις να κά-
νεις;

— Δυστυχώς, όχι πολλά πράγματα! Πριν
γάνω ταμίας της λέσχης, ήμουν ήθοποιος.

— Δε μπορώ να σε βοηθήσω σ' αυτή τη
βουλειά. Και πριν γίνης ήθοποιος;

— Υπέρβηκα στο στρατό... Ήμουν δε-
σος στην εξορία... Αυτές είναι όλες-όλες
οι ειδικότητές μου. Φοβάμαι πως δε σ' ας
είναι δύσκολο να με χρησιμοποιήσετε, παρ-
όλη την καλή σας θέληση.

— Ο Κορδάλ δεν απάντησε αμέσως. Είχε
σταματήσει τ' ελγόν του και φαινόταν α-
ποροφασμένος από κάποια ξαφνική σκέψη.

— Ακουσε! είπε επιτέλους στο Μπαντίς.
Νομίζω πως βρήκα κάτι για σένα... Έλα
απόψε στις 9 σ' αυτήν εδώ την πλατεία.
Θάχω σκεφθεί ως τότε και θα σου εξηγήσω
περί τίνος πρόκειται.

— Αχ, κύριε, με σώσετε!

— Καλά, καλά... Κατέβα τώρα. Δεν πρέ-
πει να μας δουνε μαζί.

— Ο Μπαντίς πήδησε κάτω από τ' αμάξι,
ελαφρώς και χαρούμενος σαν τ' αμάντο, που
βλέπει στερία.

— Απόψε, στις 9, ξαναείπε ο Κορδάλ.
Κι' απομακρύνθηκε προς την πόλη.

Γ.

Φαίνεται πως η συζήτηση του Κορδάλ και
του Μπαντίς είχε ευχάριστες συνέπειες για
το δεύτερο. Γιατί βάταν αδύνατο ν' ανα-
γνωρίσει κανείς τον κουρελή και πειναλέο
«μικρομικρό» στον κύριο, που έφτασε μετά
24 ώρες μ' ένα αμάξι σ' ένα απ' τα καλύτε-
ρα ξενοδοχεία της Βάν.

Αυτός ήταν περιποιημένος, άψογα ντυμέ-
νος, καλοδυμένος, με το διάστημα της Λε-
γώνος στη μπλουζιέρα. Παρουσιάστηκε ως
βαρβάνος ντ' Έκρενβίλ και ζήτησε ένα δια-
μέρισμα — κρεβατοκάμαρα και σαλόνι.

Επαίξε περίφημα το ρόλο του, σαν πα-
λιός ήθοποιος, που ήταν. Δεν έπρόκειτο αλ-
λωςτε να μείνει στη Βάν περισσότερο από
μερικές μέρες. Έξηγισε πως έψαχνε να βρή
καμιά έξοχη βίλλα, κοντά στο ποτάμι,
για να περάσει εκεί τη σαζόν. Γι' αυτό το
σκοπό, γύριζε έξω όλη την ημέρα. Μόνο το
βράδυ, πήγαινε στο ξενοδοχείο. Έτρωγε και
περνούσε ήσυχα τη βραδιά στο σαλόνι ή στη
βεράντα, μαζί με τους άλλους πελάτες του
ξενοδοχείου, μερικούς ανύπαντρους δημοσίους
υπαλλήλους και κάμποσους αξιωματικούς.

Ένα βράδυ, λοιπόν, καθώς κουβέντιαζε
μαζί τους, τους είπε:

— Πέρασα σήμερα από ένα θαυμάσιο πύρ-
γο. Μου είπαν πως λέγεται «Σαρμερέτ». Θα
τον ξέρετε, βέβαια.

— Και ποιος δεν τον ξέρει; Είναι το καύ-
χημα της περιφέρειας μας!

— Α! Κι' όμως ο αμαξάς μου δεν ή-
ξερε να μου πησέ ποινά ανήκει.

— Ανήκει σήμερα στη δεσποινίδα Μαντε-
λν ντε Κερμαντέκ, την τελευταία απόγονο
αυτής της οικογένειας.

— Κερμαντέκ, είπατε; Ξέρω αυτό το ο-
νομα...

— Ναι, έχει μεγάλη ιστορία. Οι Κερ-
μαντέκ ήταν όλοι ναυτικοί και δοξάστηκαν
με τους ήρωικούς τους.

— Έγω θυμάμαι κάποιον Κερμαντέκ, ε-

φοπλιστή στο Μπορντό.

— Ά, ήσαστε φίλος του, κύριε; ρώτησε
ευγενικά ο Κορδάλ.

— Όχι ακριβώς. Άπλως γνωστός του...
ετυχώς! απάντησε ο Μπαντίς με μια αλ-
θιδική χειρνομία.

— Τι θέλετε να πείτε, κύριε; πρόσφερε αλ-
στηρά ο Κορδάλ.

— Μα, κύριε, η βολία χρεωκοπία του κι'
η αυτοκτονία του μου φαίνονται αρκετοί λό-
γοι, ώστε να μη μου αρέσει να τον έλω φίλο
μου!

— Ο Κορδάλ σηκώθηκε αμέσως και προχώ-
ρησε προς το συνομιλητή του.

— Πάστε πίσω τα λόγια σας, αλλιώς
θα σ' ας θεωρήσω ανέναντο και σκροφάντη!

— Όλοι αναστατάθηκαν. Άπλώθηκε σιωπή
μέσα στο σαλόνι.

— Δε συνήθισα, κύριε, ν' ανέχωμαι απει-
λές, πρόσφερε ψυχρά κι' αγέρωχα ο Μπαντίς.

— Ο Κορδάλ τον χτύπησε τότε στο πρό-
σωπο με το γάντι του. Οι άλλοι ρίχτηκαν
ανάμεσα τους, για να μη τους αράσουν να
πιστούνε στα χέρια.

— Θα δεχθήτε αύριο το πρωί τους μάρ-
τυρές μου! φώναξε ο Κορδάλ.

— Θα τους περιμένω, κύριε. Λέγομαι βα-
ρβάνος ντ' Έκρενβίλ...

Τ' άλλο πρωί, όλοι στην πόλη ξέφανε
το επεισόδιο κι' η κοινή γνώμη έπαρνε ανεπι-
φύλακτα το μέρος του Κορδάλ. Έπιδοκίμα-
ζαν όλοι την αγανάκτησή του για τις συ-
κοφαντίες εις βάρος του παλαιού ποιοτή-
του του. Πρώ πάντων οι γυναίκες έκδηλωνα
ένδοξασμα και θαυμασμό για τη θαρραλία
στοίσι του και την απόδιδαν σ' ένα βαθύ
και διακριτικό αίσθημα του για τη Μαντε-
λν Κερμαντέκ.

Το ίδιο βράδυ, ο Κορδάλ έψαξε για μάρ-
τυρες. Και βρήκε πραγματικά δυό από τους
πιο έγκριτους πολίτες της Βάν, που επιδο-
κίμαζαν απόλυτα τη διαγωγή του: Ένα α-
ποστρατο στρατηγό κι' ένα μηχανικό.

Με την έκλογή αυτή, έδειχνε τη σπουδαιό-
τητα που απέδιδε σ' αυτή την υπόθεση και
στην υπόληψη της οικογένειας Κερμαντέκ,
κι' έδινε σ' όλους να καταλάβουν πως η μο-
νομαχία του θα ήταν σοβαρή.

Είχε δώσει εντολή στους μάρτυρές του να
μη δεχθούν παρά μόνο μία ρητή και έγγρα-
φή αιτήση συγγνώμης, που θα την έπανα-
λάμβανε και προφορικά ο ύδριστής στον ίδιο
χώρο, όπου είχε συμβη το επεισόδιο. Αυτό
σημαίνει πως ήταν αδύνατο ν' αποφευχθεί η
μονομαχία.

— Ο βαρβάνος ντ' Έκρενβίλ, ξένος στην πό-
λη, θα δυσκολευόταν πολύ να βρή μάρτυρες,
αν δεν του προμήθευε δυό φίλους του αξιω-
ματικούς ο στρατηγός. Έπειτα από παρα-
κλήσεις του Κορδάλ.

— Δέχομαι, κύριοι, όλους τους δρους, που
επιθυμεί ο αντίπαλός μου, τους είπε ο Μπαν-
τίς.

— Η δήλωσή του αυτή διευκόλυνε το έργο
τους.

— Ομολόγησε, έξ' άλλου, ότι είχε κάμει α-
σχημα, που μίλησε έτσι επιπόλαια, ότι
μπορεί ναταν σφοδραντικά αυτά που είπε,
αλλά ότι, εκεί που είχαν φτάσει πια τα
πράγματα, δε μπορούσε να υποχωρήσει. Πάν-
τως — πρόσθεσε — σκόπευε ν' ανακαλέσει
τα λόγια του μετά τη μονομαχία, όποια κι'
αν θα ήταν η έκβασί της.

— Όμοιως, ο στρατηγός πέταξε στον αέρα
ένα νόμισμα. Ένας μίστος του βαρβάνου έ-
κανε το ίδιο. Ο Κορδάλ κέρδισε την πρώτη
φορά κι' έλασε τη δεύτερη. Αυτό σημαίνει,
ότι μπορούσε να διαλέξει τη θέση του, αλ-
λ' ότι θα χρησιμοποιούσαν τα σπαθιά του αν-
τιπάλου του.

Οι δυό αντίπαλοι πήραν θέσι κι' έβγα-
λαν τα σκακκία τους. Ο στρατηγός έδωσε
το σύνθημα, κι' η μονομαχία άρχισε.

Ο Μπαντίς ήταν ήρεμος, σ' α να βρισκό-
τανε σε αίσους εφασκίας.

Τα σπαθιά σκίζανε τον αέρα, πετούσαν
αστραπές. Δεν ακούγονταν παρά τα χτυπή-
ματά τους κι' η λοχνασιμένη αναπνοή των
δυό αντιπάλων...

Ξαφνικά, το σπαθί του Κορδάλ νόθηκε λί-
γο στον ώμο του Μπαντίς. Χαμήλωσε αμέ-
σως το δπλο του, ενώ το ποικάμιο του αν-
τιπάλου του βαφόταν κόκκινο.

— Δεν είναι τίποτα, είπε ο τελευταίος.

Διάλεξαν για δπλο το σπαθί. Και συμφώ-
νησαν να σταματήσει η μονομαχία μονάχα ό-
ταν θα τραυματιζότανε σοβαρά ο ένας από
τους δυό αντιπάλους.

Η μονομαχία θα γινότανε την άλλη μέρα,
τά εμερνώματα, στο δάσος του Σαρμερέτ.

Άφου κανονίστηκαν πια όλα, ο Κορδάλ
πέρασε απ' το δόκτορα Μποναρντέλ, για να
του ζητήσει να πορευτεί κι' αυτός.

Ο καλός γιατρός έπεσε απ' τα σύννεφα,
γιατί δεν είχε μάθει ακόμα τίποτε.

Στην άρχη, αγανάκτησε και διαμαρτυρή-
θηκε.

— Όλ' αυτά είναι παράλογα, είπε. Ποιός
είν' αυτός ο κύριος, ο άριστοκράτης, που
προσβάλλει ένα νεκρό, σ' ένα δημόσιο χώρο,
μπροστά σε άγνωστους; Έπρεπε να του ζη-
τήσετε εξηγήσεις κάπου άλλο, κύριε Κορ-
δάλ, ή να τον παρακαλέσετε να φύγει.

Και θ' άφηνε κηλιδωμένο το όνομα του
παλιού κι' αγαπημένου μου προσητάμενου,
του πατέρα της δεσποινίδος Μαντελν;

— Κανείς δε θάδινε σημασία στα λόγια
του...

— Άκούστε, αγαπητέ μου γιατρέ, είπε
σοβαρά ο Κορδάλ. Κι' αν ακόμα είχα τη βε-
βαιότητα πως δε θα γύριζα ζωντανός απ'
τη μονομαχία, δε θα δίσταζα καθόλου να
προκαλέσω τον ύδριστή!

Ο δόκτορ Μποναρντέλ έσφιξε με συγκι-
νησι το χέρι του. Κατά βάθος, δεν ήταν
καθόλου δυσσερευτήμενος για την τιμωρία
του άγνωστου εκείνου βαρβάνου, που είχε το
θράσος να προσβάλει μία απ' τις καλύτερες
οικογένειες της Βρετανίας.

Πέραστε να με πάρτε από δω, όταν
θα πηγαίνετε για τη μονομαχία, του είπε.
Ο Θεός να δώσει ναάνι η έκβασί της αυτή
που εύχομαι!

Όταν γύρισε σπίτι του, ο Κορδάλ δεν
πλάγιασε, μ' όλο που η ώρα ήταν προχωρη-
μένη. Έπεσε σε μία πολυπόρνα και, κρα-
τώντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια
του, βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Όχι, πως τον άνησχυσε η μονομαχία
της άλλης ημέρας! Ήταν τελείως ήσυχος
απ' αυτή την άποψη, γιατί είχε συνενοηθεί
προηγουμένως με το Μπαντίς. Είχαν συμφω-
νήσει να του δώση 5 χιλιάδες φράγκα, για να
μη συμφορφή μ' όλους τους δρους του σχε-
δίου του.

Όπως είδαμε δε το σχέδιο αυτό είχε πε-
τύχει απόλυτα ως εδώ.

Είχαν συνενοηθεί να πληρωθεί στη μονο-
μαχία ο ψευτο-βαρβάνος, αλ' όχι σοβαρά. Σε
μερικές μέρες, θα γίνε και.

Όσο για τον Κορδάλ, στήριζε μεγάλες
ελπίδες στα άποτελέσματα αυτής της μο-
νομαχίας...

Ήταν ακόμα βυθισμένος σε σκέψεις, όταν
ξημέρωσε. Μα η καρδιά του ήταν ασφαλώς
γεμάτη ελπίδες, γιατί άνοιξε χαρούμενα το
παράθυρό του κι' άνδσανε βαθειά τον πρωί-
νό αέρα.

Ύστερα έτοιμάστηκε και περίμενε τους
μάρτυρές του.

Αυτοί έφτασαν την άορισμένη ώρα.

Τ' αμάξι του αντιπάλου σ' ας μ' ας α-
κολούθει, του είπαν. Μπορούμε να ξεκινή-
σουμε.

— Έμπρός, λοιπόν.

Όταν βγήκανε απ' την πόλη, στρίψανε
δεξιά, κατέβηκαν όλοι από τ' αμάξι και
μήχανε στο δάσος.

Ο Μπαντίς περπατούσε ήσυχα. Όστόσο
ήταν λίγο χλωμός και συλλογισμένος. Μα-
σούσε νευρικά το πούρο του και χτυπούσε
στα χέρια του την άκρη του μπαστουριού του.

Είχε χαιρετήσει τυπικά τον αντιπάλό του,
αλλά απόφυγε να τον κυττάξει.

Οι τέσσερες μάρτυρες σταμάτησαν και
κουβέντιασαν για λίγο, για να διαλέξουν το
κατάλληλο μέρος για τη μονομαχία. Συμ-
φώνησαν τέλος, για ένα μικρό ξέφωτο, ο-
που το έδαφος ήταν όμαλο και γυμνό, δίχως
χόρτα και πέτρες.

Ύστερα ο στρατηγός πέταξε στον αέρα
ένα νόμισμα. Ένας μίστος του βαρβάνου έ-
κανε το ίδιο. Ο Κορδάλ κέρδισε την πρώτη
φορά κι' έλασε τη δεύτερη. Αυτό σημαίνει,
ότι μπορούσε να διαλέξει τη θέση του, αλ-
λ' ότι θα χρησιμοποιούσαν τα σπαθιά του αν-
τιπάλου του.

Οι δυό αντίπαλοι πήραν θέσι κι' έβγα-
λαν τα σκακκία τους. Ο στρατηγός έδωσε
το σύνθημα, κι' η μονομαχία άρχισε.

Ο Μπαντίς ήταν ήρεμος, σ' α να βρισκό-
τανε σε αίσους εφασκίας.

Τα σπαθιά σκίζανε τον αέρα, πετούσαν
αστραπές. Δεν ακούγονταν παρά τα χτυπή-
ματά τους κι' η λοχνασιμένη αναπνοή των
δυό αντιπάλων...

Ξαφνικά, το σπαθί του Κορδάλ νόθηκε λί-
γο στον ώμο του Μπαντίς. Χαμήλωσε αμέ-
σως το δπλο του, ενώ το ποικάμιο του αν-
τιπάλου του βαφόταν κόκκινο.

— Δεν είναι τίποτα, είπε ο τελευταίος.

Μπορούμε να συνεχίσουμε.

Ο γιατρός προχώρησε κι' εξέτασε το μι-
κρό τραύμα.

— Πραγματικά, δεν είναι παρά μία άπλη
γρατζουνία, συμφώνησε κι' αυτός.

Μπορούσε, λοιπόν, να εξακολουθήσει η μο-
νομαχία.

Η σύντομη εκείνη διακοπή είχε ξαναδώ-
σει στον Κορδάλ όλη την ψυχραιμία του. Έρ-
ριξε μία ματιά στο Μπαντίς, για να του
θυμίσει τη συμφωνία τους. Μα εκείνος φα-
νιξε πως άπεφνε τώρα το βλέμμα του.

Πραγματικά, είχε συμβη μέσα του μία πα-
ράξενη μεταβολή.

Άφου είχε τραυματισθεί, έκρινε πως είχε
τηρήσει πια τη συμφωνία. Τί έφταιγε αυτός
αν το τραύμα δεν ήταν τόσο σοβαρό ώστε
να σταματήσει η μονομαχία;

Η συνέχεια έβγαλε πια απ' τα συμφω-
νημένα. Ο Κορδάλ τον είχε πληρώσει για
μία σπαθιά, όχι για δυό.

Κι' ύστερα, κατά βάθος, ο ψευτοβα-
ρβάνος είχε πειραχθεί γιατί τραυματίστηκε
έτσι μπροστά σ' όλους τους μάρτυρες. Δε
θ' άφηνε, λοιπόν, να του ξεφύγει η ευκαιρία
να ξαναδωρή την ανεξαρτησία του και να πα-
ρη τη «ρεβάνς»!

«Μουδωσε 5 χιλιάδες φράγκα για να μονο-
μαχήσουμε και να φάω μία σπαθιά — έλεγε
με το νου του... Έγινε! Τώρα ξεφλήσαμε
πια...».

Κι' άρχισε να έφομαχέ με τέτοιο πάθος,
ώστε ο Κορδάλ να μαντεύει, μ' έκπληξη και θυ-
μό, τί συνέβαινε μέσα στο νου του...

Αυτή τη φορά, τα πράγματα ήταν σοβαρά.
Οι δυό αντίπαλοι είχαν βάσει όλα τους τα
δυνατά.

Ο δόκτορ Μποναρντέλ άνησχυσε αλ-
θινα και θαύμασε συγχρόνως τον Κορδάλ.

Ξαφνικά, ο Μπαντίς βρήκε τον αντίπαλό
του άπροφύλαχτο, για μία στιγμή μονάχα,
και βύθισε το σπαθί του στο στήθος του,
πάνω απ' το δεξί μαστό.

Το δπλο του Κορδάλ ξέφυγε απ' τα χέρια
του. Κι' έπεσε άναίσθητος στην αγκαλιά των
μάρτυρών, που είχαν τρέξει κοντά του.

Τον ξάπλωσαν χάρω με προσοχή. Ο για-
τρός τον εξέτασε αμήλως, ενώ οι μάρτυρες
προσπαθούσαν να διαβάσουν στο πρόσωπό
του τη γνώμη του.

Το τραύμα είναι αρκετά σοβαρό, δή-
λωσε. Πρέπει να τον μεταφέρουμε επείγον-
τως στο σπίτι του.

Ο Μπαντίς είχε φορέσει το σκακκί του.
Πλησίασε και είπε:

— Αυτάκι, ειλικρινώς, κύριοι, που πλη-
γώσα τον κ. Κορδάλ βαρύτερα απ' ό,τι θα
ήθελα. Πιστεύω ωστόσο ν' αναγνωρίζετε πως
έγιναν όλα έν τάξει...

— Απολύτως, κύριε! δήλωσε ο στρατη-
γός.

— Όφειλω τώρα να αναίρεσω τα χρεσίνα
προσβλητικά λόγια μου, που προκαλέσαν
αυτή τη μονομαχία. Δε μπορούσα να το κάνω
προηγουμένως, ιδίως με τους δρους, που εί-
χε θέσει ο κ. Κορδάλ... Σας παρακαλώ να τον
διαβεβαιώσετε για την εκτίμησή μου...

Κι' άφου χαιρέτησε ευγενικά, άπομακρύ-
θηκε με τους μάρτυρές του.

Οι φίλοι του Κορδάλ τον μεταφέρανε στο
σπίτι του με τ' αμάξι και τον ξάπλωσαν
στο κρεβάτι του.

Δεν είχε συνέλθει ακόμα. Μόνο έπειτα από
μία ώρα έδωσε σημάδια ζωής.

Ετυχώς, το σπαθί δεν είχε θίξει κανένα
ζωτικό όργανο.

— Μείνετε ήσυχοι, κύριοι! δήλωσε ο δό-
κτορ Μποναρντέλ στους μάρτυρες. Έγγνω-
μαι για τη ζωή του.

— Θα με σώσετε, γιατρέ;... μουρμούρισε
ο πληγωμένος, μ' αδυνατή φωνή. Τόσο το
χειρότερο!... Θα ήμουν τόσο ευτυχισμένος,
αν πέθαινα γι' α' τ' η ν'!

Κυττάχτηκαν όλοι, έκπληκτοι και συγκινη-
μένοι. Σκέπτονταν, ότι το παραλήρημα του
τον έκανε ν' αποκαλύψη το μυστικό, που έ-
κρυβε ως τότε μ' επιμέλεια.

— Διάβολε! μουρμούρισε ο γιατρός. Πρέ-
πει να ενδιαφερθώ γι' αυτό τον καυμένο...

Άφου έφυγαν οι άλλοι, έδωσε λεπτομερείς
όδηγίες στη γριά υπηρέτρια του Κορδάλ, έ-
τοίμασε μόνος του τα φάρμακα, που θα του
έδινε, περίμενε ν' αποκοιμηθεί ο τραυματίας
κι' ύστερα πήγε κατ' ευθείαν στον πύργο.

Η Μαντελν είχε δυτηήσει από έκωρίς, εί-
χε κατέβη στον κήπο κι' είχε φτιάσει ένα
τεράστιο μπουκέτο. Ύστερα πήγε και προσ-
ευχθήθηκε, όπως συνήθως, πάνω στον τάφο
της μητέρας της.

Καθώς γύριζε έπειτα στον πύργο, για να
έτοιμάσει και να κατέβη στο χωριό, όπου
σκόπευε να μοίραση λιχουδιές και παιχνίδια
στα κοριτσάκια του σχολείου, είδε νάρχεται
προς το μέρος της ο δόκτορ Μποναρντέλ.

— Αγαπητέ μου γιατρέ! φώναξε χαρού-

μενα, τρέχοντας κοντά του. Δεν ξέρετε τι
καλά που νοιώθω σήμερα τον έαυτό μου!

Καλά το λέτε πως η Φύσις είναι ο καλύτε-
ρος γιατρός... Σηκώθηκε σήμερα απ' τις 7
κι' έτρεξε στον κήπο...

— Κι' έγω σηκώθηκα χωρίς, άπάντησε ο
γέρος γιατρός. Νωρίτερα από σένα!

— Σας είδοποίησαν επείγοντως για κα-
έναν άρρωστο;

— Ναι, πρόκειται για ένα πληγωμένο...

— Ποιόν; Πέστε μου! Τους ξέρω όλους,
έδώ. Πέστε μου τ' όνομά του, για να του
προσφέρω μία ανακούφιση, μία παρηγοριά,
αν μπορώ...

— Τον ξέρετε, ασφαλώς... και πολύ κα-
λά, μάλιστα! Είναι ο κ. Κορδάλ.

— Πληγώθηκε ο κ. Κορδάλ!...

Η Μαντελν πρόσφερε αυτές τις λέξεις με
ζωηρό ενδιαφέρον. Αλ' ο γιατρός δεν την
είδε να χλωμιάζει, όπως περίμενε.

— Τι του συνέβη; Κανένα δυστύχημα;
πρόσθεσε.

— Όχι. Μία μονομαχία!

— Μονομάχησε ο κ. Κορδάλ;

— Ναι, σήμερα το πρωί, με σπαθί. Ή-
μουν κι' έγω παρών. Σε βεβαίω δε πως τον
ώφελσε πολύ η παρουσία μου, γιατί η σπα-
θιά που έφαγε στο στήθος, ήταν επικίνδυνη.

Ένα πόντο πιο κάτω, θα τρυπούσε τον πνεύ-
μονα.

— Ό, Θεέ μου! Μα γιατί μονομάχησε;
Με ποιόν...

— Μ' ένα κάποιο βαρβάνο ντ' Έκρενβίλ,
που τον συνάντησε χτες για πρώτη φορά.

Φαίνεται πως αυτός ο κύριος μίλησε άσχη-
μα για μία οικογένεια που εκτιμάει και σε-
βάται ο κ. Κορδάλ. Εκείνος λοιπόν, δεν τον
άφησε να τελειώσει και του ζήτησε να ανα-
καλέσει τα λόγια του. Ο άλλος άρνήθηκε.

Βλέπεις, μία κακώς έννομη τιμή δεν έ-
πιτρέπει σ' αυτούς τους κυρίους του κόσμου
ν' αναγνωρίσουν ένα λάθος τους, πριν μονο-
μαχήσουνε γι' αυτό! Ένώ, αντίθετα, μετά
τη μονομαχία, τους επιβάλλει να το διορ-
θώσουνε...

— Έτσι κι' ο βαρβάνος μονομάχησε, πλή-
γωσε τον αντίπαλό του κι' ύστερα αναγνώ-
ρισε μπροστά στους μάρτυρες, ότι είχε φερ-
θ' άστοχα κι' ότι λυπόταν βαθειά για τα
αυτολόγια λόγια του, που είχαν προκαλέ-
σει το επεισόδιο.

Η Μαντελν είχε γίνει κατάχλωμη.

— Και για ποιά οικογένεια, έπρόκειτο,
σας παρακαλώ; ρώτησε με φωνή, που προσ-
παθούσε να την κάνει σταθερή. Για ποιά
πρόσωπα είχε μίλησει αυτός ο άνθρωπος;

— Άφου δίστασε λίγο, ο γιατρός άπάντησε:

— Μα την πίστι μου, καλύτερα να σου το
πώ άμέσως! Άλλωστε θα τα μάθης άπωσθή-
ποτε, από άλλους, κι' ίσως διαστρεβλωμένα.

Έπρόκειτο λοιπόν για τον πατέρα σου...

— Τον πατέρα μου;... Μίλητες γρήγορα,
φίλε μου! Πέστε μου τα όλα!...

Ο γιατρός κύτταξε καλά την κοπέλλα.

Είδε το τρεμούλιασμα των χειλιών της, τη
λάμψη των ματιών της. Άλλά, με την έ-
παγγελματική του πείρα, κατάλαβε πως ή-

ταν αρκετά δυνατή ώστε ν' άνδξεη στη συγ-
κίνησι που θα της προκαλούσε η άφήγησή
του.

Της διηγήθηκε, λοιπόν, το επεισόδιο μ' ο-
λες του τις λεπτομέρειες, εξυμνώντας φυσί-
κά το φέρομο του Κορδάλ, που τον θεω-
ρούσε ήρωα.

Η Μαντελν τον άκουσε χωρίς να τον δια-
κόψη ούτε μία φορά. Όταν τελείωσε, του
είπε:

— Ο κ. Κορδάλ φέρθηκε πολύ καλά. Θα
είναι αινιμία η ελγνωμοσύνη μου γι' αυτόν.

Ο καλός άνθρωπος έκανε μία χαρούμενη
χειρνομία.

— Μα βέβαια, την άξίζει, παιδί μου! εί-
πε. Γιατί, έκτός από το σεβάσμο και την
άφοιασί του προς τον πατέρα σου, υπήρχε
κι' ένας άλλος λόγος, που τον έκανε να υ-
περασπισθεί τόσο γενναία τη μνήμη του: Ή
σκέψι πως θ' αγωνιζότανε για σένα, πως
θαπαιρνε έκδικησι για την προσβολή που σου
έγινε! Αυτή έδωσε δύναμη στο χέρι του και
φλόγα στην καρδιά του.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Όταν, άφου τον μεταφέραμε στο στί-
τι του κι' εξέτασε το τραύμα του, ξαναδωρήκε
τις αισθήσεις του, είπα δυνατά, πως έγγυό-
μουν για τη ζωή του, για να μ' άκουση και
να πάρη θάρρος. Ξέρεις λοιπόν, τί ψιθύρισε,
σε μία στιγμή που δε λείι κανείς ψέμματα
συνήθως;...

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Οι δύο γυναίκες κύταζαν μ' αγωνία το δικαστή. Από την απόφαση του εξαρτάτο αν θα πέθαιναν στην ηλεκτρική καρέκλα ή θα πήγαιναν ισόβια στη φυλακή... Ήταν δύο στυγερές φόνισσες, που είχαν σκοτώσει ένα νέο κι είχαν κομμάτιασει το πτώμα του, για να πάρουν 1000 δολάρια από την ασφάλεια της ζωής του.

Όσο για το δι-

Η Έβελυν Σμιθ του πέρασε ένα σκοινί γύρω στο λαιμό και τσάφισε μ' όλη της τη δύναμη...

καστή, ήταν νέος και δίκαιε για πρώτη φορά μια υπόθεση δολοφονίας. Δυσκολευόταν δε ακόμη περισσότερο στην απόφασή του, εφόσον δεν είχε εκτελεσθεί ως τότε καμμία γυναίκα στο Σικάγο...

Τέλος, πρόφερε μ' επίσημο τόνο:

— Καταδικάζεστε σε ισόβια δεσμά. 'Αλλ' η συνείδησή σας θα σας επιβόλη και μια πρόσθετη τιμωρία. Κάθε χρόνο, στις 5 'Ιουλίου, στις 6 το απόγευμα, θα σας κλείνουν και τις δύο στα απομονωτήρια των φυλακών και θα σας αφήνουν ολομόναχες να αναλογίζεστε το έγκλημά σας επί 24 ώρες. 'Ετσι, την επόμενη του έγκλημάτος σας, θα συναισθανόσθε κάθε φορά τη φριχτή πράξη που κάνατε, και θα υποφέρετε γι' αυτήν!

Τώρα λοιπόν, έπειτα από 24 ολόκληρα χρόνια, πρόκειται να λήξει η παράξενη αυτή ποινή. Γιατί οι δύο φόνισσες θα πάρουν χάρη και θ' αποφυλακισθούν.

Η ιστορία αυτή άρχισε το 1934. 'Ενας νέος 28 χρονών, ο 'Ιρβινγκ Λάνγκ, φλερτάρει τότε τη Μπλάνς Ντύγκελ, χήρα, 37 χρονών. Όταν όμως είδε τη 17χρονη κόρη της Ντόροθι, την προτίμησε απ' τη μητέρα, την έρωτεύθηκε και την παντρεύτηκε.

Μετά 10 μήνες, η Ντόροθι πέθανε. Η πεθερά του 'Ιρβινγκ έλπισε τότε πως θα κρατούσε δικό της το νέο—κι' άς ήταν κατά 9 χρόνια μεγαλύτερη του.

'Αλλ' εκείνος, αφού πένθησε μερικούς μήνες, συνδέθηκε με μια άλλη κοπέλλα, κι' ανάγκη είχε στη Μπλάνς Ντύγκελ τους προσεχείς γάμους του μαζί της. 'Εκείνη αποφάσισε τότε να τον δολοφονήσει, για να εκδικηθεί, περισσότερο όμως για να εισπράξει 1000 δολάρια από μια ασφάλεια ζωής του. Πράγματι, ο 'Ιρβινγκ Λάνγκ είχε κάνει αυτή την ασφάλεια υπέρ της Ντόροθι και της μητέρας της, με τον όρο ότι, αν τυχόν πέθαινε ή μία, θάμενε μοναδική δικαιούχος η άλλη.

'Ετσι, η Μπλάνς θάπαινε τώρα όλη την ασφάλεια. Το κακό όμως ήταν ότι... ο 'Ιρβινγκ ζούσε ακόμη! Και, σίγουρα, θ' άλλαζε το ασφαλιστήριο συμβόλαιό του μετά το δεύτερο γάμο του...

Τότε ακριβώς συνέβη να επισκεφθεί τη Μπλάνς Ντύγκελ μια στενή φίλη της, η Έβελυν Σμιθ, 29 χρονών, παντρεμένη και μητέρα τριών παιδιών. Της εξομολογήθηκε δε ότι ήταν απελτισμένη, γιατί είχε παίξει στις κυνοδρομίες κι' είχε χάσει τα λεφτά που προορίζονταν για το νοίκι της. Πριν από λίγο καιρό, είχε ξανασυμψη αυτό, κι' ο άντρας της της είχε κάνει τότε μια τρομερή σκηνή και την είχε προειδοποιήσει πως θα την παρατούσε αν το ξανάκανε.

Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις με κανένα τρόπο; ρώτησε η Έβελυν τη φίλη της με απόγνωση.

'Εκείνη δίστασε για λίγο... Είχε αποφασίσει τη δολοφονία του 'Ιρβινγκ, αλλά της έλειπε το θάρρος για να πραγματοποιήσει μόνη της το σχέδιό της...

— Τί θάσουν ικανή να κάνης, για να κερδίσης 500 δολάρια; είπε επιτέλους.

— Ακόμη και φόνο! δήλωσε η Έβελυν άδισταχτα.

— 'Ε, λοιπόν, έχω ένα αλάνθαστο σχέδιο, για να μοιραστούμε οι δύο μας 1000 δολάρια.

Όταν άκουσε το σχέδιο της φίλης της, η Έβελυν το βρήκε περίφημο.

Σου χρειάζοταν μονάχα ένα άλλοθι, της είπε. Χάρεις σε μένα, θα το εξασφαλίσης κι' αυτό.

'Ετσι, η Μπλάνς Ντύγκελ κάλεσε τον 'Ιρβινγκ σ' ένα εμικρό γλεντάκι που θαδινε στο σπίτι της, στις 6 'Ιουλίου 1935.

Θα γιορτάσουμε προκαταβολικά το γάμο σου, πρόσθεσε. Μη φέρης όμως μαζί και την άρραβωνιαστική σου! Καλλίτερα νάμαστε οι δύο μας μόνοι... να θυμηθούμε λίγο τα παλιά μας.

Όταν έφτασε ο Λάνγκ, λίγο μετά τις 8 το βράδυ, βρήκε εκεί τις δύο φίλες κι' ένα τραπέζι φορτωμένο με γλυκά, ούισκυ και κρασί.

Δε θα μείνι πολύ ή κ. Σμιθ, του εξήγησε η Μπλάνς. 'Ελπίζω να μην είπες στην άρραβωνιαστική σου πως θάρχουν εδώ! 'Ισως νάναι ζηλιάρα...

— Όχι, μείνε ήσυχη, τη βεβαίωσε ο νέος. Της είπα πως θα πάω να παίξω μπιλιάρδο.

Η Μπλάνς Ντύγκελ έκανε ένα αδιόρατο νόημα στην Έβελυν. Κι' η τελευταία πρόσφερε στο νέο ένα ποτό που του είχε ετοιμάσει: ούισκυ με ναρκωτικό. Ο 'Ιρβινγκ το ήπιε, άνυποπτος, και σε λίγο είχε αποκοιμηθεί.

Η Έβελυν Σμιθ του πέρασε τότε ένα σκοινί γύρω στο λαιμό και τσάφισε μ' όλη της τη δύναμη, ώσπου ξεψύχησε το θύμα!

Στο μεταξύ η άλλη είχε ετοιμάσει τη μπανιέρα. Μέσα σ' αυτήν, οι δύο φόνισσες κομμάτιασαν το πτώμα του Λάνγκ. Για τη δουλειά αυτή χρειάστηκαν μιά ώρα περίπου.

Υστερα τύλιξαν τα κομμάτια με παλιές εφημερίδες και στρατσόχαρτα, τα φόρτωσαν στο παλιό αυτοκίνητο της Μπλάνς και πήγαν να τα ρίξουν σ' ένα βάλτο, με την ελπίδα πως θα τα καπάινε και θα τα εξαφανίσει η λάσπη.

Την άλλη μέρα όμως, ένας σωφөр φορτηγού αυτοκινήτου πήγε να πετάξει εκεί κάτι σκουπίδια και είδε να ξεπροβάλλει ένα χέρι απ' τα λασπόνερα. 'Ετρεξε άμέσως να ειδοποιήσει την αστυνομία.

Η ταυτότης του θύματος εξακριβώθηκε εύκολα απ' τα χαρακτηριστικά του κι' απ' το δαχτυλίδι των άρραβόνων του—που είχαν παραλείψει να του το βγάλουν οι δύο γυναίκες.

Μιά έρευνα αποκάλυψε τότε ότι ο 'Ιρβινγκ είχε πη σε κάποιο φίλο του πως θα πήγαινε το βράδυ εκείνο σ' ένα αποχαιρετιστήριο γλέντι, στο σπίτι της πρώην πεθεράς του.

Οι αστυνομικοί πιάσανε άμέσως τη Μπλάνς Ντύγκελ και την υποβάλανε σ' εξαντλητική ανάκριση. Της είπαν πως είχαν βρή κηλίδες αίματος στο δάπεδο του λουτρού της, καθώς και μερικές τρίχες του Λάνγκ, κι' ότι τα στοιχεία αυτά άκούσαν για να τη στείλουν στην ηλεκτρική καρέκλα. Τότε εκείνη ώμολόγησε το έγκλημα, προσθέτοντας όμως ότι το είχε κάνει κυρίως η φίλη της.

Ακολούθησε η σύλληψη της Έβελυν Σμιθ, που παραδέχθηκε τη συμμετοχή της στη δολοφονία, αλλά είπε πως δε θ' άνακατευόταν ποτέ σ' αυτήν, αν δεν την εξωθούσε η Μπλάνς.

Κατηγορήθηκαν λοιπόν κι' οι δύο τους για το έγκλημα και σε λίγο καιρό έγινε η δίκη τους. Είχαν όμως την καλή τύχη να τις δικάσει ο Κορνέλιους Χάρρινγκτον, ένας καινούργιος δικαστής, ο οποίος της 'Αμερικής, που δε θέλησε να στείλει δύο γυναίκες στην ηλεκτρική καρέκλα.

Πράγματι, τις καταδίκασε σε ισόβια και στην πρόσθετη ποινή που αναφέραμε στην αρχή.

'Ετσι, επί 24 χρόνια, οι δύο φόνισσες περνούσαν μιά μέρα κάθε χρόνο στην απομόνωσή. Τώρα όμως πρόκειται να πάρουν χάρη για το υπόλοιπο της ποινής τους.

Έχουν γεράσει πολύ περισσότερο απ' την πραγματική ηλικία τους. Όπως βεβαιώνουν δε οι δεσμοφύλακες, τις καταβάλλει κυρίως οι μέρες που περνούσαν στο απομονωτήριο, με την άναμνηση του ανθρώπου που είχαν δολοφονήσει...

33

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

'Αφού επί έφτα ολόκληρα χρόνια οι 'Ιταλοί αστυνομικοί δεν είχαν καταφέρει να συγκεντρώσουν τα θετικά στοιχεία, που θα τους επιτρέπανε να στηρίξουν έναντι ενός ψαρέ από το Τουρίνο, του Γκιουζέππε Φαλέττο, την κατηγορία για το φόνο ενός πολιτικού μηχανικού, που έγινε το 1952, καταφύγαγε, τελευταία, σ' ένα πρωτότυπο τέχνασμα: Τρεις μυστικοί αστυνομικοί φροντίσανε να πιάσουν φίλια μαζί του, παρρησιαζόμενοι σ' αυτόν σαν άνθρωποι του υπόκοσμου. Μιά μέρα, τον καλέσανε σε γεύμα σ' ένα μεγάλο ρεστωράν και του προτείνανε να αναλάβει το φόνο μίας μεγάλης προσωπικότητας, με άμοιβη 500.000 δραχμές.

Ο Φαλέττο δέχτηκε χωρίς δυσκολία, αλλά εκείνοι τότε άρχισαν να εκφράζουν αμφιβολίες, αν θα τα κατάφερνε και του συστήσανε να το ξανασκεφθεί. Για να πείσει τους συνομιλητές του πως ήταν πράγματι ικανός γι' αυτό, που του αναθέτανε, και να μην χάσει τα πεντακόσια χιλιάδικα, ο Φαλέττο τους έκμυστηρεύτηκε, με καμάρι, πως είχε σκοτώσει έναν μηχανικό το 1952.

Η κατάπληξη, που δοκίμασε, όταν είδε τους «φίλους» του να βγάζουν ένα ζευγάρι χειροπέδες και να του το φορών, ήταν τόση, ώστε δεν επιχείρησε καν να αντισταθεί. Και, πολύ περισσότερο, όταν είδε να βγαίνει κάτω από το τραπέζι ένα μαγνητόφωνο, που είχε αποτυπώσει, λέξι προς λέξι, την άπροσδόκητη ώμολογία του!

Σεντόνια γερά

Σεντόνια

"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ"

Λευκά που μένουν λευκά.

Χρωματιστά που δεν ξεθωριάζουν.

Η κλωστή τους τραβιέται πάντοτε ίσια.

№ 120

Σε δύο τύπους

Το σεντόνι με την μεγαλύτερη κατανάλωση. Γερό και κατάλευκο, ή σε εύγενικούς χρωματισμούς που δεν κόβουν.

ΙΡΛΑΝΔΑ

Το σεντόνι πολυτελείας. Στερεό, φινό, πάντοτε χιονάτο.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ - ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σεντόνια "ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ"

Με ό,τι βάζει ο νοῦς σε βαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΥ ΑΕ

ντύνει, στολίζει, νοιμουρεύει!

Αυτό το σήμα έγγυόται ότι αγοράζετε γνήσιον ύφασμα "ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ"

Αδύνατα

Η τρυφλότης των Συβαριτών

ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΗΣ έχει μείνει η μαλακότητα και η τρυφλότης των Συβαριτών. Και σήμερα ακόμη χρησιμοποιούμε αυτή τη λέξη, για να χαρακτηρίσουμε τον άνθρωπο, που επιζητεί τις ανέσεις και που αποστρέφεται κάθε κόπο και κάθε προσπάθεια.

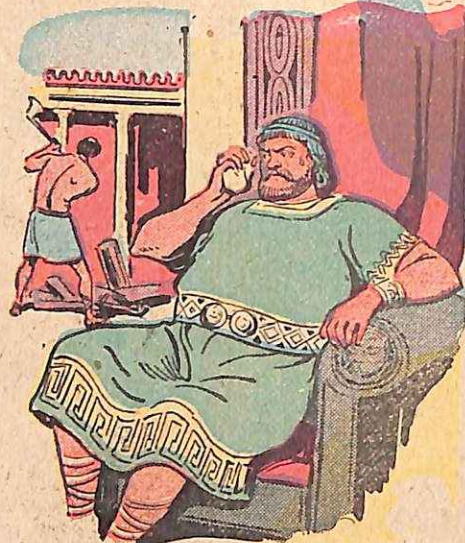
Η Σύβαρις, η πατρίδα των Συβαριτών, βρισκόταν στο νοτιο-Ιταλία, την καλούμενη Μεγάλη Ελλάδα, στις όχθες του διαμνύου ποταμού. Ήταν άποικια των Αχαιών και των Τρωϊκών, η ίδρυση της ανάγεται στο έτος 720 π. Χ.

Το αξιοσημείωτο είναι, ότι όλοι οι λεξικογράφοι παραγουν τη λέξη Σύβαρις εκ του σβαρός. Μπορούμε, λοιπόν, να υποθέσουμε, ότι η Σύβαρις ήταν αρχικά η πόλις των σβαρών, των μετρημένων, των ανθρώπων που τις πράξεις τους χαρακτηρίζει η εγκράτεια και η σωφροσύνη. Οι Αχαιοί κι οι Τρωϊκοί άποικοι, που ή φτώχεια ή οι πολιτικές αντιθέσεις είχαν ανάγκη να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους, δεν είχαν, βέβαια, καμιά για διασκέδαση. Το κυριότερο γι' αυτούς ήταν να δουλεύουν, για να φτιάξουν καινούργια πατρίδα. Κι έβρεπε να δουλεύουν σκληρά, γιατί τα έφτιαχναν ήταν μικρά ή και ανύπαρκτα. Αλλά, η καλή τους τύχη ή η δευτερεύουσα των αρχηγών τους τους είχαν κάνει να διαλέξουν μια πρώτη τάξη, ως τοποθεσία. Η εργατικότητα τους έκανε τα υπόλοιπα. Αυτοί, που δεν είχαν πριν τίποτα, άρχισαν σιγά-σιγά να θησαυρίζουν. Έτσι, κατάλασαν με τον καιρό πως μπορούσαν να κερδίζουν χρήματα χωρίς να δουλεύουν. Και, στο τέλος, η δουλειά και κάθε κόπος τους έγιναν μιστά. Οι άνθρωποι αυτοί, που δεν ήθελαν να κουράζονται για τίποτα, ήταν ανεξάντλητοι σε επιθυμίες, που έκαναν τη ζωή πιο εύκολη και πιο ευχάριστη.

Αυτή η αναζησία της τρυφλότητας κι' η αποφυγή κάθε κόπου, έγιναν για τους Συβαριτες κανόνες ζωής. Κι' η φήμη της μαλακότητας τους άπλωθηκε σ' όλο τον παλιό κόσμο. Έτσι, δημιουργήθηκαν οι καλούμενοι συβαριτικοί μύθοι, που εξιστορούσαν τη ζωή των Συβαριτών.

Αναφέρεται π. χ. ότι ένας Συβαριτης ίδρωνε και μόνο που έβλεπε ένα δούλο να οκίζει ζύλα. Τόσο μεγάλη ήταν η αποστοργή τους για τη δουλειά! Ο Αιλιανός μιλάει επίσης για κάποιο Συβαριτή, που έμεινε μια ολόκληρη νύχτα άγρυπνος και σηκώθηκε την άλλη μέρα με το σώμα γεμάτο σπυριά, γιατί ένα από τα ροδόπεταλα, με τα οποία ήταν στρωμένο το κρεβάτι του, είχε διπλωθεί στα δύο!

Οι Συβαριτες δεν έκαναν τον κόπο ούτε να κατεβούν μόνοι από το κρεβάτι τους. Οι δούλοι, που τους υπηρετούσαν, τους σήκωναν πάνω σε μαλακά μαξιλάρια και τους μετέφεραν στην αίσουσα του λουτρού, όπου, έπειτα από την πρωινή τουαλέτα τους, τους άλειφαν το σώμα με άρώματα και τους έντυναν με πολυτελή εν-

Ένας Συβαριτης ίδρωνε και μόνο που έβλεπε ένα δούλο να οκίζει ζύλα.

δύματα. Άλλοι δούλοι τους έβαζαν το φαγητό στο στόμα ή τους έφερναν το κύπελλο με το κρασί στα χείλη. Ποτέ χέρι Συβαριτού δεν ξεφλούδιζε έναν καρπό ή δεν κουράστηκε για να καθαρίσει ένα ψάρι ή ένα δοσάκι. Η ζωή τους κυλούσε στην αδράνεια και στις διασκέδασεις. Έτσι, κάθε γενιά γινόταν πιο τρυφή από την προηγούμενη κι' αυτό ήταν η άφορη για να καταστραφή η Σύβαρις.

Η πολιτεία αυτή βρισκόταν σε οξυμένη αντίθεση με άλλες γειτονικές και ιδίως τον Κρότων. Οι Συβαριτες, απόλυτοι όπως ήταν, συντηρούσαν μισθοφόρους στρατούς, για να πολεμήσουν τους εχθρούς τους. Κάποτε, λοιπόν, έγινε το εξής:

Ένας Κροτωνιάτης, ο Φίλιππος, γιουός του Βουτακίδου, άφηγαν την κόρη του βασιλιά της Συβαρίας Τηλέως και την ώθησε στην πατρίδα του. Ο πατέρας της νέας δε βιάστηκε να ζητήσει λόγο για την προσβολή, ελπίζοντας, ότι ο απαγαγμένος θα νυμφευόταν την κόρη του, όπως, άλλωστε, του είχε διαμηνύσει. Αλλά, ο νεαρός Κροτωνιάτης, αφού ικανοποίησε το πάθος του, ξανάστειλε τη δυστυχισμένη πριγκίπισσα στον πατέρα της και ταυτόχρονα μπήκε με μερικούς συντρόφους του σ' ένα πλοίο και πήγε στην Κύρην της Αφρικής. Από εκεί, ήρθε άργότερα στην Ελλάδα, πήρε μέρος στους Ο-

ΠΡΟΤΥΠΑ

λυμπιακούς αγώνες και αναδείχθηκε νικητής. Οι Συβαριτες, στο μεταξύ, είχαν πάρει την απόφαση να ξεπλύνουν την προσβολή κι' έκαναν μεγάλες προετοιμασίες για να επιτεθούν έναντι των Κροτωνιάτων. Οι τελευταίοι, παρατηρώντας την αναμυσμένη ανδρεία τους — οι Κροτωνιάτες φημίζονταν για τη σωματική τους δύναμη και τα άρρενα ήθη τους — κατάλαβαν πως, αυτή τη φορά, ο κίνδυνος ήταν μεγαλύτερος από άλλοτε και πως δε θα μπορούσαν ν' αναμετρηθούν εύκολα με τους εχθρούς τους. Έτσι, σκέφτηκαν να ζητήσουν ξένη βοήθεια.

Την εποχή εκείνη, κάμποσοι Σπαρτιάτες, που είχαν για αρχηγό τους το Δωριέα, γιουό του βασιλιά Αλεξανδρίδη, γυρίζαν στις θάλασσες αναζητώντας τύχη.

Η ατία, που είχε κάνει το Δωριέα και τους συντρόφους του να φύγουν από την πατρίδα τους, ήταν πολύ περίεργη.

Ο βασιλιάς Αλεξανδρίδης ήταν άτεκνος. Οι εφοροι τον πίεσαν, λοιπόν, να δώσει τη γυναίκα του και να πάρη άλλη, που θα τοδίκευε απογονούς. Ο Αλεξανδρίδης αρνήθηκε να συμμορφωθεί κι' αυτή την υποδείξη, έπειτα, όμως, η εναντίον του δυσάρεσκια γινόταν ολοένα και πιο μεγάλη, αποφάσισε να πάρη και δεύτερη σύζυγο, χωρίς, όμως, να δώσει την πρώτη. Αυτή η δεύτερη σύζυγος του έδωσε ένα γιουό, τον Κλεομένη. Έπειτα από κάμποσο καιρό, όμως, η πρώτη του σύζυγος, που όλοι τη νόμιζαν για στείρα, έφερε στον κόσμο τρία παιδιά, το ένα ύστερα από το άλλο, το Δωριέα, το Λεανίδα και τον Κλεομένη. Τα παιδιά αυτά, όπως ήταν φυσικό, αποκλείστηκαν από το θρόνο, που, μετά το θάνατο του Αλεξανδρίδη, πέρασε στον Κλεομένη, το γιουό της δεύτερης σύζυγος του. Ο Δωριεύς έφυγε τότε μαζί με κάμποσους συντρόφους του κι' αφού περιπλανήθηκε εδώ κι' εκεί, έφτασε στη Σικελία, όπου οι Κροτωνιάτες τον κάλεσαν να τρέξη για να τους βοηθήσει.

Μαζί του βρισκόταν κι' ο Φίλιππος, ο γιουός του Βουτακίδου, που είχε απαγάγει άλλοτε την κόρη του βασιλιά Τηλέως.

Οι παλιοί ιστορικοί δεν αναφέρουν λεπτομέρειες για τον πόλεμο μεταξύ των Κροτωνιάτων και των Συβαριτών. Φαίνεται, όμως, ότι διεξήχθη με μεγάλη αγριότητα κι' ότι είχε πολλά θύματα κι' από τα δύο μέρη.

Στο σκληρό αυτόν αγώνα, βρήκαν το θάνατο ο Δωριεύς κι' ο Φίλιππος του Βουτακίδου, καθώς κι' οι περισσότεροι από τους Σπαρτιάτες, Τελικά, όμως, οι Κροτωνιάτες νίκησαν τους Συβαριτες και κατέστρεψαν την πόλη τους.

Από τη στιγμή εκείνη, η Σύβαρις έπαψε να υπάρχει. Αλλά, η φήμη της, όπως και των κατοίκων της, παρέμεινε στους αιώνες, για να συμβολίζει την ευμάρεια και την τρυφλότητα.

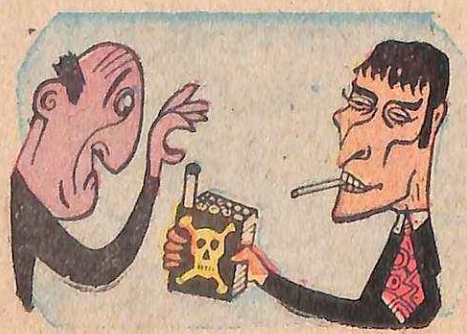
Ε. Κ. Μ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Σκύλλα και η Χάρυδης.

ΜΑΤΙΕΣ ΒΕΒΛΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πακέτα τσιγάρων με νεκροκεφαλή!

Η Βουλή της Νοτίου Ντακότα έψησε ένα νόμο, σύμφωνα με τον οποίον οι βιομηχανίες σιγαρέττων υποχρεούνται να τυπώνουν στη μία από τις πλευρές του πακέτου μια νεκροκεφαλή. Οι πωλητές σιγαρέττων, προερχόμενοι από άλλες πολιτείες υποχρεούνται επίσης να τυλίγουν τα πακέτα που προσφέρουν στην κατανάλωση, με μια ταινία που θα έχει πάνω της μια νεκροκεφαλή.

Η απόφαση ελήφθη έπειτα από μια καινούργια έτιμωρησία των Αμερικανών ισιγρών, που αποφασίστηκε, ότι υπάρχει αναμφισβήτητη σχέση ανάμεσα στο κάπνισμα και τον καρκίνο των πνευμόνων.

Γυναικείες κατακτήσεις

Ένας καινούργιος νόμος στην Αυστρία επιτρέπει στις έγγαμες γυναίκες να διατηρούν το πατρικό τους επώνυμο. Τα παιδιά μπορούν να φέρουν το επώνυμο είτε του πατέρα είτε της μητέρας.

Η «μελόντικα»

Στη Γερμανία ανακαλύφθηκε ένα καινούργιο μουσικό όργανο, που αποτελεί συνδυασμό πνευστής αρμονικής και φασαρμονικής. Το νέο όργανο, που ονομάστηκε «μελόντικα» αποδίδει πολύ γλυκούς ήχους και μπορεί ν' αντικαταστήσει... ολόκληρη ορχήστρα!

Ζωντανά δολώματα για τους καρχαρίες

Τί είναι εκείνο που κάνει τους καρχαρίες να όρμουν πάνω στον άνθρωπο; Το σχήμα του σώματός του, οι κινήσεις του ή η ιδιαίτερη όσμη του; Οι επιστήμονες που από καιρό το κεφάλι τους, για να βρουν απάντηση σ' αυτό το ερώτημα, κι' ένας απ' αυτούς, ο Νοτιοαφρικανός καθηγητής Σμιθ, προσέκαλε έθελοντές, για να βοηθήσουν στη λύση του προβλήματος. Σύμφωνα με τη σχετική προκήρυξη, οι έθελοντές «πρέπει να κάμουν πάν το δυνατόν, για να προσελκύσουν την προσοχή των καρχαρίων». Ειδικές ραδιοφωνικές συσκευές, που θα έχουν μαζί τους θα τους επιτρέπουν να μεταβιβάζουν τις εντυπώσεις τους... ως τη στιγμή που θα κατασπαράχθουν από τους καρχαρίες.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ τρεις μετά τα μεσάνυχτα, όταν χτύπησε το τηλεφώνο. Ο δικηγόρος Μαλόου άνασκησθηκε στο κρεβάτι του, άπλωσε το χέρι του και πήρε τ' ακουστικό.

«Είμαι η Ρουθ Μάρπερ, του είπα μια κοριτσίστικη φωνή. Βρίσκομαι στο ξενοδοχείο «Πόθος», σε τρομερά δύσκολη θέση. Έλα άμέσως, σε παρακαλώ! Θα με βρής στο δωμάτιο 14.

Ο Μαλόου νύσταξε, μα είχε μεγάλη αδυναμία στη Ρουθ. Σε δέκα λεπτά λοιπόν, είχε φτάσει στο ξενοδοχείο. Το δωμάτιο 14 βρισκόταν στο δεύτερο πάτωμα.

Το πρώτο πράγμα που είδε ο δικηγόρος, μόλις μπήκε, ήταν το πτώμα του εκατομμυριούχου Τζιλ Πέρρου! Στο δεξί του αυτί ήταν κλωμένη μια βελόνα του πλεξίματος.

Η Ρουθ ήταν αναστατωμένη. Τα μαύρα της μάτια φαίνονταν ακόμα μεγαλύτερα, απ' το φόβο.

— Δε φταίω εγώ, Μαλόου... είπα με φωνή που έτρεμε. Ο προιστάμενός μου, ο δικηγόρος Χαμίλτον, μ' έβαλε να κάνω τα γλυκά μάτια στον Πέρρου, να τον μεθύσω και να τον πείσω να περάσουμε μαζί μια ερωτική βραδιά. Στην πραγματικότητα, θα του ρίχννα κάτι στο ποτήρι του, ώστε να κοιμηθεί για λίγο, και θα κατέβαινα ύστερα να τηλεφωνήσω στον ιδιωτικό ντέτεκτιβ Γουίλι. Εκείνος θαρχόταν άμέσως εδώ, με το Χαμίλτον και τη γυναίκα του Πέρρου, και θα τραβούσαν μια φωτογραφία. Έτσι, η κ. Πέρρου θαπαιρνε διαζύγιο και θα παντρευόταν το Χαμίλτον.

«Έκανα όπως μου είπαν. Όταν κοιμήθηκε ο Πέρρου, κατέβηκα να τηλεφωνήσω. Η γραμματέσα του Γουίλι μου είπε πως δε βρισκόταν εκεί, αλλά πως την έπαιρνε στο τηλέφωνο κάθε πέντε λεπτά. (Περιμένετε εκεί) μου συστήσε. Μου τηλεφώνησε σε λίγο ο Γουίλι. Του είπα πως μπορούσαν ναρκώσουν κι' ανέβηκα απάνω. Βρήκα τότε τον Πέρρου νεκρό και σε είδοποίησα.

Τα μάτια της είχα γεμίσει δάκρυα. Ο Μαλόου προσπάθησε να την ησυχάσει.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και μπήκαν ο Γουίλι, ο Χαμίλτον κι' η κ. Πέρρου. Γούρλωσαν τα μάτια τους, όταν είδαν το πτώμα. Η χηρά ξέσπασε σε λυγμούς.

— Να είδοποίησες την αστυνομία! φώναξε ο ντέτεκτιβ. Μια στιγμή είπα ο Μαλόου. Αν είδοποίησε την αστυνομία, θα βρεθίτε μπροστά μου... Δώστε μου καιρό μέχρι αύριο το βράδυ. Σας υπόσχομαι να ξεκαθαρίσω την υπόθεση και να γλυτώσετε τις ανακρίσεις.

Ο Γουίλι πήγε και να πλ. Αλλά ο Χαμίλτον, που φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήσει, τον διέκοψε. Διήλωσε στο Μαλόου πως του έδιναν τη διαρία που ζητούσε, και μάλιστα τον ευχαρίστησε για τη βοήθεια του.

Το Τηλεφώνημα

Η σφαίρα του αστυνομικού, που είχε σημαδέψει επίτηδες χαίλα, τον βρήκε στο πόδι...

— Που ήσουν την ώρα που έγινε το έγκλημα; τον διέκοψε ο δικηγόρος.

— Είχα βγεί έξω, ώστε να φτάσω γρήγορα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, μόλις θα μου τηλεφωνούσε η Ρουθ.

Ο Μαλόου τον άφισε κι' έφυγε. Πήγε στο γραφείο και τη τηλεφώνησε από εκεί στο Χαμίλτον, στη χηρά και στο Γουίλι να πάνε πάλι στο ξενοδοχείο. Τους είπε πως αν δεν βρισκανε το μπελά τους, αν δεν πνιγναιαν άμέσως.

Μετά τηλεφώνησε στον αστυνόμο και του είπε ότι, αν ήθελε να πιάσει το δολοφόνο, έπρεπε να τρέξει στο ξενοδοχείο. Πέρασε απ' το σπίτι του, πήρε τη Ρουθ και πήγαν κι' αυτοί στον τόπο του εγκλήματος.

Οι άλλοι είχαν φτάσει κι' όλοι. Ο Μαλόου έβαλε τη Ρουθ να διηγήσει στον αστυνόμο τι είχε συμβεί.

Υστερα άρχισε να μιλάει: — Με συγχωρήτε, κύριε αστυνόμο, που έγδυσα το νεκρό και σας δυσκόλεψα στη δουλειά σας. Αλλά, έτσι μπόρεσα να κάνω κι' εγώ τη δική μου, με την ησυχία μου.

Ο δολοφόνος είναι ο Γουίλι! Το υποπτεύθηκα μόλις άκουσα πως αναγκάσε τη Ρουθ να περιμένει πέντε λεπτά το τηλεφώνημα του. ΕΚείνη την ώρα δεν ήταν στο γραφείο του, αλλά σ' ένα μπαρ που βρίσκεται απέναντι απ' το ξενοδοχείο. Από εκεί φαίνεται καθαρά η σκάλα του ξενοδοχείου.

Ο Γουίλι περίμενε, και μόλις είδε τη Ρουθ να κατεβαίνει στο ισόγειο για να τηλεφωνήσει, έτρεξε στο δωμάτιο και σκότωσε τον Πέρρου, με τη βελόνα που είχε κλείσει απ' την κ. Πέρρου. Υστερα ξαναπήγε στο μπαρ και τηλεφώνησε από εκεί στη Ρουθ.

Δεν πάτησα καθόλου στο μπαρ που λέει! διαμαρτυρήθηκε ο Γουίλι.

— Ψέματα, είπε ήσυχα ο δικηγόρος. Έδειξα μια φωτογραφία σου στο γκαρσόνι και σε θυμήθηκε άμέσως. Είχε τηλεφωνήσει τόσες φορές στο γραφείο σου χτές, ώστε τουλάχιστον εντυπώσε.

Ο λόγος που έκανες το έγκλημα, ήταν πως ήθελες να βάλεις στο χέρι το Χαμίλτον και τη χηρά και να τους εκδιώξεις. Γι' αυτό τράβηξες και τη φωτογραφία... Μα υπήρχε κι' άλλος ένας λόγος: Ν' αναγκάσεις τη Ρουθ γάρβη μαζί σου. Μη μου πης πως δεν την έχεις ερωτευθεί.

Αντί για άλλη απάντηση, ο Γουίλι ώρμησε προς την πόρτα, την άνοιξε και πετάχτηκε έξω. Η σφαίρα του αστυνομικού, που είχε σημαδέψει επίτηδες χαίλα, τον βρήκε στο πόδι, τη στιγμή που έφτανε στο κεφαλόσκαλο.

Κλονίστηκε και κατρακύλησε τις σκάλες. Το κεφάλι του χτύπησε όρμητικά στο έδαφος.

— Κρίμα! θα μπορούσα ν' αναλάβω την υπεράσπιση του! παρατήρησε ο δικηγόρος, σκύδοντας πάνω απ' το άψυχο σώμα τ' δολοφόνου.

ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΔΙΧΩΣ ΠΑΤΕΡΑ!

Η Πηνελόπη της Μακεδονίας, είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στο νέο π' άγαπούσε πέντε χρόνια, κι' είχε αποκτήσει απ' αυτόν τρία παιδιά...

Επειτα...

Ας δούμε όμως, πώς γίνθηκε αυτό. Γνωρίστηκαν στη Θεσσαλονίκη, όταν έφτασαν, εκείνος από την "Ηπειρο, κι' εκείνη από τη Θράκη. Είχαν έρθει για δουλειά, κι' έτυχε να τους πάρη για εργάτες ένας κτηματίας. Γνωρίστηκαν, τ'όλο έρωτα, και εκείνη παρεκάλεσε εκείνον να την πάρη από την προστασία του. Πώς να γίνη άλλωστε; Γι' αυτό έλεγαν πως ήταν και άντρώγιο, χωρίς να είναι.

Η δουλειά τους ήταν καλή και απέδιδε. Έτσι δε σκέφτηκαν ποτέ να χωρίσουν. Ζούσαν ευτυχισμένοι τώρα πέντε χρόνια, με τα τρία τους παιδιά, δίχως να σκεφθούν πως δεν είναι παντρεμένοι.

Αλλά τότε τα παιδιά είναι δηλωμένα στ' όνομά του, ο κόσμος την ξέρει με τ' όνομά του, και

Η Μιράντα άπαντά

Τ' αφεντικό την έχει γράψει για σύζυγο του νέου.

Τώρα όμως που πέθανε εκείνος, τι γίνεται;

Τίποτα πια δεν είναι δικό της, ούτε τα παιδιά, ούτε οτι του άνηκε!

Η θέσις της ήταν πολύ δύσκολη. Φάνηκε όμως έξυπνη και σκέφτηκε από το ίδιο έρωτά κατί.

Μετά την κηδεία όταν έστειλε τα παιδιά για ύπνο, κι' έμεινε μόνη, παρακάλεσε τ' αφεντικό πουχε πάλι για παρηγοριά, να μείνη λίγο πιο πολύ.

Κι' όταν βρέθηκαν έντελως μαζί, του φανέρωσε όλη την αλήθεια. Έκείνος της υποσχέθηκε να μη μάθ' κανείς τίποτα και ότι θα προσπαθούσε να βρή μια λύση. Τη λύση της την έλεγε έπειτα από μια εβδομάδα, όταν ξαναπήγε σπίτι της.

«Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;» — της πρότεινε.

«Τι να κάνω;»

«Η μόνη απάντησή μου είναι να μην άρνηθ' άρκει να εξασφαλίση μ' ένα γάμο την τύχη της και την τύχη των παιδιών της.»

Μί α ό π η ρ ε τ ρ ο ύ λ α.

Μ' αυτό που θέλουν να κάνουν τ' αφεντικά σας, σας εξασφαλίζουν πλήρως το μέλλον σας.

Ε ύ τ υ χ ι σ μ ε ν η μ α θ η τ ρ ο ύ λ α. Φανταστείτε, πώς έστειλε ένα πολύ καλό κορίτσι, για να σας άγαθούν τόσο πολύ οι νέοι που σας γνωρίζουν.

Σεις, εξ' άλλου, δέχασθε τη «λεεινή» αυτή άγάπη τους, δίχως διαμαρτυρία, δίχως εχθρίση, δίχως καμμία συνείδηση με τους γονείς σας.

Με το να μην έχετε συζητήσει σοβαρά άκόμα με τους δικούς σας τα δυο αυτά περιστατικά, με το να μη κάνετε καμμία συγκρίση μεταξύ των δυο υποψηφίων, με το να μείνετε έντελως μόνη έμπροσθ' στους δυο νέους, κινδυνεύετε όχι μόνον εσείς, αλλά κι' οι γονείς σας να βρεθούν σε δύσκολη θέση.

Αρσθ, λοιπόν, η μοιά σας, είναι μια καλή φίλη σας, γιατί δεν τα συζητάτε μαζί της, έτσι όπως τα γράφωτε σ' εμένα;

Οι γονείς σας είναι λογικοί, καλοί και θα εξετάσουν άσφάλως το ζήτημα με περισσότερη ήρεμια. Έπίσης θα έρευνήσουν και για τον καθένα ιδιαίτέρως, παίρνοντας τις πληροφορίες τους, για να δουν ποιάς είναι ο καλλίτερος.

Σ α ν θ η μ ι κ ρ ο ύ λ α Νο 2. Αντιγράφω εδώ εκείνο που σας είχα συμβουλεύσει άλλοτε να κάνετε καί... δεν κάνατε:

«... να χωρίσετε, γιατί δε σας πούλασε το σπίτι και άθάρωσε τα λεπτά...»

Και μου γράφετε ότι είχα άπώλιο δική. Έτσι και συνέβη. Σας πούλησε το σπίτι, έφαγε τα μισά λεφτά, κι' έφυγε από κοντά σας.

Και τώρα με ρωτάτε αν θα πρέπει να πάτε να τον βρείτε, να του δώσετε τα υπόλοιπα λεφτά, για να τα φάη κι' αυτός...

Ταυτοχρόνως με πληροφορείτε: «Μαθαίνω ότι έχει μια γυναίκα, απ' αυτής που πληρώνονται, και τον κοριτσάκι τους.»

Επειτα απ' όλη αυτά, με ρωτάτε πάλι τι να κάνετε.

Σας ξαναλέω: Τέτοιος άντρας δεν κάνει για σύζυγο, πολύ δε περισσότερο για πατέρα.

Χωρίστε, περισώστε τα υπόλοιπα χρήματα και ζήστε μακριά από τη βρωμερή ζωή του συζύγου σας. Μην άκούτε ούτε τις άδελφές του, ούτε τη μητέρα του, γιατί αυτές φροντίζουν για το συμφέρον του άδελφού τους.

Τραβήχτηκε στην οικογένειά σας, δώστε στον πατέρα σας να σας φυλάξ' τα υπόλοιπα χρήματα, ή καταθέστε τα επ' όνοματι του κοριτσιού σας στο Ταμειείο.

Σ. Ο. Σ. 26 — Π α τ ρ α η: Είστε ένας πολύ έξυπνος νέος, γι' αυτό προχωρείτε και στα γράμματα.

Έκείνο όμως που δεν καταλάβατε άκόμη, λόγω της μικρής ηλικίας σας βέβαια, είναι ότι μέσα σε δυο χρόνια άρχουν σιμωθή πάρα πολλά πράγματα στη ζωή σας, που θα σας φέρουν σε πολύ δύσκολη θέση άπάναντι του σιμωμένου σας ειδικού.

Δεν είμαι ούτε μάντισσα ούτε καφετζού. Άπλούστατα, ξέρω πως όλοι οι έφηβοι από 16—19 χρόνια άλλάζουν εύκολα σκέδια και σκέψεις για το μέλλον. Ότι πολύ εύκολα παρασύρονται από ένα πράσινο φουστάνι, λημονώντας το λευκό που γνώρισαν πρό όλίου.

Λοιπόν, μη κάνετε σκέδια. Πηγαίνετε, με το καλά, εκεί που θέλετε να πάτε, σπουδάστε, και όταν γυρίσετε στον τόπο σας, τότε σκεπαστείτε τι θα κάνετε για γάμο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Έχετε υποχρεώσεις στους άνθρώπους, που σας άγαπούν και φροντίζουν για σας.

Τι μπορείτε να ξέρετε από τη ζωή, μια κοπελίτσα 16 ετών, και πως μπορείτε να εστιάσετε σ' ένα παιδί 16 ετών, που σας ζαλίζει με υποσχέσεις;

Να άκούσετε λοιπόν, τους άνθρώπους που σας άγαπούν, που σας φροντίζουν και που θέλουν το καλό σας, και να δεχθήτε την πρότασή τους, ή όποια θα σας προστατέψ' από κάθε κακοκεφαλιά.

Μ' αυτό που θέλουν να κάνουν τ' αφεντικά σας, σας εξασφαλίζουν πλήρως το μέλλον σας.

Ε ύ τ υ χ ι σ μ ε ν η μ α θ η τ ρ ο ύ λ α. Φανταστείτε, πώς έστειλε ένα πολύ καλό κορίτσι, για να σας άγαθούν τόσο πολύ οι νέοι που σας γνωρίζουν.

Σεις, εξ' άλλου, δέχασθε τη «λεεινή» αυτή άγάπη τους, δίχως διαμαρτυρία, δίχως εχθρίση, δίχως καμμία συνείδηση με τους γονείς σας.

Με το να μην έχετε συζητήσει σοβαρά άκόμα με τους δικούς σας τα δυο αυτά περιστατικά, με το να μη κάνετε καμμία συγκρίση μεταξύ των δυο υποψηφίων, με το να μείνετε έντελως μόνη έμπροσθ' στους δυο νέους, κινδυνεύετε όχι μόνον εσείς, αλλά κι' οι γονείς σας να βρεθούν σε δύσκολη θέση.

Αρσθ, λοιπόν, η μοιά σας, είναι μια καλή φίλη σας, γιατί δεν τα συζητάτε μαζί της, έτσι όπως τα γράφωτε σ' εμένα;

Οι γονείς σας είναι λογικοί, καλοί και θα εξετάσουν άσφάλως το ζήτημα με περισσότερη ήρεμια. Έπίσης θα έρευνήσουν και για τον καθένα ιδιαίτέρως, παίρνοντας τις πληροφορίες τους, για να δουν ποιάς είναι ο καλλίτερος.

Σ α ν θ η μ ι κ ρ ο ύ λ α Νο 2. Αντιγράφω εδώ εκείνο που σας είχα συμβουλεύσει άλλοτε να κάνετε καί... δεν κάνατε:

«... να χωρίσετε, γιατί δε σας πούλασε το σπίτι και άθάρωσε τα λεπτά...»

Και μου γράφετε ότι είχα άπώλιο δική. Έτσι και συνέβη. Σας πούλησε το σπίτι, έφαγε τα μισά λεφτά, κι' έφυγε από κοντά σας.

Και τώρα με ρωτάτε αν θα πρέπει να πάτε να τον βρείτε, να του δώσετε τα υπόλοιπα λεφτά, για να τα φάη κι' αυτός...

Ταυτοχρόνως με πληροφορείτε: «Μαθαίνω ότι έχει μια γυναίκα, απ' αυτής που πληρώνονται, και τον κοριτσάκι τους.»

Επειτα απ' όλη αυτά, με ρωτάτε πάλι τι να κάνετε.

Σας ξαναλέω: Τέτοιος άντρας δεν κάνει για σύζυγο, πολύ δε περισσότερο για πατέρα.

Χωρίστε, περισώστε τα υπόλοιπα χρήματα και ζήστε μακριά από τη βρωμερή ζωή του συζύγου σας. Μην άκούτε ούτε τις άδελφές του, ούτε τη μητέρα του, γιατί αυτές φροντίζουν για το συμφέρον του άδελφού τους.

Τραβήχτηκε στην οικογένειά σας, δώστε στον πατέρα σας να σας φυλάξ' τα υπόλοιπα χρήματα, ή καταθέστε τα επ' όνοματι του κοριτσιού σας στο Ταμειείο.

Σ. Ο. Σ. 26 — Π α τ ρ α η: Είστε ένας πολύ έξυπνος νέος, γι' αυτό προχωρείτε και στα γράμματα.

Έκείνο όμως που δεν καταλάβατε άκόμη, λόγω της μικρής ηλικίας σας βέβαια, είναι ότι μέσα σε δυο χρόνια άρχουν σιμωθή πάρα πολλά πράγματα στη ζωή σας, που θα σας φέρουν σε πολύ δύσκολη θέση άπάναντι του σιμωμένου σας ειδικού.

Δεν είμαι ούτε μάντισσα ούτε καφετζού. Άπλούστατα, ξέρω πως όλοι οι έφηβοι από 16—19 χρόνια άλλάζουν εύκολα σκέδια και σκέψεις για το μέλλον. Ότι πολύ εύκολα παρασύρονται από ένα πράσινο φουστάνι, λημονώντας το λευκό που γνώρισαν πρό όλίου.

Λοιπόν, μη κάνετε σκέδια. Πηγαίνετε, με το καλά, εκεί που θέλετε να πάτε, σπουδάστε, και όταν γυρίσετε στον τόπο σας, τότε σκεπαστείτε τι θα κάνετε για γάμο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τ ή ά κάνης την Καθαρή Δευτέρα; με ρώτησε οτά καλά καθούμεν ο φίλος μου ο Φωκίων.

Συντηρημένος από κάτι τέτοιες κουττές και άστοχες έρωτικές του, άχι μόνο δεν ξανασημειώθη, αλλά του άπντηνα: «Όλη τη νύκτα ήρεμιά, που άκρίνει άνέκαθεν τόν έξαιρετικό χαρακτήρα μου.»

«Ότι κάνω κάθε χρόνο τέτοια μέρα. Θα φάω έλιες, τσιουριά, ταραμά, καλά και λαγάνα.»

Δεν έννοώ αυτό, έξυπνο. μου! τόλμησε να με ερώτησει ο σαλμαρισάκις. Έγώ σε έρώτησα που σκεπείς να πäs την Καθαρή Δευτέρα.

Τού χρειάζοταν, όπως καταλαβαίνετε, μια άποστομωτική ή, πρό παντός, πνευματώδης και χιουμοριστική απάντηση. Γι' όιας, λοιπόν, και τού είπα:

—Πού θα πάω; Είς την ολίαν του σπιτιού μου!

Και ξεκαρδίστηκα από τα νέλια, γιατί αυτό που εστίασα ήλυνε και σε μένα τόν ίδιο νόστομο.

Αλλά ο έλληνας ο Φωκίων ζύνισε τα μούτρα του και μουρμούρισε:

—Από κρυάδα σε κρυάδα το ήπναινε, τέλος πάντων! Δεν βγαίνει, όμως, κανένας άλλος! Ραίει ενώ ο άνασθς, κι' ο πόνοφύκος, που ένδιαφερόμαι για τένα και φροντίζω για το καλό σου και την εύτυχία σου!

Και, διατηρώντας ζυγισμένα τα μούτρα του, μου έζηγνησε, ότι ή παρέα είχε οργανώσει μια Καθαροδευτεριάτικη έκδρομική έξοδρομική. Θα τσόνταραμε, λέει, όλοι τόν ρεφενέ μας, θα ήπναιναμε όσo πιο μακριά μπορούσαμε, θα παίρναμε καθαρό μας τόν άέρα, θα λέγαμε, με τα έξυπνα καλαμπούρια μας, θα παίζαμε τα διασκεδαστικά τα παιγνίδια μας και θ' άμολάγαμε και τούς άπτούς μας.

—Και τόν σπουδαιότερο, συμπλήρως ο παπαρδέλας ο Φωκίων, θάρη και ή Σόνια.

Στό άκουσμα τού όνόματος αυτού, ένα φαρμακερό φιδάκι δάγκωσε γλυκά την ταλαιπωρημένη καρδιά μου.

Αι άν έπρόκειτο να συνεκδράμω με ή Σόνια, άλλάζε τελείως τόν ζήτημα. Γιατί εδώ κι' όκτώ μήνες —κι' ίως και πάρα πάνω— έρεβα και σούρωνα για τόν κατήρι ής.

Ένα μελένιο ρίγος διαπέρασε όλόκληρο τόν άθλητικό σώμα μου κι' έμεινα άναυδος.

Καταλαβαίνεις, λοιπόν, Άριστειδή, συνέχισε ο φίλος μου ο Φωκίων, ότι πρέπει όπωδύποτε να λάβης μέρος σ' αυτή την έκδρομή.

—Και βέβαια τόν καταλαβαίνω! Πώς άναχα σταθερά κι' επίσημα.

—Τότε, κατέβαινε τόν ρεφενέ σου, για να μην καθυστερήσουμε στις έτοιμασίες. Είπαμε, ξέρεις, να πάρουμε μαζί μας όλα τα απαραίτητα φαγητά — και πλούσια — πλούσια μάλιστα — και κανονισάμε να βάλλουμε όλοι —οι καθάλλεροι, έννοείται— από 150 δραχμές.

—Σαν πολλά δεν είναι, Φωκίων; παρατήρησα σάν ζεματισμένος.

—Άστειεύσαι, Άριστειδή; μ' άποηπρε. Ντροπή, καίμενε να είσαι τόσο τοιγυυνης! Τι ψυχρή έχουν, μωρέ, 150 ψυφραχμές μπροστά στην καλοπέρασή μας και, κυρίως, μπροστά στο κοιμάτι που θα κάνουμε στις ντάμες μας.

Τόν τελευταίο τόν επικείμενη έκδοτετέρως όλες τις αντίρρήσεις μου.

—Πράγματι! σκέφτηκα. Όσο πιο πλούσιο κι' άρχοντικό θα είναι τόν «μενού», τόσο πιο πολύ θα μάς εκτιμήσουν τόν κορίτσια!

Και πρώτο και καλύτερο τόν δικό μου τόν «βάσανο» —ή Σόνια ντε— που σύμφωνα με άπόλυτα έξικριθωμένες πληροφορίες μου, ήταν γερό πυρούνη!

Έδωσα, λοιπόν, τόν ρεφενέ —τρία όλοκαίνουργια πεννιτά.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ρια— και παρακάλεσα τόν Φωκίωνα να με κρατά άνελλιπώς ένήμερο όλο τόν προεκδρομικό άναβρασμό.

Μου τόν υποσχέθηκε κι' έφυγε τσέπωνοντας τόν πεννιτάρι. Και μου ξαναήρθε τόν άλλη μέρα πουρνό —πουρνό, όπως λένε και οι κάτοικοι της γραφικής υπαίθρου.

—Θα χρειαστή να βάλλουμε από έκατό δραχμές άκόμη! μου άνακοίνωσε λαχανιασμένος και παραλείποντας —ο γάιδορος!— άκόμη και τόν τυπική καλημέρα.

Και, χωρίς να μου δώση τόν καιρό να τόν ρωτήσω για τόν αίτια της προαχέσεως, μου έζηγνησε:

—Είπαμε ν' αγοράσουμε κι' έλεγκτά νποτήσια. Διλαδή, μπρικ, καθουράκια και τόν αούτα. Άλλά, όπως άσφαλώς θα ξέρης, τόν έλεκτά είναι και άκριά.

Αναγκάστηκε ν' άναγνωρίση τόν άπράνταχτη αυτή αλήθεια και, με σπαργαμό ψυχής, κατέθεσα άλλο ένα κατοστήρικο.

Χαλάρα! συλλογίστηκα, καθώς ξεπροβόδιζα τόν πάντα βιαστικό Φωκίωνα. Έξ' άλλου, με 250 δραχμές τόν Κούλουμα παρά τόν πλευρόν της Σόνιας, δεν είναι άκριά πληρωμένα!

Πού να φανταστώ ο δυστυ...

χής ότι δεν είχα ξεμπερδέψει άκόμη απ' αυτή τήν περιπέτεια. Άντιμετώπιση, διλαδή, τρίτη —λαχανιασμένη, έπίσης— έπιοκεψι τόν Φωκίωνα, που σωρίαστηκε σ' ένα κάθισμα και ξεφώνισε:

—Κατότροφι! Ξεροκατάπιε, άερίστηκε με τόν μαντήλι τόν κι' έξακολούθησε.

—Η Σόνια μάς έδήλωσε ότι δεν έρχεται, άν δεν ύπάρχη μούρο χαδιάρη. Έμεις οι άλλοι, όμως, δε μπορούμε να έπιδα ρυθνουμε τόσο πολύ για τόν κατήρησία της άναπημένης σου! Θα τόν πληρώσει, λοιπόν, όλο τόν χαδιάρη τόν λόγου σου!

—Πόσα, κατάρθωσα να ψελλίσω.

—Τρακόδες και να δούμε! Έδωσα τίσ τρακόδες, άλλά δεν είδαμε. Η, μάλλον για ν' άκριβολογήσω, δεν είδα εγώ ούτε έκδρομή, ούτε Σόνια, ούτε τίποτα. Γιατί όλ' αυτά ήταν μια σατανική κομπίνα τού άπατεώνα τού Φωκίωνα, που, αντί ν' αγοράση με τόν ύραία λεφτά μου μούρο χαδιάρη, με... πούλησε έμένα για πρσίνο δοδιάρη!

Μά κι' εγώ πάλι, για να φανώ συνεπής στά Σαρακοστιανά έθιμα, τόν έκανα τόν μάτια σάν...βρούδες!...

Γ. Γ.

Η μεγαλοφυΐα ΚΑΙ Η ΖΕΣΤΗ

«Μη γίνεσθε φυτά τού θερμκηπίου»

Α Ν ο Βάγκνερ —θεσάφνει ο γνωστός φυσιολόγος δόκτωρ Κάτς— είχε ζήσει μέσα σ' ένα σύγχρονο σπίτι με αυτόματο κλιματισμό (19 βαθμούς θερμοκρασία χειμώνα-καλοκαίρι), δε θα ήταν ο Βάγκνερ, άλλ' ένας μουζικάντης της κακής ώρας. Και προσέθετε: «Αν ο άνθρωπος περνούσε όλόκληρες ημέρες, άν όχι όλόκληρη τή ζωή του, μέσα σε διά άτμόσφαιρα μεταξύ τών 20 και 22 βαθμών, δε θα είχαμε πιά μεγαλοφυΐες, άλλα μια χρυσή μετριότητα.»

Ένας άνθρωπος, για να γίνη μεγαλοφυΐς, πρέπει να πάλλη με τόν κρύο και τή ζέση, να γνωρίση τήν πείνα και νά ζήση στήν άνεχεια.

Υπάρχει τσως κάποια ύπερβολή στους ισχυρισμούς αυτούς τού δόκτωρ Κάτς. Τόν βέβαια, όμως, είναι ότι ή διαλή, όμοιοσφρη και ρουτινιερική ζωή, δεν έννοεί τή μεγαλοφυΐα.

Αλλ' άς περιοριστούμε στό ζήτημα της θερμοκρασίας. Οι μεγαλοφυΐες προτιμούν τή ζέση ή έρωγόνταν καλύτερα όταν κρύωναν:

Ξέρουμε για τόν μεγάλο Γερμανό ποιητή Φρειδερίκο Σίλλερ ότι δε μπορούσε να γράψ' παρά μόνον όταν είχε τόν πόδια του γυμνά μέσα σε έναν κάδο με παγωμένο νερό. Θιασώτης τού κρύου ήταν κι' ο Άινστάιν. Χωρίς τόν κρύο δεν ύπάρχουν καλές ιδέες, συνήθως να λέη, ο Φλέμινγκ έπίσης ύποστήριξε πως ή καλύτερη θερμοκρασία για τήν εργασία ήταν οι 14 βαθμοί. Από τούς μουσικούς, ο Βάγκνερ, ο Σούμαν κι' ο Χαύδν συνήθιζαν να κάνουν μακρινούς περιπάτους στό ύπαιθρο, μ' όποιοδήποτε καιρό, προτού στρωθούν στή δουλειά. Ο Βάγκνερ, έπειτα απ' αυτούς τούς περιπάτους, έκανε ένα ζεστό ντύος και τότε μόνον άρχιζαν να τόν κατεβαίνουν οι ιδέες. Ο Μπετόβεν έπίσης έφευγε από τόν σπίτι του και περιπλανιόταν ώρες άτέλειωτες κάτω από τή βροχή, χωρίς κατέλλη άναζητώντας τήν έμπνευση.

Ο μεγάλος Κάντ εργαζόταν μέσα σ' ένα δωμάτιο χωρίς θερμομανί, τυλίγοντας τόν πόδια του με μια κουβέρτα. Τόν ίδιο έκανε κι' ο Μπέρναρ Σόου. Μέσα σε ψυχρή άτμόσφαιρα εργαζόταν έπίσης ο Κλεμανσώ κι' ο Στάιν. Ο Ναπολέων ήταν διάδοχος για τόν έξωτερικό κρύο. Όταν, όμως, έρισκόταν μέσα σε σπίτι, ήθελε να αισθάνεται γύρω του μια ζεστή άτμόσφαιρα.

Ο Γαριβάλδης κι' ο Άλφινγκουερ (ο δεύτερος προτού πάθ' τις καρδιακές προσβολές, που τόν ύποχρεώσαν να πάσχη άρισμένη προφυλάξεις) άδιαφορούσαν έπίσης για τόν κρύο.

Αντίθετα με τούς μουσικούς, οι ζωγράφοι φαίνεται ότι άγάπησαν πάντα τή ζέση. Πισθών γιατί ή ζέση κάνει τόν χρώματα πιο φωτεινά. Ο Γκόγια, ο Βελασκουέθ κι' ο μεγάλος Λεονάρδος ντά Βίντσι εργαζόταν πάντα μέσα σε ύπερθερμασμένη άτμόσφαιρα. Ο γλύπτης Άντώνιος Κανόβα, εξ' άλλου, μετέβαλε τόν εργαστήρι τού σε αληθινό φούρνο κι' εκεί μέσα δούλευε τόν πηλό ή λάζευε τόν μάσκαρο. Έπειδή, όμως, μουσκεύονταν στόν ιδρώτα, έτρεχε κάθε τόσο σ' ένα διπλό δωμάτιο, για ν' άλλάξη ρούχα.

Μανιώδης για τή ζέση ήταν κι' ο Προύστ. Μέσα στό γραφείο τού διατηρούσε πάντα μια σταθερή θερμοκρασία 25 βαθμών. Για τόν Βολταίρο, εξ' άλλου, ελπίσθηκε ότι ζούσε μέσα σε θερμοκήπιο. Δέν έσδυνε τόν τράκι του ούτε τόν καλοκαίρι!

Κρυόφοβος ήταν κι' ο Λένιν. Ύπέρφερε τρομερά, όταν έπρόκειτο να μιλήση στό ύπαιθρο μπροστά σε λαϊκές συγκεντρώσεις. Προκείμενος με άποσπασμένη θέληση, σπαστά, προσπαθούσε να κρύψ' αυτή τήν άδυναμία τού, που δεν τήν ήξεραν παρά μόνο οι πιο στενοί συνεργάτες τού.

Τήν άνάγκη της ζέσης αισθάνονταν κι' ο Ρούσσελ, που, ως γνωστόν, ύπέφερε από πολιομυελίτιδα. Ο πρώην δικτάτωρ της Ούγγαρίας Ρακοζί δε μπορούσε έπίσης να εργασθ' παρά μόνο μέσα σε θερμοκρασία άνωτση από 20 βαθμούς.

Από το κρόο υποφέρεται τρομερά και δ Παντί Νεκρός.

Αν αφήσουμε κατά μέρος τις εξαίρεσεις των ανθρώπων, που είναι μοναδικές είτε για το κρόο είτε για τη ζήση, φαίνεται ότι εκείνο που ενοεί περισσότερο την πνευματική δραστηριότητα, είναι η έναλξη. Η μονοντία, τούναντιον, ναρκώνει το μυαλό και περιορίζει τις λειτουργίες του.

Το σώμα μας, ως γνωστόν, διατηρεί πάντοτε μια θερμοκρασία που είναι συνήθως ανώτερη από εκείνη του περιβάλλοντος. Μόνο κατά την περίοδο των κυνικών καυμάτων, η εξωτερική θερμοκρασία ξεπερνάει την εσωτερική. Το σώμα μας, λοιπόν, παρατηρούμε ότι επισημαίνει, έχει την ικανότητα να κανονίζει μόνο του τη θερμοκρασία του. Έτσι, το κρόο, θεωρητικά τουλάχιστον, δεν πρέπει να μας τρομάζει (όπως κι' η ζήση, άλλωστε, αφού το σώμα μας αντιδρά σ' αυτήν με τον ιδρώτα και διατηρεί πάντοτε την κανονική του θερμοκρασία). Όταν, λοιπόν, ζούμε μέσα σε μια θερμοκρασία, που είναι πάντοτε η ίδια, ο μηχανισμός της αυτόματου ρυθμισμού της θερμοκρασίας του σώματός μας (που ορίζεται πιθανόν στο κεντρικό μέρος του εγκεφάλου), που καλείται διεγκεφαλικό αχρησιάζεται. Επέρχεται έτσι μια χαλάρωση των ικανοτήτων μας. Όταν, αντίθετα, η εξωτερική θερμοκρασία φθισάται αδομειωμένα, ο οργανισμός μας αντιδρά ανάλογα στην κάθε περίπτωση, για να διατηρήσει τη δική του θερμοκρασία σε σταθερό επίπεδο. Αυτή η αντίδραση εκδηλώνεται με τη μορφή μιας συνεχούς διεγέρσεως που έχει ευεργετικό αντίκτυπο σ' όλες τις λειτουργίες μας, συνεπώς και στις διανοητικές. Έτσι, οι μεταβολές της θερμοκρασίας θέζουν σε άδραση την κινηση του μυαλού μας, που γεννάται τότε ιδέες και δουλές με μεγαλύτερη ένταση, παρά όταν το λείπον τα εξωτερικά κίνητρα. «Μην μεσώβωλες σε φυτά του βερμυοκίτου», συμβουλεύει ο δόκτωρ Κάτς, που διευκρινίζει το 'Ινστιτούτο φυσιολογικών έρευνών του 'Αγίου Φραγκίσκου. Γιατί έτσι περιορίζετε τις ικανότητες σας, τόσο τις σωματικές όσο και τις πνευματικές. Ο δόκτωρ Κάτς αποδίδει επίσης τη μετριότητα της πνευματικής και καλλιτεχνικής παραγωγής των συμπατριωτών του, στο ότι οι 'Αμερικανοί, με την υπερβολική άγνοια τους για τη ζήση, έχουν σκοτώσει τις φυσιολογικές αντιδράσεις του οργανισμού τους. «Με το σημεινόν τρόπο της ζωής τους, παρατηρεί ο δόκτωρ Κάτς, δε θα μπορούσαν να ξεπεράσουν ποτέ τη μετριότητα».

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ
ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ-ΜΠΑΖΙΝΑ
'Ιατρος γυναικολόγος Σατω-βριάνδου 22. Νέος αριθμός τηλεφώνου 523.845.

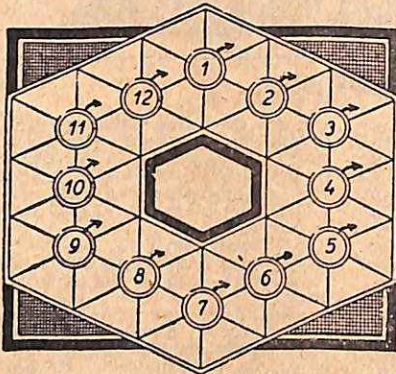
Παυσίπονον
αντιόξινο
(δεν πειράζει το στομάχι)

ΠΑΕ
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου

βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση που δείχνει:

- 1) Με διαφορετικό τονισμό θα τη βρείτε σ' ένα σπίτι ή σ' ένα γεφύρι.
- 2) Το πρώτο φως της ημέρας.
- 3) Κρασί καθαρό και κατασταλαγμένο.
- 4) Επιτυγχάνεται με ραπτομηχανή, αλλά και με πολυδόλο.
- 5) Τσαλακάνω.
- 6) Δεν εκδηλώνουν καμμία ζωτικότητα.
- 7) Οδηγεί στο καθαριστήριο.
- 8) Αντέχει στη δίψα.
- 9) Κοινώς λέγεται μπονάντσα.
- 10) Λέγεται και στάμνα.
- 11) Φτηνό χαλί.
- 12) Μας δίνει μια νόστιμη σαλάτα.

Δ. Σωστό — Λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:

- 1) Το αίμα των γυναικών είναι διαφορετικό από το αίμα των αντρών: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Ο Ροσσίνι είναι ο μουσουργός, που επωνομάστηκε «Ναπολέον της μουσικής»: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 3) Χωρίς άνεμο θα σύνεφα μόνον ακίνητα στο ίδιο πάντα μέρος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 4) Η διάρκεια της ημέρας και της νύχτας είναι η ίδια στην 'Αγγλία, όπως είναι και στην 'Ελλάδα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Οι σφήκες ζούν πολλά χρόνια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) Η περιστροφή της Γης κάνει τα σώματα να χάνουν μέρος του βάρους των: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) Υπάρχουν και στη Σελήνη εποχές, όπως και στη Γη: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 8) Η πρώτη βιταμίνη που ανακλύφθη ήταν η βιταμίνη Α: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 9) Το μεγαλύτερο πτηνό, που υπάρχει σήμερα στον κόσμο, είναι ο αέτος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 10) Υπάρχουν πτηνά χωρίς φτερά: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 11) Το περίφημο D.D.T. είναι μια εφεύρεση του περασμένου αιώνα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 12) Η καταδική σε ισόβια καταναγκαστικά έργα ήταν γνωστή στους αρχαίους Ρωμαίους: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Μικρά προβλήματα

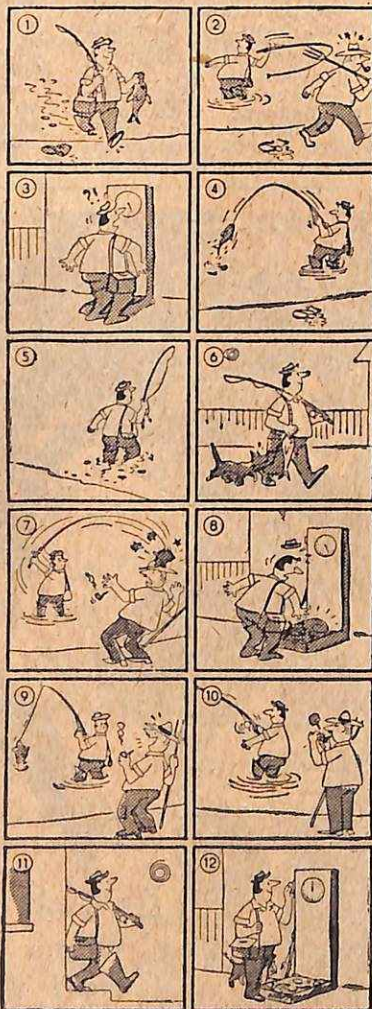
1) Χρησιμοποιήστε και τους 10 πρώτους αριθμούς, από το 0 μέχρι και το 9, μία μονάχα φορά τον καθένα, έτσι ώστε προσθέτοντάς τους μεταξύ τους να βρείτε για σύνολο 100.

2) Μέσα στη σειρά των εκατό πρώτων αριθμών, από το 1 μέχρι και το 100, ποιος είναι εκείνος που συναντούμε περισσότερες φορές; Το 0, το 9 ή το 1;

3) Ένας πατέρας δίνει ένα χρηματικό ποσό στον καθένα από τους πέντε γιους του, για να το εκμεταλλευθούν και να το αξιολογήσουν.

Στο τέλος του χρόνου τους καλεί να του αποδώσουν λογαριασμό και ανακαλύπτει έτσι πως ο πρώτος έχει ένα παθητικό 2.000 δραχμών, ο δεύτερος κέρδισε 1.500 δραχ., ο τρίτος κατάρθωσε να κερδίσει 1/2 φορά το κεφάλαιο, ο τέταρτος έχασε το ένα τρίτο των χρημάτων, που του έδωσε ο πατέρας του και ο τελευταίος έχασε το 1/4. Έτσι ολοι μαζί επιστρέφουν στον πατέρα τους 52.750 δραχ. Δεδομένου ότι ο πατέρας είχε δώσει το ίδιο ποσό στον κάθε γιό του, ποιο ήταν το ποσό αυτό;

Εικονογραφημένη ιστοριούλα

Οι 12 αυτές εικόνες, αν τοποθετηθούν σε μια λογική σειρά θα σχηματίσουν μια εικονογραφημένη ιστορία. Προσπαθήστε ν' αποκαταστήσετε την κανονική σειρά των εικόνων, χωρίς να κάνετε το παραμικρό λάθος. Πρέπει να το επιτύχετε μέσα σε δύο λεπτά το πολύ, αν θέλετε να υπερηφανευτείτε για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ο ΘΥΥΛΟΣ των Σειρήνων

Ήταν θαλασσινές αγγελάδες;

Η διάδοση του θρύλου των Σειρήνων σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη απ' τη Νόρβηγία ως τα νησιά των τροπικών, αλλά κι' η διατήρησή του επί 3.000 χρόνια, δείχνει ότι δεν άνησαν απλώς στον ορίστηκαν πως είχαν δη με τα μάτια τους ένα τέτοιο πλάσμα. Πρέπει να κρύβεται λοιπόν πίσω απ' αυτά κάποιο πραγματικό ζώο της θαλάσσης.

Ο αρχαιότερος «πρόγονος» των σειρήνων ήταν κατά πάσαν πιθανότητα... ένας άντρας; Ένας θεός που έθνησαν από την Ερυθρά Θάλασσα, για να διδάξουν στους θνητούς τον πολιτισμό και να τους εξηγήσουν τα μυστήρια της γονιμότητας και της ζωογόνου δύναμης του 'Ηλιου. Λέγονταν 'Οάνης κι' ήταν θεός-Ψάρι των Βαβυλωνίων. Έβγαίνε κάθε πρωί απ' τη θάλασσα, και το σούρουπο ξαναγυρής στην ύλη αγκαλιά της. Οι εικόνες των τών παλαιών αυτών ανθρώπων μορφή και μ' ένα κεφάλι ψαριού, φερόμενο σαν σκούφο. Το δέρμα του ψαριού κρέμεται απ' τους ώμους του σαν σαβάνες κι' η ούρα φτάνει σχεδόν ως τους άστραγάλους του.

Από τις θρησκείες, δέχτηκε που είχαν κάποια σχέση με τις σειρήνες, η αρχαιότερη είναι η σιναϊτική θεά της σελήνης 'Ατράγας ή Δερκετά. Αυτήν την απεικονίζουν σαν γυναίκα ως τη μέση, κι' από κει και κάτω ψάρι.

Φαίνεται δε πως είχε και... πρακτικό μυαλό, γιατί απαγόρευε γενικά το ψάρεμα χωρίς την άδειά της. Την άδεια αυτή δίνανε στους ενδιαφερομένους οι Ιερείς της, σαν αντιπροσωπία της θεάς, αφού εισπράττανε βέβαια τα σχετικά δικαιώματά τους! Στην 'Οδύσσεια, ο Όμηρος περιγράφει τις Σειρήνες σαν μοιραία πλάσματα, που ξετρέφαναν τους ναυτικούς με τις υπέροχες φωνές τους και τους κάνανε να πέφτουν απ' το πλοίο στη θάλασσα και να πνίγονται.

Πολύ αργότερα, το 17ο αιώνα, οι θαλασσινοί πίστευαν απόλυτα πως υπήρχαν σειρήνες και περιγράφανε μάλιστα τις συναντήσεις τους μαζί τους. Άκουσα και το 1726, ο 'Ολλανδός κληρικός Φρανσουά Βαλεντιν Ένγκεν σ' ένα βιβλίο του ότι οι σειρήνες εμφανίζονται συχνά στις 'Ανατολικές 'Ινδίες.

Τι να πούμε ύστερα για την ιστορία της σειρήνης που βεβαίανται πως είδαν πολλοί και ακτές της Μαρτινίκας και μάλιστα ότι την πλησίασαν τόσο πολύ, ώστε την άκουσαν... να φυσάει τη μύτη της;

Δεν ξέφυγα, φυσικά, κι' οι επιτηδείοι, που σκέφθηκαν να επωφεληθούν απ' αυτό το θύλο, παρουσιάζοντας στα λαϊκά πανηγύρια εβλαστωμένες σειρήνες. Καλλιτέρας απ' όλους τα κατάρφεναν διάφοροι Γιστανέζοι ψαράδες, που... έκοβαν στη μέση ένα πύθιο κι' ένα μεγάλο ψάρι, τα ένωναν επιδέξια μεταξύ τους και σκάρωναν μια στερήρα! 'Ισχυρίζονταν δε ότι είχε πιαστεί ζωντανή στα δίχτυα τους, αλλά ύστερα είχε πεθάνει.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, πίσω απ' το θύλο των σειρήνων πρέπει να κρύβεται κάποιο πραγματικό ζώο, που το βλέπανε οι παλαιοί ναυτικοί και τους φαινόταν από μακριά σαν γυναίκα. Αυτό λοιπόν το ζώο ήταν, κατά πάσαν πιθανότητα, ένα είδος φώκιας, που λέγεται εβλαστονή αγγελάδα. Άλλοτε υπήρχε παντού, σ' όλες τις θάλασσες, σήμερα όμως διατηρείται μόνο στους τροπικούς.

Το σώμα του είναι ελάχιστα μεγαλύτερο απ' το ανθρώπινο. Διαφέρει απ' τα άλλα θηλαστικά ζώα στο ότι έχει τους μαστούς του πολύ μπροστά, ανάμεσα στα μπροστινά του πόδια-πτερυγία.

Πρέπει να υποθέσουμε ότι οι θαλασσινοί, που είχαν μείνει πολλές βδομάδες στη θάλασσα, χωρίς γυναίκες, βλέπανε από μακριά αυτά τα ζώα στο τρικυμώμενο πέλαγος και, με τη ζωνή φαντασία τους, τους δινανε γυναικεία μορφή.

Άλλοτε η φώκια έχει ένα στρώγυλο, παχυντό και εκφραστικό «πρόσωπο», με έξι μύτια και πτερυγία που μοιάζουν αρκετά με χέρια. Πλέει δε συχνά στο νερό βγάζοντας το μισό σώμα της έξω απ' την επιφάνεια.

Έτσι γινόντο οι θύλλοι των σειρήνων. Τον ελπίσαν όμως κι' ένας άλλος ψυχολογικός παράγον: η ενστικτική κλίση των ανθρώπων να ενσυνείδητα μια μυστηριώδη κι' απρόσιτη «μορφή» γυναικεία που δε μπορεί κανείς να την κατακτήσει.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Άγνωστον Χ.: Νά κάνετε κά-θε δίμηνο 10—15 ένεσεις Teston η Atenophin των 25 m.g. δυη την εβδομάδα ενδομυϊκάς και επί 15 ημέρες να παίρνετε τρία καταπύδια από το ίδιο με τις ένεσεις φάρμακο πρό των φαγητών.

Κ ο υ ρ α σ μ έ ν η ζ ω ή: Η γνώμη μου είναι να σας εξετάσει ειδικός χειρουργός γυναικείας. Εφόσον δε δε το αποφασίσετε, να κάνετε δεκτική μαστική 15—20 ένεσεις Calcibiotin ενδοφλέβιας και επί ένα μήνα, να παίρνετε τρεις κουταλιτσές την ημέρα Passineuroi.

Α ν α γ ν ω σ τ η Δ. 3: Πρωί, μεσημέρι και βράδυ, κατά το φαγητό, μία κουταλιά του γλυκού Bedos 12 Liq. η Solerap B. 12.

Α τ υ χ ο ν έ ρ ο 9: Δεν είναι δυνατό να γίνει διάγνωση από μακριά για περίπτωση, για την οποία πολλοί και κακοί συμβουλευτές, έπαινον λέει, δεν καθόρισαν να αποκατασταλάνουν γνώμη, μετά από εξετάσεις κλινικές και εργαστηριακές.

Ε. Κ. Μ., 20: Διατίστωσι της άνωμιας γίνεται με την εργασιολογική οδο, οπότε είναι και ασφαλή. Η κλινική εξέταση μόνο δεν αρκεί. Πάντως μπορείτε να κάνετε δυο κουτιά ένεσεις Bellin ή Isaridhine Solerap B. 12 και να μην αναγράφετε.

Φ ρ α ν σ ο υ έ: Το νόσημά σας είναι δυσκολοδιαγνώσιμο, γιατί το παρόντα αντιστάται πολύ και στα πιο δραστηρικά παροσιστικά φάρμακα. Και το Amibarsol, και το Amibay και το Dioquiline είναι μετ'εξέτασης ενδοεμψυμένων φαρμάκων, καθώς και το Entegonivioform, που μου αναφέρετε. Η θεραπεία συνήθως είναι συμπτωματική εδωρτωμένη από την ιδιοσυγκρασία του ατόμου. Τις περισσότερες φορές συμμετέχει στην κατάσταση το αρρώστο και το νευροψυχικό σύστημα.

Χ α λ α ν δ ρ έ ο: Αυτοίμα, που δεν έχω τη δυνατότητα να σας εξηγήσω, γιατί είναι τελείως αδύνατο να πη τη γνώμη του ένας γυναικείας για θεματική έκδηλαση, χωρίς εξέταση του περιστατικού.

Α ν ι α τ ο, Θεσσαλονίκη: 'Υπάρχουν εκεί όριστοι θεματολόγοι, οι οποίοι κατόπιν εξέτασής, θα σας συμβουλεύουν σχετικά.

Σ π ο υ δ α σ τ ρ ι α Χ. Κ.: Έχω τη γνώμη ότι είναι περίπτωση ενδοκρινικών και δεν οφείλεται στον υπερσισισμό. Καθορισμός βασικού μεταβολισμού και ειδική θεραπεία από ενδοκρινολόγο, ο οποίος πρέπει να λάβη γνώση της αποδρασμένης πνευμονικής παθήσεως.

Σ ο υ ζ α ν α Ρ.: Εφόσον η έκτιμηση της καταστάσεως δεν είναι εσφαλμένη, θα κάνετε χρήση της Lecithin Cream της Lydia P. σε συνδυασμό με την Tonic Lotion της Lydia P. και να μην αναγράφετε.

Υ π ο ψ ή ρ ι ο υ π α ξ ι ω μ α τ ι κ ό: Το αναφερόμενο στην επιστολή σας είναι θέμα ενδοκρινικής αιτιολογίας. Δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα από την εξέτασή, θα σας φέρω λήψη Teston η Atenophin των 25 m.g. δυη την εβδομάδα και εν συνεχεία, 3 καταπύδια την ημέρα πρό των τριών φαγητών, το δλο 30, εκ του ίδιου με τις ένεσεις φαρμάκων.

Α ρ η, Πειραιά: Παρακαλώ να αποσταθεί σε νευρολόγο συμβουλευτικό σπουδαιότητα την αρμοδιότητα άνωκει μάλλον το περιστατικό σας.

Σ. Ο. Σ., Θ. 9210: Το περιστατικό που μου περιγράφετε είναι συνηθέστατο. Προτιμώ να σας παραπέμψω στο νευρολόγο, θεωρούμενο αρμοδιότητά.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κ α ί τ η Μ., Θεσσαλονίκη: Μη-κατακινώ στην εμμηνόπαυση. Φόβος δεν υπάρχει πιά. Τα έντονα ήματα σας οφείλονται στην εμμηνόπαυση. Για τη βελτίωσή της καταστάσεως θα παίρνετε επί δέκα ημέρες, κάθε μήνα, δυο χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Cyclocladine 10 m.g. 'Εν συνεχεία δε επί 15 ημέρες από ένα χάπι από το φάρμακο Tabl. Estax. Η θεραπεία θα συνεχισθεί επί τετραμήνου.

Β. Β. Δ., Άρτα: Γράφω λεπτομερώς, λόγω του θέματος, στη διεύθυνση που μου στείλατε.

Κ. Μ. Α., 24, Αμφισσα: Θα συνεχίσετε ως έζη την περίοδο θα κάνετε πέντε ένεσεις, μία κάθε τρεις ημέρες, Amp. Femipon των 5 m.g. Οκτώ ημέρες, από την περίοδο θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε ημέρα, Amp. Lutopon των 10 m.g. Καθ' όλη τη μνηρά θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο Caps. Evita. Η θεραπεία θα συνεχισθεί επί τρίμηνο.

Ν. Γ. Kourmoucs Soudan: Γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνση που μου στείλατε.

Απαντήσεις επιστολών

Ν ι α γ ά ρ α, Β. Ρ.: Τα δυσάρεστα συμπτώματα, όπως έδειξε και η μικροβιολογική εξέταση, οφείλονται σε τριχομονάδες και σπυρίδους. Θεραπευτικά θα κάνετε επί οκτώ ημέρες πρό της περιόδου, κάθε βράδυ κοπτική πλύση, με ένα κουτάλι της μια νερό ζεστό από το φάρμακο Nylmetate Soluon. 'Ακολουθείς θα τοποθετήτε βαθιά ενδοκολπικά δυο κοπτική χάπια από το φάρμακο Tabl. Vagin Trichomycine και θα επαλείψετε τα εξωτερικά μέρη πρως και βράδυ με την αλοιφή Trichomycine Ointment. 'Εσωτερικά θα παίρνετε τέσσερα χάπια την ημέρα Tabl Oral Trichomycine No 1 Boite. Η θεραπεία θα διακοπεί κατά τη διάρκεια της περιόδου και θα επαναληφθεί κατά τον ίδιο τρόπο μετά τη λήξη της επί οκταήμερο. Η όλη θεραπεία θα επαναληφθεί και τον επόμενο μήνα.

Α ν ν α, Πειραιά: 'Οφείλεται σε

δευτεροπαθή ψωθική ανεπάρκεια και κακή λειτουργία των αδένων έσω έκκρίσεως. Η καταπολέμηση του κακού επιβάλλεται τώρα που είναι ναρκίς με τη χορήγηση της ανάλογης ορμονοθεραπείας. Άλλα πρό πάσης χορηγίσεως φαρμάκων πρέπει να προληφθεί λεπτομερής γυναικολογική εξέταση για τον καθορισμό των καταλλήλων για την περίπτωση ορίωνών.

Ρ. Σ. 7, 'Απελπισμένη Κοζάνη: Όλη η άνωμια προήλθε από την πρώτη άτυχη επέμβαση. Εφόσον, πορ όλα τα φάρμακα και τις ένεσεις εξακολουθεί η αιμορραγία και οι πόνοι, η μόνη θεραπευτική άγωγή είναι η έκ νέου απόδοσι και κένωσης της μήτρας από τα υπολείμματα που θα σας θεραπεύσει οριστικά και θα σας επιτρέψει στο μέλλον την τεκνοποίηση.

Β. Α. Π., Νίκαια, Πειραιά: Τά σοβαρά έντονα ήματα προήλθαν από την κακή επέμβαση που προκάλεσε έρεθισ-

μό της μήτρας. 'Επιβάλλεται λεπτομερής γυναικολογική εξέταση.

Π ο υ λ ι α, Καλαμά: Η άνωμια της περιόδου και οι άκαρες 'εσποαυικές σας οφείλονται σε άρχομένη εμμηνόπαυση. Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα και επί δέκα ημέρες από το φάρμακο Tabl. Lynoral του 0.01 m.g. Οκτώ δε ημέρες θα κάνετε ένεσεις ένεσεις, μία κάθε ημέρα, από το φάρμακο Amp. Neoprol των 10 m.g. Καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα από το φάρμακο Caps. Evita. Η θεραπεία θα συνεχισθεί επί τρίμηνο.

Α μ ο ι ρ η, Μ. Κ. Ρ. η, Ζ.: Άργος: Η πάσση θεραπεύεται ορίκα και μόνιμα με ειδική πλαστική χειρουργική επέμβαση, που θα σας επιτρέψει να αντικρύσετε με αίσιοδυσία το μέλλον. 'Αποστείλατε τη διεύθυνσή σας για να σας γράψω λεπτομερώς.

Α. Α. Μ., Α. Ο.Λ.: Η θεραπεία θα εδωρτωθεί από το αποτέλεσμα της μικροβιολογικής εξέτασεως της αιτίας το αποτέλεσμα περιμένα να μου στείλετε.

Ν ο υ λ λ α, Θεσσαλονίκη: Θα συνεχίσετε επί ένα μήνα ακόμη τη θεραπεία με τα υπέρθετα Tabl. Vagin Mucostatine και θα χρησιμοποιήσετε για εξωτερικές επαλείψεις την αλοιφή Pommeade Mycostatine.

Μ ι ά π ε ρ ι ο ρ η, Π. Π., 'Ενταύθα: Δε διαφέρει σε τίποτε από τη φυσιολογική κύση και ακολουθεί την ίδια σταδιοδρομία όπως και η φυσιολογική.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μ. Π. Ρόδο: Δεν έχει ξεχωριστή σημασία, αν κυριαρχούν οι νευροψυχικές διαταραχές ή οι μεολογικές εκδηλώσεις. Όλες οι άνωμίες οφείλονται στην ίδια αιτία. Χωρηματική θεραπεία της καταστάσεως δεν έχει γίνει μέχρι σήμερα. Να επαναλάβετε τη θεραπεία με Tab. Largactil de 0,025 g. fl. No 2. Να άρχισετε με μικρές δόσεις και με τον καιρό να φτάσετε στην άνεκτη δόση του φαρμάκου, την οποία να συνεχίσετε τουλάχιστο επί ένα μήνα. Η άλλαγή της χορηγίας πολύ θα σας βοηθήσει από πολλές απόψεις.

Π α ρ α π ο ν ε μ έ ν η ς ζ ω ή ς, Ξάνθη: 'Υπάρχουν δυο τ'α στοιχεία της άνωμιας που κυριαρχούν, που σας βασανίζουν τόσο χρόνια τώρα. Οι ιδιοψυχίες, η οβδία, το άγχος και η άδωνια των νευρικών εκδηλώσεων απ' όλα τα όργανα και συστήματα, συνηγορούν υπέρ της διαγνώσεως. Και τις δυο φορές δεν έγινε συστηματική θεραπεία με ηλεκτροσόκ. Πρέπει να γίνει η θεραπεία αυτή τουλάχιστον 15 φορές. Η υπνοθεραπεία επίσης είναι η θεραπεία, που θα σας βγάλει από το τέλμα της άρρωστειας, αλλά γίνεται μόνο σε νευρολογική κλινική. Να δοκιμάσετε Tab. Nectil 0,025 g. fl. No 1, από τρία την ημέρα μετά το φαγητό.

Μ. 25, Α. Λαμία: Οι έδοδοι και οι υποψίες δεν ενυπαθούν. Με το γάμο θα υποχωρήσουν όλες οι άνωμίες και η ζωή σας θα εξαχθεί κανονικά. Δεν υπάρχει καμμία αντένδειξη προς τούτο. Να πάρετε Tab. Iremol 400 m.g. No 50, από τρία την ημέρα μετά το φαγητό. Άλλη θεραπεία δεν χρειάζεται.

Μ α λ α χ χ ο λ ι κ ό ν έ ο, Γώβαιο: Η άδωνια των νευρικών, ψυχικών και σωματικών άνωμιας είναι της ίδιας αιτιολογίας. Πάσχετε από ψυχονέυρωσι. Οι σοβαρές άρρωστεις, που έχετε περάσει στο παρελθόν και η μεγάλη χρήση αντιψυχωσικών με την αναπείρα, έχουν συνεισφέρει στη δημιουργία της σημερινής καταστάσεως. Έχετε ανάγκη κλινικής υποθεραπείας, για ν' απαλλαγείτε οριστικά από τα έντονα ήματα σας. Εφόσον αυτό δεν σας είναι δυνατό, τουλάχιστον υποαδύπαστε να σας εξετάσει ο ψυχίατρος της επιτηδεύσεώς σας, για να σας καθορίσει στο σπίτι θεραπεία και να σας παρακολουθή κατά διαστήματα.

Τ η ρ ο σ ε Τ α τ ο ο, Μυτιλήνη: Να γίνει εξέταση παρατηρητική κοπικών, μήπως οφείλονται σε παρόσιτα έντονα ήματα. Οι έδοδες, η ιδιοψυχία και το άγχος είναι της αυτής αιτιολογίας. Θα φύγουν όλα μαζί τα έντονα ήματα, εφόσον υποχωρήσουν οι νευροψυχικές εκδηλώσεις. Ισοδύναμη θεραπεία για την κατάσταση σας είναι η υπνοθεραπεία, που γίνεται μόνο σε κλινική. Εφόσον αυτό δεν σας είναι δυνατό, να πάρετε Tab. Nectil 0,025 g. fl. No 2, από τρία την ημέρα μετά το φαγητό, αφού άρχισετε από μικρές δόσεις, και θα τις αυξάνετε βαθμιαία. Να μου γράψετε περισσότερα στοιχεία για τη ζωή σας, την περίοδο και την εξέλιξη της κατάστασής σας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

“Αν ρίξη χαλάζι!...”

Ο ΧΟΤΖΑΣ είχε δύο θυγατέρες παντρεμένες και ήταν όλο καμάρι γι' αυτές, γιατί καλοπεριούσαν στα χέρια των αντρών τους, που τους διάλεξε ο ίδιος.
— “Αι” τι νομίζεις, γυναίκα!... Έλεγε κάθε τόσο στη Φατμέ. “Αν δεν ήμουν εγώ να έρω τους γαμπρούς κι’ άφηνα τις προξενήτρες να παντρεύουν τις κόρες μας, τότε αλλοίμονο μας!...”

— Σωπα, καυμένη, και μην κορδώνεσαι άδικα!... τούκοδε εύθες τη φορά ή Φατμέ. “Ετυχε ναχουν καλό κισμέτ οι κόρες μας κι’ αυτό είναι όλο!... ‘Αλλοιώς, όσο και να πάσχίζες του λόγου σου, για να έρως καλούς γαμπρούς, στο τέλος θα κακοπεριούσαν...”

Ο Ναστραδίν, όμως, όσο άκουγε τη Φατμέ ν’ μιλάει έτσι, γινόταν έξω φρενών.
— “Όταν δεν σε παινεύουν μέσα στο σπίτι σου οι δικοί σου, τότε τράβα καλύτερα στον καφενέ ν’ ακούσεις τους ξένους να σε θρίζουν!... απαντούσε νευριασμένος κι’ έφευγε απ’ το σπίτι.

“Αλλά σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ναστραδίν είχε να κάνει και με την αδελφή του, που τούλεγε:

— Τα παραλές Ναστραδίν! Δεν λέω, καλοπαντρεμένες είναι οι κόρες σου, μα δεν τις άφησες να καταλάβουν τη ζωή!...
— Δηλαδή, τι θές να πής; της έλεγε ο Χοτζας και τη στραβοκυττούσε.

— Να... θέλω να πω πως μόλις θήκαν από τ’ αγγό οι κόρες σου, τις πάντρεψες άμέσως μ’ όποιους ήθελες εσύ... “Ετσι, οι καυμένες, δεν προλάσαν ούτε να γλυκοκυττάξουν ένα παλληκαρι... “Αν έβρισκαν μόρες τους τον άντρα, που θα παντρευόντουσαν, ίσως νάταν σήμερα ακόμη πιο κακά!... τού εξηγούσε η αδελφή του, που παντρεύτηκε από μεγάλο ασνότα και δεν άκουσε κανένα δικό της.

— Τέτοια ρεζιλίκια δε σηκώνω εγώ στο σπίτι μου!... απαντούσε αστεινά ο Χοτζας. Κι’ αν έκανες εσύ του κεφαλιού σου, ήταν γιατί τότε εγώ πήγαινα ακόμη σκολείο και δεν ήπια χαμπάρι τί γινόταν...
— “Επειτα, μόλις έφευγε η αδελφή του, ο Ναστραδίν τάχαζε με τη Φατμέ:

— “Άκουσ εκεί τι κάθεται και λέει ή αδιάντροπη!... “Ερωτες, και ροσολία ήθελε και για τις κόρες μου!... Νά μην την ξαναδώλης μέσα στο σπίτι μου!...”

— Δική σου αδελφή είναι, Χοτζα μου, κανε ό,τι θέλεις... απαντούσε ή Φατμέ, ένώ ο Χοτζας έπαυσε φουρκισμένος το δρόμο για τον καφενέ.

Κι’ έκει μονάχα εύρισκε την ησυχία του με τη συντροφιά του τη φιλοκουβεντούλα και το νοργιλέ.

Η μεγάλη του χαρά ώστόσο ήταν κάθε Σάββατο, που έρχονταν οι δύο κόρες του για να τον δουν. Τότε γελούσαν και τ’ α γένεια του άκούη κι’ ήταν εύχισιμένος όσο τις άκουγε να παινεύουν τους άντρες τους, για τα προτερήματά τους. “Ε- να Σάββατο όμως ήρθαν οι δύο κόρες του Ναστραδίν χωρίς ναβαν σε μεγάλα κέφια.

— Τι έχετε, μωρέ κι’ είστε έτσι σαν μουδιασμένες κόττες; τις ρώτησε ανήσυχος ο Χοτζας.

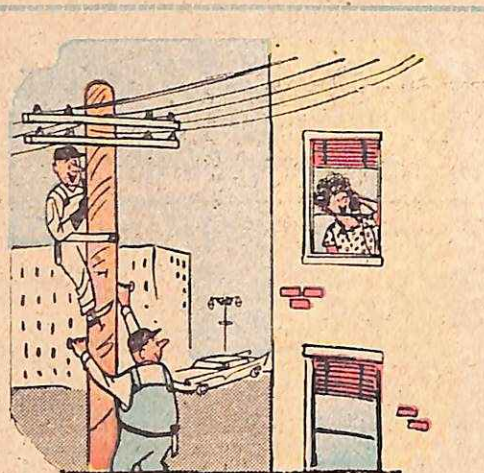
— Νά καλές πατέρα... άρχισε να λέη ή πιο μεγάλη, ή “Εμινέ, που ο άντρας της έφτιαχνε κεραμίδια. Ο άντρας μου άνησχει για τον καυρό!... “Όλο λέει πως μονάχα αν δ’ έβρη, θα κάνει πολλά κεραμίδια και θα δγαλούμε μπάλικους παρόδες και θα μου κάνει ή μένα όραια φορέματα...”

— Κι’ εσύ τι έχεις; ρώτησε την πιο μικρή, την Γκιούλ, που ο άντρας της είχε πολλά χτήματα.

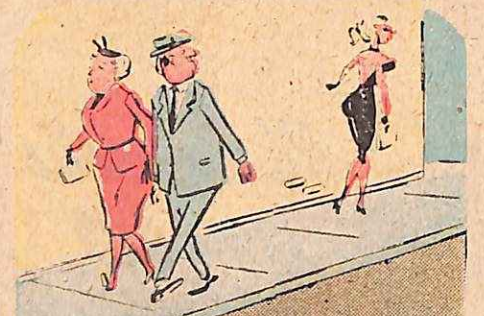
— Νά, καλές πατέρα, άρχισε να λέη ή κείνη, ο άντρας μου έσπεψε πολλά οπατά κι’ άνησχει για τον καυρό. Γιατί λέει πως μονάχα αν έβρη θα δγαλή πολλούς παρόδες, και θα μου κάνει και μένα όμορφα φορέματα...

Ο Ναστραδίν σταύρωσε τ’ α χέρια του κι’ αφού άναστέναζε, γύρισε κι’ έλεπε στις κόρες του:

— “Εννοία σας κι’ ο “Αλλάχ είναι μεγάλος!... Και θέχουμε και δεν θέχουμε έροχή!... Μ’ αν το φέρη ή τύχη και ρίξη χαλάζι, τότε δική θα γινάτα μου κι’ ή αδελφή μου πως δεν σ’ ας καλο-παινεψαί!...”

— Είναι μιά ώρα που της έκοψα τη γραμμή κι’ αυτή μιλάει ακόμα!

Χωρίς λόγια!

— Δεσποινίς, μου δίνετε ένα «σι υπεμόλ» κι’ ένα δίφραγκο;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το τηλεφωνηματάκι

ΤΙ ΕΙΠΑΤΕ, κύριε Μίμη; “Αν μπορείτε να κάνετε ένα τηλεφωνηματάκι; “Όχι, δε μπορείτε. Λυπούμαι πολύ, αλλά δε μπορείτε. Τι με κυττάτε έτσι διαπορών και έκπλησσομένους; Μου παρατηρείτε, ότι είναι ή πρώτη φορά, που σ’ ας άρνούμαι, και μάλιστα τόσο κατηγορηματικώς; Μάλιστα, είναι ή πρώτη φορά. Κάποτε έπρεπε να ήταν ή πρώτη φορά, και έπρεπε να ήταν πολύ νορίτερα. “Αλλά έκανα ύπομνη τέσων καιρό, για να παρακολουθήσω ως πού θα έφτανε ή αναίδεια σου. Έβραζα μέσα μου, αλλά συγκρατούσα την αγανάκτησή μου. “Και του λόγου σου, κύριε Μίμη, θα νομίζες, ότι το κοροϊδολόγιό μου δεν είχε όρια, έτσι δεν είναι;

Πώς; Δεν καταλαβαίνεις; Σωώωω! Λοιπόν, κύριε Μίμη, για να σου τ’ α πω από την καλή, του λόγου σου μας έρχεται εδώ δύο και τρεις φορές τη βδομάδα, όθεν πως πέρανες απ’ έξω κι’ ανέθηκες να μας πής μιά καλημέρα, δ’ αν πως έχεις μιά δουλίτσα στο γραφείο μας, δ’ αν πως έμαθες, ότι ήμουν λίγο άρρωστος και άνησυχής. Και δε φτάνει, ότι μας άπασχολεί από την εργασία μας και μας ξοδεύεις πολύτιμο χρόνο με το κουδεντολόι, αλλά παραγγέλνεις και το καφεδάκι σου. Και αφού πέραση μισή ώρα, δ’ αν πως έμαθες, ότι το θυμήθηκες, έρχεται στο προκείμενο: “Μπορώ να κάνω ένα τηλεφωνηματάκι;”. Και, πριν σου δοθ ή άδεια, κατευθυνεται προς το τηλέφωνο. Και, από τη στιγμή εκείνη πιάνει μεροκάματο. Γιατί δεν κάνει ένα τηλεφωνηματάκι. Κάνεις τέσσερα, πέντε, όχτώ συνέχεια. Βγάζεις το καρεδάκι και άρχίζεις σι-σισ-τά νούμερα. Δώσε μου το Γιώργο, δώσε μου τον κύριο Παπαδόπουλο, καλημέρα γιατρέ, φωνάζε μου την κυρία, γραμμή τηλεφωνήματα σε διαφόρους γνωστούς και φίλους. Μιά ώρα άπασχολεί το τηλέφωνο και, αν θέλη κανένας άνθρωπος να μας πάρη κι’ έμας, το βρίσκει πιασμένο. Δηλαδή, κύριε Μίμη, όταν μας κάνουν την τιμή κι’ έρχεται στο γραφείο, τηλέφωνο για μας δεν υπάρχει. Το έχεις κατάσχει μονίμως του λόγου σου!

Τι είπες; Δε φανταζόσουν, ότι θα παρεξηγούσαμε ένα-δύο τηλεφωνηματάκια; “Ενα-δύο τ’ α λές τ’ α έφτά, όχτώ; “Αφού γι’ αυτά έρχεται, κύριε Μίμη. “Εχεις να κάνης τις τηλεφωνικές σου συνδιαλέξεις και σκέπτεσαι: “Από πού θα τηλεφωνήσω χωρίς να πληρώσω;”. Και μας έρχεται απ’ την “εκαλημέρα”. Περ’ αυτού πρόκειται, κύριε Μίμη. Περ’ κοροϊδολογίου. Και μας έρχεται στο τέλος του μηνός ο λογαριασμός, πεντακόσια τηλεφωνήματα, εκ των οποίων τ’ α διακόσια είναι του κυρίου Μίμη. Κατάλαδες; Διακόσια τηλεφωνήματα μηνιαίως, για την “εκαλημέρα”.

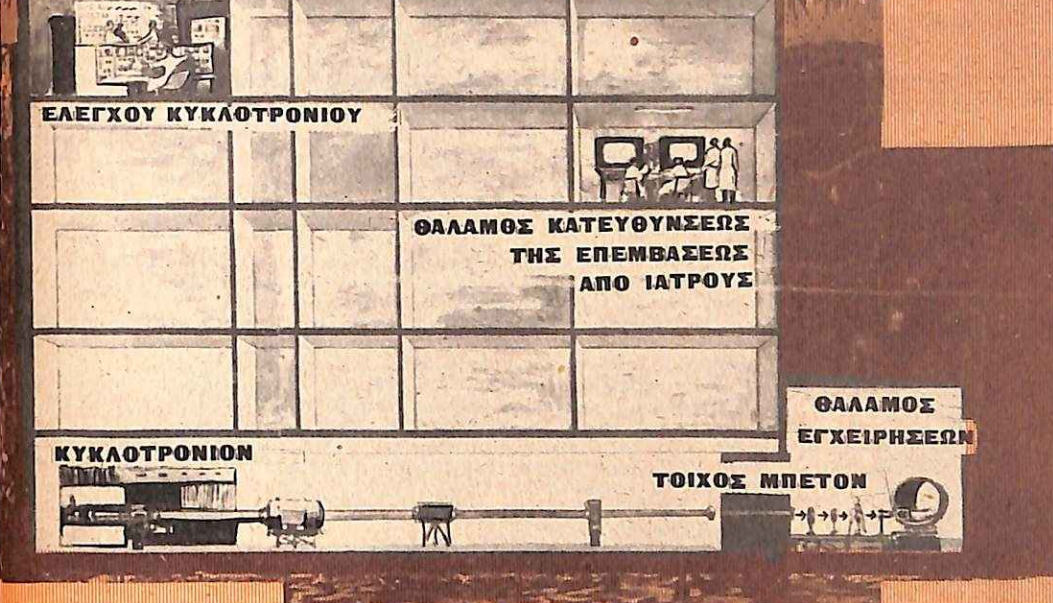
“Ορίστε; Νά τ’ α πληρώσεις; Βάλε τ’ α λεφτά σου στην τσέπη, κύριε Μίμη. “Αν θές να πληρώσης, έξω είναι ο τηλεφωνικός θάλαμος, τράβα και πάσε σειρά. “Αλλά δε θα π’ ας. Γιατί εκεί θα πληρώσης. “Αειντε, λοιπόν, σε κανένα άλλο από τ’ α γραφεία, που τηγανίζεις. Γιατί δεν άμφισβόλλω, ότι θα είσαι τακτικός πελάτης και σε άλλα γραφεία, μέχρις ότου σε πετάξουν κι’ από κεί. “Αειντε, λοιπόν, γρήγορα. “Εδώ το τηλεφωνηματάκι κόβεται, καθώς και ή καλημέρα. “Αει στο διάβολο, λοιπόν, και μάλιστα τηλεφωνικώς. “Αναϊδέστατε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Της στινιής

Πρόεδρος: Κατηγορούμενος, είχες και ποτέ άλλοτε δοσοληψίες με τη δικαιοσύνη;

Κατηγορούμενος: Μάλιστα, ε, πρόεδρε, ήμουν ένορκος μιά φορά.

ΣΤΟ μέλλον, οι χειρουργικές επεμβάσεις θα γίνονται χωρίς νυστέρι, χωρίς ναρκωτικά, χωρίς γάδες και επιδέσμους. Δε θα τρυπιέται κανένα κόκκαλο και δε θα στάζει ούτε μιά σταγόνα αίμα!

Αυτό δεν άποτελεί — όπως θα μπορούσατε να πιστέψετε — την ταλμυρή φαντασίωσι ενός όραματιστή επιστήμονα και ούτε ή πραγματοποιήσι του άναγχα στο άπώτερο μέλλον. Για την άκρίβεια, μάλιστα, ή πρώτη τέτοια επέμβασι έγινε κιόλας, στέφθηκε από άπώλυτη έπιτυχία και ή όριστική καθιέρωσι της νέας μεθόδου σ’ όλο τον

Οί άτομικές άκτίνες κατοστρέφουν σε διάστημα δύο ώρων, έναν όγκο του έγκεφάλου

κόσμο δεν είναι πιά παρά ζήτημα χρόνου, ανάπτυξεως των τεχνικών μέσων και κατάλληλης προπαρασκευής των χειρουργών.
Το μεγάλο πείραμα, που χαρακτηρίζεται από τους ευρωπαϊκούς επιστημονικούς κύκλους τ’ αν το άποφασιστικώτερο ως τ’ άρα βήμα στην ιστορία της χειρουργικής, πραγματοποιήθηκε, εδώ και λίγο καιρό, στ’ “Ινστιτούτο Γκουστάφ Βέρνερ της περιφέρειας για το Πανεπιστήμιο της σουηδικής πόλεως Ουμάλας.

Συγκεκριμένοι σε μιά αίθουσα του Ινστιτούτου, οι διακεκριμένοι Σουηδοί και ξένοι επιστήμονες, που είχαν προσκληθ ή για την παρακολούθησι του πειράματος, περίμεναν, με τ’ α μάτια τους καρφωμένα σε μιά όθνη τηλεοράσεως, όπου έμελλε να γραφτή, με τον ζωντανό-τερο τρόπο, το δραματικό αυτό κεφάλαιο στα χρονικά των άγώνων για την πρόοδο της Ιατρικής.

Σε μιά στιγμή, φάνηκε στην όθνη το κεφάλι ενός ανθρώπου. “Ηταν το κεφάλι του άρρώστου, που ή επιστήμη θα πειραματιζόταν άπάνω του για τις δυνατότητες της διεξαγωγής μιάς χειρουργικής επεμβάσεως χωρίς νυστέρι, με μόνο όπλο τ’ α πρωτόνια, τ’ α μικροσκοπικά αττά μόρια του ατόμου.

Τ’ α μάτια του άρρώστου σιγοπαίχανε μιά στιγμή άνησυχ, εκφράζοντας ένα ένδομυχο φόβο. “Επειτα, κλείσανε μ’ έγκατάλειψι. Δύο γιατροί με λευκές μπλούζες, τοποθέτησαν το κεφάλι του σ’ ένα παράξενο κουδούκλιο από πλαστική ύλη και μέταλλο. Το κρανίο, άκριδώς ως τη γραμμή των φρυδιών, κλείστηκε μέσα στο κουδούκλιο και οι δύο γιατροί, αφού έξα κριδύσανε πως ή εφαρμογή είχε γίνε τέλεια, άποχωρήσανε.

Στην όθνη, δε φαινόταν τίποτ’ άλλο πιά, εκτός από το κεφάλι του ανθρώπινου πειραματόζωου, το τοποθετημένο στο περίεργο αυτό περίβλημα. Το μέγιστο της συσκευής μετέδωσε άπο μακρυνά τ’ α φωνή ενός γιατρού, που, άπ’ μιά άλλη αίθουσα, ρωτούσε τον άρρωστο:

— Πώς αισθάνεσαι; “Αμέσως, άκούστηκε, λίγο βραχνή από την άγωνία ή φωνή του άρρώστου.
— Δεν αισθάνομαι το παραμικρό.

Οι προσκαλεσμένοι στ’ “Ινστ. του Γκουστάφ Βέρνερ επιστήμονες, άνατρίχιασαν όθελά τους σ’ αυτή την άπάντησι. Ο άρρωστος δεν αισθανόταν το

Σχηματική παράστασις του βομβαρδισμού του όγκου του έγκεφάλου με πρωτόνια.

Το “άτομικό” χειρουργείο τ’ α μέ- λους.

παραμικρό κι’ όμως, τη στιγμή εκείνη, έχειριζόταν! Και έχειριζόταν, χωρίς ναρκωτικά, στο πιο εύαισθητο σημείο, τον έγκεφαλο, για την άφαιρέσι ενός όγκου!

Δύο ώρες άκριδώς διάρκεσε ή μοναδική αυτή “έξ άποστάσεως” χειρουργική επέμβασι, με τον άρρωστο άπομονωμένο από κάθε άλλη ανθρώπινη παρουσία σ’ ένα θάλαμο. Κι’ έ- ταν ή επέμβασι έληξε, δεν έγινε τί- ποτε άπ’ όσα συννοδεύουν συνήθως το τέλος των έχειρήσεων. “Απλώς, ο άρρωστος, αφού του άφαιρέθηκε το κουδούκλιο από το κεφάλι, μεταφέρθηκε κατ’ ευθείαν στο κρεβάτι του!

Μερικές μέρες άργώτερα, οι διεθνείς επιστημονικοί κύκλοι πληροφορήσανε με συγκίνησι, ότι ή επέμβασι είχε σημειώσει πλήρη έπιτυχία. Οί άτομικές άκτίνες είχαν έξουδετερώσει τον όγκο του έγκεφάλου και ο πρώην άρρωστος, άποθεραπευμένος, είχε γυρίσει στο σπίτι του!

Οί δύο σοφοί, που είχαν πραγμα- τοποιήσει την ιστορική αυτή έπιτυ- χία, ήταν ο τιμημένος με το Βραβείο Νμπελ, καθηγητής Τέοντορ Σβέντμπεργκ και ο ειδικός στις έχειρή- σμενο άνθρωπο από βέλαιο θά- νατο, ήταν εκείνο, που άποτέ- λεσε την πανηγυρική επιβρά- βευσι των εργασιών τους και που άνοίγει το δρόμο για μιά

σεις του έγκεφάλου χειρουργός καθηγητής Λάος Λέκσελ. Τ’ α αναριθμητά πειράματα σε ζώα, που είχαν κάνει επί σειράν ετών π’ αν πριν, είχαν πείσει τους Σουηδούς καθηγητές, ότι βρίσκονταν στο σωστό δρόμο. “Αλλά το τελευταίο τους πείραμα, που έσωσε έναν καταδικα- σμένο άνθρωπο από βέλαιο θά- νατο, ήταν εκείνο, που άποτέ- λεσε την πανηγυρική επιβρά- βευσι των εργασιών τους και που άνοίγει το δρόμο για μιά

Σε χειρίζεις

ΧΩΡΙΣ
ΝΥΣΤΕΡΙ!

από τις θετικώτερες, στον ειρηνικό τομέα, αξιοποιήσεις της άτομικής ενέργειας.

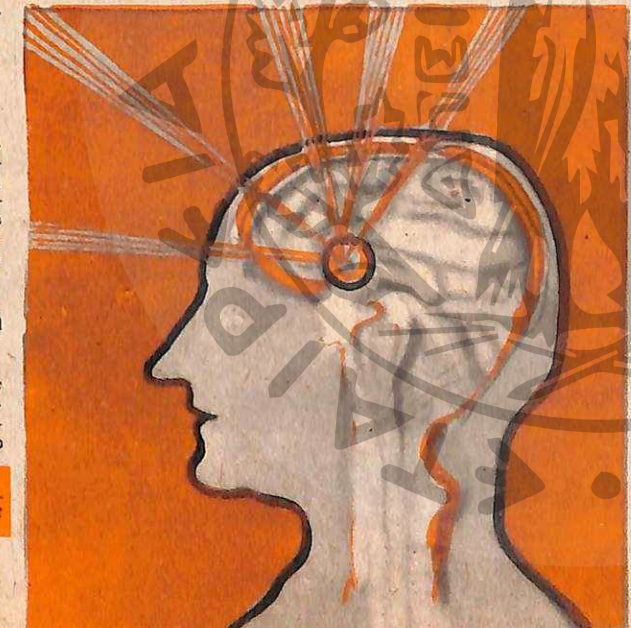
Σε συμπληρωματικές άνα- κοινώσεις τους, οι καθηγητές Τέοντορ Σβέντμπεργκ και Λάος Λέκσελ, άποκαλύψανε σε όλες τις λεπτομέρειες του το ιστορικό της πρωτοποριακής αυτής επεμβάσεως, που μιά πτυχή της μόνον είχαν δ’ οι προσκαλεσμένοι γιατροί.

Ο άρρωστος είχε μεταφερθ σ’ ένα θάλαμο έχειρήσεων, που βρίσκονταν δεκαπέντε μέτρα κάτω από την επιφάνεια του εδάφους. “Ενας τοίχος από μπετόν, πάχους δύο μέτρων, χωρίς το θάλαμο αυτό, από τους άλλους χώρους του κτιρίου.

Το χειρουργικό τραπέζι, πάλι στο όποιο, όσο διακούσε ή επέμβασι, δε βρισκόταν ούτε ένας γιατρός, ούτε μιά αδελφή, ήταν εντελώς δια- φορετικό από τ’ α συνηθισμένα. “Εμοιαζε με ένα μεγάλο βαρέλι, άνοι- χτο και από τις δύο πλευρές του, που στο έσωτερικό του ήταν τοποθετημένος ο άρρωστος. Στη μιά από τις δύο άνοιχτες πλευρές του “βαρελιού” βρισκόταν το κουδούκλιο, που άναφάρσε στην άρχή, και που έφραμοζόταν στο κεφάλι του άρρώστου. “Ενας σωλήνας, μήκους 20 μέτρων, που περνούσε ανάμεσα από τον τοιμενένιο τοίχο συνέ- δεε το κουδούκλιο αυτό μ’ ένα τεράστιο συγχροκυκλότρονιο, τοποθε- τημένο σε βάθος 15 μέτρων κάτω από τη γη. Το συγχροκυκλότρονιο αυτό βομβάρδιζε με πρωτόνια, που εξα- πολύνονταν με φανταστική ταχύτητα, το κεφάλι του “έχειριζόμενου”.

Ο βομβαρδισμός του κρανίου με τ’ α πρωτόνια, για την καταστροφή του όγκου, γινόταν από δεκαοκτώ διαφορετι- κές κατευθύνσεις, χωρίς στη συνεχή πε- ρστροφή του “βαρελιού” που στο έ- σωτερικό του βρισκόταν προσαρμοσμέ- νος ο άρρωστος. “Από έναν άλλο θά- λαμο, που βρισκόταν δύο όρόφους πα- ράπάνω, ώστε να προστατεύονται ά- ποτελεσματικά από τις επικίνδυνες ά- κτίνες, οι γιατροί κατευθύνανε από την τηλεόρασι αυτή τη διαδικασία, ενώ από την αίθουσα έλέγχου οι ειδικοί τεχνι- κοί επίβλεπαν τη λειτουργία του συγ- χροκυκλότρονιου.

“Όταν, μετά την παρέλευσι των δύο ώρων, ο άρρωστος λήθηκε από το Ιδιό- ρημο “χειρουργικό τραπέζι” και ξανα- γύρισε στο θάλαμό του, δ’ αν πως δεν είχε αισθανθ ούτε τον ελάχιστο πόνο κατά τη διάρκεια του “βομβαρδισμού” του με τ’ α πρωτόνια. Και δυσκολύτη- κα να πιστέψη πως αυτές οι κουραστικές κάπως βόλτες του στο έσωτερικό του βαρελιού, ήταν όλη κ’ όλη ή χειρουργική επέμβασι!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τρελλός από τη λύσσα του, ο δούκας έχωσε τα δόντια του μέσα στο μάγουλό του και τούκοψε ένα ολόκληρο κομμάτι.

Αλλά δεν περιορίστηκε σ' αυτό. Τούδωσε κατόπιν ένα φτερό χήνας και τόν υποχρέωσε να το βουτήξει μέσα στο αίμα της πληγής του και να γράψει μ' αυτό την ομολογία της απιστίας του.

Μόλις έγραψε αυτή την ομολογία, ο δούκας τόν χτύπησε κάμποσες φορές με το έγχειρίδιό του και τόν άφησε νεκρό.

Ήρθε κατόπιν η σειρά της Διάνας Μπραγκάτσιο. — 'Η θέσι σου ήταν μπροστά στην πόρτα της γυναικάς μου, της είπε ο δούκας. "Αν βρισκόσουν εκεί, ο Καπέτσε δε θα μπορούσε να μπη στο δωμάτιό της.

Η Μπραγκάτσιο έπεσε τότε στα γόνατα και φανέρωσε όλη την αλήθεια. "Αγαπούσε τόν Καπέτσε, είπε, αλλά, μία μέρα, κατάλαβε πως ο αγαπημένος της την πρόδιδε με τη δούκισσα. "Ορκίστηκε τότε να εκδικηθώ...

— Καί, για να πραγματοποιήσης την εκδίκησή σου, διευκόλυνες τις ένοχες σχέσεις τους! φώναξε ο δούκας.

— Τι μπορούσα να κάμω; τραύλισε η δυστυχισμένη.

Αλλά δεν πρόφτασε να πη τίποτα άλλο. Ο δούκας την άρπαξε άμέσως από τα μαλλιά κι' έχωσε το έγχειρίδιό του, που ήταν κόκκινο από το αίμα του Καπέτσε, μέσα στο λαιμό της.

Η Διάνα Μπραγκάτσιο σωριάστηκε στο πάτωμα και έμεινε ακίνητη. Ήταν νεκρή.

Ο δούκας ήταν χορτασμένος πιά από το αίμα που είχε χύσει.

— Οι ένοχοι τιμωρήθηκαν, είπε με βραχνή φωνή.

— Κι' η γυναίκα σου; τόν ρώτησε ο καρδινάλιος Κάρολος.

Ο δούκας έκαμε μία άριστη χειρονομία.

— 'Η προσβολή δεν έγινε μόνο σ' εμένα, αλλά και σ' εμάς! φώναξε τότε ο κόμης ντ' Αλίφε, ο αδελφός της δούκισσας. Αυτή η άτιμία μόνο με το αίμα μπορεί να ξεπλυθεί!

Ο δόν Λεονάρντο ντ' Κορντόνα έπίδοκίμασε τα λόγια του κόμης.

Ο δούκας Καραάφφα προσπάθησε να σώση τη Βιολάντε, που την άγαπούσε:

— 'Η γυναίκα μου είναι έγκυος, είπε. "Ας αφήσουμε να φέρη πρώτα στον κόσμο το παιδί, που έχει στα σπλάγχνα της, κι' ύστερα θα δούμε τί θα την κάνουμε.

Αλλά ο κόμης ντ' Αλίφε φάνηκε άμείλικτος.

— Δε μπορούμε να περιμένουμε, είπε. Κι' αφού σ' διατάζει να ξεπλύνεις την άτιμία, όπως είναι χρέος σου, θα το κάμω εγώ για όλους.

Έπειτα από λίγη ώρα, μπήκε στο δωμάτιο της αδελφής του. Κρατούσε στα χέρια του μία μεταξωτή κορδέλλα, που οι άκρες της ήταν περασμένες σε δύο ξυλάκια από καρδιά.

— Αδελφή μου, της είπε, λυπάμαι πολύ γι' αυτό που πρόκειται να γίνει. Αλλά πρέπει να ξέρεις πως η τιμή της οικογενείας μας αξίζει πιο πολύ από τη ζωή, τόσο τη δική σου όσο και τη δική μου.

Η δούκισσα κατάλαβε και ζήτησε την άδεια να παρακολουθήσει τη βία λειτουργία στο παρεκκλήσιο του πύργου και να κοινωνήσει. Γύρισε κατόπιν στο δωμάτιό της, καθήσε σε μία πολυθρόνα και είπε: — Είμαι έτοιμη.

Ο κόμης ντ' Αλίφε της πέρασε τότε τη μεταξωτή κορδέλλα στο λαιμό κι' άρχισε να γυρίζει τα ξυλάκια. Αλλά η κορδέλλα μπερδεύτηκε και χρειάστηκε να την αντικαταστήσει με άλλη... Κατάφερε, όμως, η δούκισσα να βγάλει το παρα-

τέλος, να την στραγγαλίσει, χωρίς μικρό παράπονο ή να διαμαρτυρηθώ.

Μαζί με τη δούκισσα είχε καταδικασθώ και το άθωο πλάσμα που είχε μέσα στα σπλάγχνα της.

Αλλά η φρικαλέα τραγωδία του πύργου του Γκαλέζε έκαμε βαθεία εντύπωση στο λαό της Ρώμης. Όλοι ζητούσαν την αυστηρή τιμωρία τών Καραάφφα και τών Κορντόνα.

Ο Πάπας Παύλος ο 4ος συγκάλεσε τότε το δικαστήριο της "Αγίας Έβρας, που συνεδρίασε στο Βατικανό στις 3 Μαρτίου 1561 επί όκτώ συνεχείς ώρες.

Η απόφασι που έβγαλε ήταν καταδικαστική για όλους εκείνους, που είχαν υποκαταστήσει τη δικαιοσύνη κι' είχαν βάψει τα χέρια τους στο αίμα.

Την ίδια νύχτα, ο δούκας Ιωάννης Καραάφφα, ο κόμης ντ' Αλίφε κι' ο δόν Λεονάρντο ντ' Κορντόνα οδηγήθηκαν στις φυλακές της Τορντινόνα, όπου ο δήμιος τούς άποκεφάλισε. Κι' οι τρεις έδειξαν μεγάλο θάρος.

Ο καρδινάλιος Κάρολος Καραάφφα στραγγαλίστηκε μέσα στις υπόγειες φυλακές του πύργου που "Αγγέλου. Το μεταξωτό κορδόνι, που τού πέρασαν στο λαιμό, κόπηκε δύο φορές και μόνο την τρίτη ο δήμιος μπόρεσε να τόν στραγγαλίσει.

Την ώρα που γίνονταν αυτές οι εκτελέσεις, σύμφωνα με διαταγή του Πάπα, οι καμπάνες όλων τών εκκλησιών της Ρώμης χτυπούσαν πένθιμα, για να πληροφορηθώ ο λαός, ότι η πράξι τών Καραάφφα και τών Κορντόνα δεν είχε μείνει άτιμωρητη.

ΣΙΛΒΑΝΟ ΠΑΤΖΙ

Η γυναίκα με τα 5.000 παιδιά

Το ξενοδοχείο «Γκιζι» στο Μπάντ Γκόντεσπεργκ της Γερμανίας, είναι πιθανότατα το μόνο στον κόσμο, που παρέχει στους πελάτες του... κι' ένα φιλί για καληνύχτα! Το διευθύνει η κ. Γκιζέλα Νιέμολερ. Δέχεται δε μόνο μικρά παιδιά, που δεν ξέρουν πού να τ' αφήσουν οι γονείς τους όταν θέλουν να πάνε κάπου.

«Είμαι ασφαλώς η μόνη γυναίκα, που περιμένει... το 5000ο παιδί της!», είπε τελευταίως η κ. Νιέμολερ, χαριτολογώντας. Γιατί σ' αυτό τόν αριθμό είχαν φτάσει ως τότε οι λιλιπούτειοι πελάτες του ξενοδοχείου της.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μία σύμμορφα απ' τόν Μόργκαν, τόν Κίτσον και τόν Τζέμπο δέχεται τήν πρότασι μίας όμορφης κι' αινιγματικής κοπέλλας, τής Τζίννυ, για ν' αρπάξουνε ένα θωρακισμένο καμιόνι, που μεταφέρει κάθε βδομάδα 1 εκατομμύριο δολάρια. Τό καμιόνι αυτό είναι σωστό άριστοτύπωμα τής σύγχρονης τεχνικής, έτσι ώστε να θεωρητάι άπαραβίστο κι' άπολύτως άσφαλές. "Ο σωφέρ του κι' ο συνοδός είναι δύο άντρες θαρραλέοι κι' αποφασιστικοί, έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο. Τό σχέδιο όμως τής Τζίννυ είναι να τό σταματήσουνε μ' ένα σκηνωθετημένο αυτοκινητικό ουστύχημα, να έξουδετερώσουνε σωφέρ και συνοδό, να τό κρύψουν μέσα σ' ένα τροχόσπιτο και να τό πάρουν μαζί τους, για να τό άνοήξω τόν Τζέμπο, που είναι άσος στις διαρρήξεις. "Ο Κίτσον κι' ο Τζέμπο άρνούνται στην έρξη να λάβουν μέρος, γιατί θεωρούν τό σχέδιο φοβερά επικινδύνο και άπραγματοποίητο. Τελικά όμως δέχονται, για να μη φανούν δειλοί στα μάτια τής Τζίννυ. Άρχίζουν λοιπόν οι προετοιμασίες.

Οι δύο άντρες τόν κύτταζαν μέσα απ' τή Μπουϊκ, ενώ γυπύπυσε τό κουδούνι τής πόρτας. Αυτός είναι: ρώτησε ο Μπλέκ.

— Ναί, αυτός... ο Ντίκσον.

Ο Τόμας θα φτάση με τό όλο λεωφορείο. Έγεται απ' τήν άντίθετη διεύθυνσι.

— Δε μ' άρέσει καθόλου! παρατήρησε ο Μπλέκ με κάποια άπρογυήσει. Φαίνεται γερός, εύκινητος κι' αποφασιστικός.

Μα κι' ο Μόργκαν ένοιωσε κάτι σαν σφίξιμο στην καρδιά.

Ο Ντίκσον είχε γυρίσει τό κεφάλι του και κύτταζε μ' άδιαφορία τή Μπουϊκ, δίνας να τή βλέπει πραγματικά. Ήταν 25 ως 26 χρόνων. Τό πρόσωπό του καθέριζε τήν ενεργητικότητα και τή δύναμι τού χαρακτήρος του.

Ο Μπλέκ ένοιωσε να ιδρώνουν οι μασάλες του.

— Πας θα τό βγάλη πέρα η Τζίννυ, με τέτοιο όπριο; μουμύρισε. Τόν έγει δη κοβάλου.

— Ναί, γέες. Μα είπα πως δεν τόν φοβάται καθόλου και πως τόν άνταλλάσκει...

Η πόρτα άνοιξε και υπήκε ο Ντίκσον.

— Μου φαίνεται πως ένε δικιο ο Κίτσον, παρατήρησε ο Μπλέκ. Αυτός ο τύπος δεν προκείται να σκώσω τό γέριο, Φράνκ! "Ο άναγκαστούμε να τόν ξεκάνουμε.

— Αυτό θάνα δική σου δουλειά. Δε μπορούμε να βασιστούμε στην κοπέλλα... γιατί υπάρχει κίνδυνος να μη τόν προλάβω!

Εγώ θ' άσοληθώ με τό σωφέρ. Έσύ θα παραφυλάς μ' ένα βιγούφεκι. Όταν κατεβή απ' τό ουσυκινητό ο Ντίκσον, θα τόν σημαδέψης. Κι' αν έπιχειρήσει να κάνη

— "Οχι. Σου τό ξαναλέω: 'Η δουλειά, δουλειά! Δεν ένω να κινδυνεύουμε να χάσουμε ολόκληρο εκατομμύριο για γλυκοπαλιόματα! Άν πίσωσ κανένα να τήν τριγυρίσει, βάχη να κάνη καζί μου!

Ο Μπλέκ χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Τό είπες και στόν Κίτσον: ...Αυτόν πρέπει να προσέχης προπάντων. Χτές τό Βράδυ, τήν έτοιμω με τό μάτις του.

— Προέπει να, σάς προσέχω και τούς τρεις, άπάντησε έξω ο Μόργκαν. Ούτε και σ' υπαίσεις για όγιο, ούτε κι' ο Τζέμπο!

Μία λάμψι θυμού πέρασε απ' τα μάτια του Μπλέκ. Θάλασε καί, να πη, να δεν πρέλαζε, γιατί είχε φωνή τό λεωφορείο. Σκίψανε λοιπόν κι' οι δύο άποστάσι, για να βλέπουνε καλλίτερα απ' τό πασιφύρι.

Τό λεωφορείο σταμάτησε στη στάσι και κατέβηκαν δύο έπίδασες. "Ο ένας ήταν κοντός κι' άδύνατος. "Ο άλλος είχε άνοστη, μα 1 και 80, φαρδείς πλάτες κι' άγέροχο παρυστύμα. Φορούσε τή στολή τής Έταιρείας Γενέλλινγκ: πέτσινη μπλούζα, πόνινο παντελόνι και μπλίκιο μ' ένα αστραφτερό σήμα. Τά παπούτσιν του, ή ζώνη του κι' ή βρήκη τού ρεβέρδε του γυάλιζαν σαν λουστρινένια.

Προποτούσε με βήμα γρήγορο κι' έλαστικό, με κινήσεις γυναικαμένον άθλητου.

Οι δύο άντρες τόν κύτταζαν μέσα απ' τή Μπουϊκ, ενώ γυπύπυσε τό κουδούνι τής πόρτας. Αυτός είναι: ρώτησε ο Μπλέκ.

— Ναί, αυτός... ο Ντίκσον.

Ο Τόμας θα φτάση με τό όλο λεωφορείο. Έγεται απ' τήν άντίθετη διεύθυνσι.

— Δε μ' άρέσει καθόλου! παρατήρησε ο Μπλέκ με κάποια άπρογυήσει. Φαίνεται γερός, εύκινητος κι' αποφασιστικός.

Μα κι' ο Μόργκαν ένοιωσε κάτι σαν σφίξιμο στην καρδιά.

Ο Ντίκσον είχε γυρίσει τό κεφάλι του και κύτταζε μ' άδιαφορία τή Μπουϊκ, δίνας να τή βλέπει πραγματικά. Ήταν 25 ως 26 χρόνων. Τό πρόσωπό του καθέριζε τήν ενεργητικότητα και τή δύναμι τού χαρακτήρος του.

Ο Μπλέκ ένοιωσε να ιδρώνουν οι μασάλες του.

— Πας θα τό βγάλη πέρα η Τζίννυ, με τέτοιο όπριο; μουμύρισε. Τόν έγει δη κοβάλου.

— Ναί, γέες. Μα είπα πως δεν τόν φοβάται καθόλου και πως τόν άνταλλάσκει...

Η πόρτα άνοιξε και υπήκε ο Ντίκσον.

— Μου φαίνεται πως ένε δικιο ο Κίτσον, παρατήρησε ο Μπλέκ. Αυτός ο τύπος δεν προκείται να σκώσω τό γέριο, Φράνκ! "Ο άναγκαστούμε να τόν ξεκάνουμε.

— Αυτό θάνα δική σου δουλειά. Δε μπορούμε να βασιστούμε στην κοπέλλα... γιατί υπάρχει κίνδυνος να μη τόν προλάβω!

Εγώ θ' άσοληθώ με τό σωφέρ. Έσύ θα παραφυλάς μ' ένα βιγούφεκι. Όταν κατεβή απ' τό ουσυκινητό ο Ντίκσον, θα τόν σημαδέψης. Κι' αν έπιχειρήσει να κάνη

— "Οχι. Σου τό ξαναλέω: 'Η δουλειά, δουλειά! Δεν ένω να κινδυνεύουμε να χάσουμε ολόκληρο εκατομμύριο για γλυκοπαλιόματα! Άν πίσωσ κανένα να τήν τριγυρίσει, βάχη να κάνη καζί μου!

Ο Μπλέκ χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Τό είπες και στόν Κίτσον: ...Αυτόν πρέπει να προσέχης προπάντων. Χτές τό Βράδυ, τήν έτοιμω με τό μάτις του.

— Προέπει να, σάς προσέχω και τούς τρεις, άπάντησε έξω ο Μόργκαν. Ούτε και σ' υπαίσεις για όγιο, ούτε κι' ο Τζέμπο!

Μία λάμψι θυμού πέρασε απ' τα μάτια του Μπλέκ. Θάλασε καί, να πη, να δεν πρέλαζε, γιατί είχε φωνή τό λεωφορείο. Σκίψανε λοιπόν κι' οι δύο άποστάσι, για να βλέπουνε καλλίτερα απ' τό πασιφύρι.

Τό λεωφορείο σταμάτησε στη στάσι και κατέβηκαν δύο έπίδασες. "Ο ένας ήταν κοντός κι' άδύνατος. "Ο άλλος είχε άνοστη, μα 1 και 80, φαρδείς πλάτες κι' άγέροχο παρυστύμα. Φορούσε τή στολή τής Έταιρείας Γενέλλινγκ: πέτσινη μπλούζα, πόνινο παντελόνι και μπλίκιο μ' ένα αστραφτερό σήμα. Τά παπούτσιν του, ή ζώνη του κι' ή βρήκη τού ρεβέρδε του γυάλιζαν σαν λουστρινένια.

Προποτούσε με βήμα γρήγορο κι' έλαστικό, με κινήσεις γυναικαμένον άθλητου.

Δύο φιλενάδες έχουν άρχισει από πολύ νωρίς τό κουτσουμπολιό, κι' άφου έξανόλουν όλα τα θέματα έρχονται και στά... ιδιαιτέρως τους:

— Εγώ... για να καταφέρω τό μνηστήρα μου να μου άγοράση κάτι, έχω μία πολύ σπουδαία μέθοδο... άρχίζει να λήη ή πρώτη.

— Αλήθεια, χρυσή μου... Για πές μου κι' έμένα... άδηνονέ ή άλλη.

— Νά... Ήθελα τίς προάλλες μία γούνα, κι' εκείνος δεν ένωσους να μου τήν άγοράση.

— Λοιπόν.

— Έπειδή έξω τό «κουμπι», που λένε, τού βήλωσα ότι δε θα τού έπιτρέψω να με φιλήσει, αν δε μου άγοράση προηγμένους τή γούνα...

— Καί τί έγινε; ρωτάει ανυπόμονα ή φίλη της.

— Άπλούστατα, μου άγόρασε τή γούνα!... δλώνει θοισαμβευτικά εκείνη.

Κι' άφου συμφωνούν πως αυτή είναι ή καλλίτερη μέθοδος άποχωρίζοντα άποφασισμένες, ή μία να εξακολουθήσει τή έφαρμογή της και ή άλλη να κάνη εύθως άμέσως άρχη...

Μετά δύο μήνες όμως, που συναντιώνται και πάλι, ή... νεοφώτιστη λείη όλο παράπονο στην πρώτη διδάσασα:

— Άστα, δοκίμασα τή μέθοδο, γιατί είχα ανάγκη από ένα καινούργιο καπέλλο...

— Λοιπόν, τί έγινε;

— Δεν έπιασε καθόλου! Βγήκα εγώ ναμην... Καί μά- λιστα, τώρα είμαι υποχρεωμένη κάθε βδομάδα... να τού προσφέρω μία γραβάδα για να με φιλήσει!

μας λογαριάζει αν υπάρχουνε... Όταν όμως θάγουμε 200 χιλιάδες καθένας μας, θα γίνουμε με- μιάς σπουδαία πρόσωπα!

Ο Μπλέκ έχωσε πάλι τό καπέλλο του βαθεία στο κεφάλι του.

— Ναί, έχεις δικιο, συμφώνησε. Ξέρεις όμως κατι; Μου φαίνεται πως ο Κίτσον κι' ο Τζέμπο ψήφισαν όμοια με μας για να κάνουνε τό κομμάτι τους στα μάτια τής μικρός.

— Ε, και τί μας νοιάζει; Άρ- κεί που ψηφίσαν! Τώρα είναι ύποχρεωμένοι να μας ακολουθήσουνε ως τό τέλος.

— Μακάρι να γίνη έτσι που τό λές... είπα ο Μπλέκ μ' άμφιβολία. Άν όμως τά πασατήσουνε στην κρίσιμη στιγμή:

— Άν κατορθώσουνε ν' αρπάξουνε τό καμιόνι, θα τ' άνοήξουμε όπωρόδηποτε, πρόφερε ο Μόργκαν άφωα και κοφτά. Φαντάζεσαι πως θ' άφίωσ ποτέ να μου πάρουνε τή πτωκία μέσ' απ' τό στομάχι;

Ο Μπλέκ κ- νησε τό κεφάλι του.

— "Ο κεύ, είπε. Κάτι άλλο τώρα: Θα χρειαστούμε τό λιγώτερο 2 χιλιάδες δολάρια, για να χρηματοδοτήσουμε τή δουλειά. Δεν κάναμε λόγο γι' αυτό χτες τό Βράδυ. Πού θα τά βρούμε, τά λεοτά αυτά;

— Χι! Πρέπει να κάνουμε μία μικρή ληστεία, εύκολη κι' άκίνδυνη...

Ο Μπλέκ τράβηξε μία σουφ- ξιά απ' τό τσιγάρο του.

— Τι λές για κείνο τό προτή- οιο υπενείνας, στόν ένθικο δρόμο 10; Ξέρεις ποιά έννοώ...

— Δεν είν' άσχημη ιδέα... Μα εγώ θα προτιμούσα εκείνο τό υπατή της Μαντός Στρήτ, που μενε άνοιχτό όλη τή νύχτα. Όταν τελειώνουν τα θεάτρα, γεμίζει πελάτες που φυσάνε τόν πορρά! Με λίγη καλή τύχη, μπορούμε να μαζέψουμε πάνω από 2 χιλιάδες δολάρια... Άφισε όμως να τό σκεφτώ καλά!

Ο Μπλέκ έκανε μία γκριμά- τσα.

— Δε μου πολυσέρεει ή ιδέα σου, Φράνκ, παρατήρησε. Άν κα- ποιος απ' τους πελάτες θελήσει να κάνη τόν πωλητήρα...

— Ε, θα μας χρησιμεύει για προμήνισι, άπάντησε ο Μόργκαν μ' ένα άγριο χαμόγελο. Θα πα- ροουμε μαζί μας και τήν κοπέλλα, Θέλω να δώ με τα μάτια μου τί αξίζει... "Ο Κίτσον θα οδηγή- σι τ' αυτοκίνητο. Έσύ κι' εγώ θα κρατάμε τα πιστόλια. Κι' ή Τζίννυ θα μάζει τα λεφτά.

Κι' ο Τζέμπο δε θα κάνη τί- ποτα, όπως πάντα! παρατήρησε με κακία ο Μπλέκ.

— Άκου δώ. Έντ! Πάμε να τά βάζη με τό Τζέμπο... Αυτός είναι ο τεχνικός μας. Τι να τόν κάνουμε, σ' αυτή τή δουλειά; Θα μας νοιαστή για τή διαρρήξι τού καμιονίου, που δε μπορεί να τήν κάνη κανείς άλλος στη θέσι του. Τόν προορίζω γι' αυτό και δε θα τού ζητήσω ως τότε τίποτ' άλλο. Κατάλαβε;

— Ναί. Βέβαια! είπε ο Μπλέκ άνασχηκόντας τούς ώμους του. Θα κυττάω για γίνω κι' εγώ τεχνικός... Πού θα βρούμε τό προ- νόστιμο;

— Υπάρχει στο Μασόου κά- ποιος που πουλάει τέτοια πράγ- ματα, άπό δεύτερο χέρι. Μόλις παρουμε τα λεφτά, σκεπτόμα να στείλω τόν Κίτσον και τήν κο- πέλλα να τ' άγοράσουνε. Θα πα- ραστήσουνε τούς νεοπαύτους...

— Προεβί! είπε ο Μπλέκ. Δεν τόχει τίποτα ο Κίτσον να πέρη στα σάβαρα αυτό τό ρόλο!

— Άς κόνη δοκιμή, και θα τά πούμε! πρόφερε άπειλητικά ο Μόργκαν. Άρκετούε υπελάδες ε-

Τελεία ανακαίνιση του Κρανιόν ΝΕΛΣΟΝ

Το μόνο ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ από τα χείλη και ΔΕΝ ΔΟΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ. ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ της ανώτερης ποιότητας και της μεγαλύτερης διάρκειας. Ασυμπίστοστο μέχρι σήμερα. ΤΟ ΝΕΟΝ ΝΕΛΣΟΝ δα σας ενδουσιάζει.

Προσέξτε το ανταλλακτικό να είναι σε θέση Νάυλον και να φέρει ή ΕΤΙ ΚΕΤΤΑ ΤΗΝ ΛΕΞΙΝ ΝΕΟΝ.

Νέον ΝΕΛΣΟΝ

ΤΟΚΕΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟΥΣ

(Ψυχροτροφιακή μέθοδος) υπό Dr. Pierre Vellay και συνεργάτων. Αποδοσία εις την ελληνικήν γλώσσαν. Δρ. Α. Α. Τζιγούνη. Τόμος Α' σελίδες 465 (Αναπτύξις της μεθόδου. Διαπιστώσεις επιτόκων. Απλήσεις επί του ζεύγους. Οικονομία, της κοινωνίας. Οικονομία Παιού XII επί της μεθόδου). Τόμος Β' σελίδες 165. (Τεχνική της μεθόδου. Πωλείται εις τα βιβλιοπωλεία. 125, αποστέλλεται ελεύθερον τοιχοδρομικών τελών δι' εμβόλιον του αντιτίμου εις τον μεταφορέα στην οδό Μπουμπουλίνας 29, Πειραιά. Εις τους προμηθευτάς και επιστρεφόντας τα πρώτα τεύχη επιτίθεται ή αξία τους.

Ελαφρά διδάτε το μέλλον των γονιτών σας εις τον μοναδικόν Οργανισμό του ΝΕΛΣΟΝ.

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ“
ΚΩΠΤΙΚΗ ΒΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48Α
(Πληροφορίες)
ΤΗΛ 526-603
Δι' άπορους υ.η.η.
Διδαστριά υπαλληλόμενα
Επί πλέον διδάσκει
Η ΓΑΛΛΙΚΗ δια φωνή
Δεχομεθα και
ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΡΟΥΣΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται τεύξεις. Χ. Τρικούπη 113, Τηλ. 613-610.

χουμε στο κεφάλι! Δε θα μπλέξουμε και με γυναικοδουλειές. Στο ξανάλεω, για τελευταία φορά... Σαν νεώτερός μας που είναι ο Κίτσον, ταιριάζει σ' αυτόν ο ρόλος του συζύγου. Αν όμως του κατέβη ή ιδέα να προχωρήσει περισσότερο, βάρη να κάνει μαζί μου!

Κι' η κοπέλλα; παρατήρησε ο Μπλέκ. Τη ρώτησε τι γνώμη έχει πάνω σ' αυτό το ζήτημα; «Ο Μόργκαν ανήστανε βαθεία κι' απάντησε με βαθεία φωνή:

— Το είχα προβλέψει... «Όταν την πρωτοείδα, έτσι λαχταριστή, είπα αμέσως με το νου μου: «Θα της ριχτούνε κι' οι τρείς!» Την προειδοποίησα λοιπόν, πώς, αν κινή τα γλυκά μάτια σε κανένα, θα της δώσω το πανί της!

Χαμογέλασε σαρκαστικά και συνέχισε:

— Θάθελα γάδλεπες τί μούτρα έκανε, όταν της το είπα! Κατάλαβα τότε, μία για πάντα πως δε δίνει πεντάρα για τον έρωτα. Μονάχα τα λεφτά την ενδιαφέρουν. Έννοια σου, και δεν έχεις καμμία ελπίδα να πετύχετε μαζί της, ούτε συ ούτε ο Κίτσον ούτε ο Τζίπο! «Αν της πείση από κοντά ο Κίτσον, θα σπάση τα μούτρα του. Το ίδιο και σεις οι άλλοι. Πρέπει να το βλέπετε καλά στο κεφάλι σας!

Ο Μπλέκ έσκασε στα γέλια.

— Κι' εγώ σου λέω πως κάποιον από μας θα διαλέξει! είπε. Ο Μόργκαν τούσφιξε το χέρι με τα λεπτά και ασταλμένα δαχτυλά του. «Εκπληκτός έκεινος γύρισε το κεφάλι του και συνάντησε την αστραφτερή ματιά του.

— Αν άστεινέμαι, Έντ, μούγκρισε ο Μόργκαν. Αυτή είναι ή μοναδική ευκαιρία μου να γλυτώσω απ' τη μουχλιασμένη ζωή μου. «Αν νομίζεις πως θα μου την καταστρέψης έσύ, έπειδή σου χτύπησε στο μάτι μία μικρούλα, είσαι πολύ άπατημένος! Θα φας μία σφαίρα στο κεφάλι, αν πιάς να μου χαλάσεις τη δουλειά. Το ίδιο κι' ο Κίτσον κι' ο Τζίπο.

Εξηγήθηκε:

— Μα τί σ' έπιασε, Φράνκ; «Αστεϊνόμενα... απάντησε ο Μπλέκ προσπαθώντας να χαμογελάσει.

— Τόσο το καλύτερο για σένα!

Οι δυο άντρες κυττάχτηκαν για μία στιγμή, αμίλητοι. Τέλος, ο Μπλέκ είπε, βάζοντας όλα του τα δυνάτα για να φανή ήρεμος:

— Λες να καταφέρω τ' αυτοκίνητό μου να ρυμουλκήση το τροχόσπιτο; Θάναϊ πολύ βαρύ.

Ο Μόργκαν έγειρε προς τα πίσω, χτυπώντας νευρικά τα δαχτυλά του στο βολάν.

— Μπα, θα μπορούσε, απάντησε. Δεν υπάρχουνε μεγάλες άνηφοριές. «Η πρώτη μισή ώρα θάναϊ ή πιό δύσκολη. Θα πρέπει ν' απομακρυνθούμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα... «Υστερα θάναϊ εύκολότερα τα πράγματα... Θέλω μονάχα ν' εξετάσης καλά τ' αυτοκίνητο, Έντ. «Αλλοιμονό μας, αν πάθουμε εκείνη την ώρα καμμία βλάβη!...

— Καί βέβαια θα το εξετάσω, μιά-μιά βίδα! Μπορείς να βασιστής σε μένα. Μα θα χρειαστή για κλέψης άλλο ένα αυτοκίνητο για τη μικρά. Πότε λες να της το βρης;

— Δύο μερες πριν απ' το κόλπο. «Εσύ κι' ο Τζίπο θ' αλλάξετε τον αριθμό του και το χρώμα του, δεν πρέπει να το αναγνωρίση ή αστυνομία, την ώρα που θα τ' οδηγή ή Τζίνου.

Ξαφνικά, ο Μπλέκ έσπρωξε με τον άγκωνα του το Μόργκαν. Είχε ανοίξει ή μεγάλη ξύλινη πόρτα της «Εταιρίας.

— Νά το!

Το θαρρακισμένο κομινόι διάβηκε το κατώφλι. «Ήταν ή πρώτη φορά που το βλέπανε. Το κυττάζανε κι' οι δυο καλά, σαν να θέλαν ν' αποτυπώσουν στη μνήμη τους την εικόνα του.

Ο Μπλέκ παρανεύτηκε, βλέποντάς το τόσο μικρό. Περίμενε κάτι πολύ πιό επιβλητικό... Αυτό έμοιαζε σαν ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο με ρόδες, και με το

κουδούκλιο του οδηγού κολλημένο μπροστά.

Μέσα απ' το παρμπρίζ, φαινόταν ο Τόμας κι' ο Ντίκσον.

Ο δεύτερος καθόταν αλύγιστος, με τα μάτια καρφωμένα μπροστά. Ο Τόμας είχε την άνετη στάση του έμπειρου και ικανού σωφέ.

Το κομινόι ακολούθησε τ' άλλα αυτοκίνητα. Κι' ο Μόργκαν ξεκίνησε αμέσως, προς την ίδια κατεύθυνση. Τους χώριζαν απ' το κομινόι μονάχα δυο άλλα αυτοκίνητα.

— Το περίμενα πιό μεγάλο, παρατήρησε ο Μπλέκ.

— Είναι μικρό, αλλά θαμματούργο, απάντησε ο Μόργκαν.

Μόλις τους δόθηκε μία ευκαιρία, προσπέρασαν το προηγούμενο αυτοκίνητο, κι' έτσι βρέθηκαν ακόμη κονύτερα στο κομινόι. Τώρα υπήρχε ανάμεσά τους μόνο μία χαμηλή κουρτίτσα, που δει έκρυβε καθόλου το πίσω μέρος του κομινιού. «Ετσι, μπόρεσαν να διαβάσουν στην πόρτα του την έξης επιγραφή:

«ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΜΙΟΝΙΩΝ ΓΟΥΕΛΛΙΝΓΚ. Το κομινόι αυτό είναι το ασφαλέστερο που κατασκευάσθηκε ποτέ. «Αν έχετε να μεταφέρετε κάτι πολύτιμο, θυμηθήτε μας. Θα βρήτε την καλύτερη και ασφαλέστερη έξυπνέτησι».

Ο Μπλέκ παρατήρησε πως ανήστανε λίγο λαχανιασμένα...

— Κύττα δεξιά! το ψιθύρισε ξαφνικά ο Μόργκαν.

Ο Μπλέκ έριξε μία ματιά στο δεξιό μέρος του δρόμου. «Ενας πόλισμαν μοτοσυκλετιστής είχε βάλει μπροστά τη μηχανή του κι' ακολούθωσε τ' αυτοκίνητα.

— Καιρός είναι να του δώσουμε! είπε ο Μόργκαν. Αυτό το ζώον θα τους παρακολουθήση τώρα ώσπου να βγούν απ' την πόλη. «Αν μας πάρη μυρωδιά, μπορεί να μας κάνει κανένα έλεγχο.

Κι' έστριψε πραγματικά σε μία πύραδο.

Ο Μπλέκ πρόλαβε να ρίξη μία τελευταία ματιά στο κομινόι και στο μοτοσυκλετιστή. «Ενοίωσε μία παράξενη άνακούρσι, όταν τάχασε απ' τα μάτια του...

Ο Μόργκαν έκοψε ταχύτητα. Βρήκε μία αδειανή θέση δίπλα στο πεζοδρόμιο και σταμάτησε.

— Στίς 11 και μερικά λεπτά, ο Κίτσον κι' ο Τζίπο φτάσανε στο μικρό φαράγγι, που άπείχε ως 3 χιλιόμετρα απ' το Κέντρο Έρευνών.

Ο Κίτσον οδηγούσε την παλιά Λίνκολν του Τζίπο. Τον άφισε στους δυο βράχους κι' έκανε άλλα 2 χιλιόμετρα, για να κρύψη κόμπου τ' αυτοκίνητο. Βρήκε μία όμορφη γωνιά, άραστη απ' το δρόμο. Τ' άφισε εκεί και ξαναγύρισε πεζή στο φαράγγι.

Ο καφετέρος ήλιος έδερνε το γυμνό κεφάλι του. Είχε μουσκευτή στον ιδρώτα. Φορούσε ένα πουκάμισο μπλε μαρέν μ' ανοιχτό γιακά κι' ένα πανίνο παντελόνι. Περιπατούσε με άνετες κινήσεις, με το κεφάλι ψηλά, ανασαίνοντας λίγο λαχανιασμένα απ' τη σπασμένη μύτη του. «Ήταν ευχαριστημένος γιατί μπόρούσε να ξεμουδιάσει τα μακρυνά του πόδια.

Εξέταζε το έδαφος, δεξιά κι' αριστερά απ' το σκονισμένο δρόμο.

«Το μέρος είναι άγριο—έλεγε με το νου του. Το καλύτερο που μπορεί να γίνει για το σχέδιο μας!»

Εφτασε στο φαράγγι. Στο μέρος εκείνο, ο δρόμος στένευε απότομα και περνούσε ανάμεσα από δυο τεράστιους βράχους, που είχαν κυλήσει κάποτε απ' το γειτονικό βουνό. Γύρω τους, τα πυκνά κρ' ψηλά χαμόκλαδα πρόσφεραν περίφημες κρυψάνες.

Ο Κίτσον κυττάζε γύρω, αλλά δε μπόρεσε ν' ανακαλύψη το Τζίπο, μ' όλο που ήξερε πως ήταν κρυμμένος κάπου εκεί κοντά του. Αυτό τούδωσε κάπως θάρρος.

Το σχέδιο του Μόργκαν τον

ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ; ΠΟΛΥΠΟΣΙΑ; Πάρτε Alka-Seltzer

Ανακουφίζει άμέσως Διαλύστε 1-2 δισκία σ'ένα ποτήρι νερό

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5-8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 65-660

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΑΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Είμαστε άδυναμνίστασι «Υπερτρίχωσης» θεραπεύτασι ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 618-010 ΚΑΛΑΡΓΙΣ ΕΠΗΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΙ

Τελεία, σύντομος και υπεύθυνος εκμάθησις της ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΜΟΝΟΝ στην ανεγνωρισμένη υπό του ΚΡΑΤΟΥΣ, στην Ευρωπαϊκή

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»
ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 10 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 615-652 και 610-395

ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ Colax
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ΣΚΑΤΙΜΑΤΑ - ΛΕΙΧΗΝΕΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΝΕΑΝΙΚΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

τρώμαζε. «Ήταν βέβαιος πως θα πείθαινε μεγάλο κακό κάποιος απ' όλους, προτού παραδοθούνε ο Ντίκσον κι' ο Τόμας...

«Εδώ κι' έξη μήνες, που είχε εγκαταλείψει το μπόξ, ο Κίτσον βρισκότανε κάτω απ' την επιρροή του Μόργκαν. Αυτός ήταν ο μόνος που δεν του είχε γυρίσει την πλάτη με περιφρόνησι, όταν τον είχε κατατροπώσει ένας αντίπαλος πολύ μικρότερός του κι' ελαφρότερος κατά 7 κιλά, άλλ' ανώτερος στην τεχνική του μπόξ.

Την ήμερα εκείνη, ο μαντζερ του Κίτσον του είχε δηλώσει όμα πως δεν έπρεκειτο πια ν' ασχοληθή μαζί του. «Αφού έφυγε αυτός, μπήκε ο Μόργκαν. Βοήθησε τον Κίτσον να ντυθή και τον έπληγε σ' αυτοκίνητό του, ζαλισμένον ακόμη απ' τις γροθιές που είχε φάει. Τον συνώδεψε μάλιστα ως το σπίτι του.

Όταν βρέθηκε στη φτωχική κάμαρά του, στο κρεβάτι του, του είπε:

— Θες ν' άφισης το μπόξ, Έ; Μα τί θα κάνης ύστερα; Ξέρεις πως θα μπορούσαμε να δουλέψουμε μαζί; Πρότεξα πως τα καταφέρνεις καλά στο σφαίρισμα. «Εγώ σκαρώνω τώρα μία ομάδα από σοβαρά παιδιά, γιά... δουλειές του ποδαριού! Τί λες, έρχεσαι μαζί μας;

Στα 23 χρόνια του, ο Κίτσον είχε καταλάβει ότι είχε κατακυλλήσει στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας... Είχε έλπίσει κάποτε να γίνει μία μέρα πρωταθλήτης του κόσμου, αλλά ή ήττα του το απέδειξε πόσο άσκατες ήταν οι προσπάθειές του. Δεν ήταν παρά ένας άποτυχημένος, σαν τους άλλους... δίχως κανένα φίλο και με 20 δολάρια στην τσέπη του.

«Πόσος δίστασε. Είχε άκούσει για το Μόργκαν πως ήταν επικίνδυνος τύπος και πως είχε μείνει 15 χρόνια στη φυλακή. «Ήξερε πως, αν πήγαινε μαζί του, θα πέφτε στο στόμα του λύκου. Μα τον τρώμαζε ακόμα περισσότερο ή ιδέα πως θα ξαναβρισκότανε μόνος, χωρίς κανένα στήριγμα στη ζωή. Κι' έτσι δέχθηκε την πρότασι του Μόργκαν.

Τα πέντε «κόλπα» στα όποια είχε πάρει μέρος μαζί με τη συμμορία, του είχαν άφισει αρκετά λεφτά ώστε να μισρή ν' άναίετα. «Ήταν μικροδουλειές πάντα, ακίνδυνες και καλά προετοιμασμένες.

«Ήξερε άλλωστε ότι, αν τον πιάνανε, θάτρωγε μόνο 3 ως 6 μήνες φυλακή με άναστολή, αφού δεν είχε ξανακαταδικασθή ποτέ.

Καταλόβαινε όμως πως ο Μόργκαν δε μπόρούσε ν' άρκεσθή πάντα σε τέτοια ψίχουλα. «Άργα ή γρήγορα, θα σκαρώνε κάποια μεγάλη «δουλειά», κι' ο Κίτσον θα βρισκόταν αναγκαστικά ανακατεμένος σ' αυτήν...

Όταν προσπαθούσε ακόμη ν' άποκτήση κάποιο όνομα στον κόσμο του μπόξ, ο Κίτσον είχε έργασθ ή ως σωφέρ στην «Εταιρεία θαρρακισμένων καμινιων Γουέλλινγκ. Είχε μείνει δέκα μερες σ' αυτή τη θέση, κι' έπειτα την είχε παρτήσει, γιατί δε μπόρούσε ν' άνεχθ ή την άσπλητην πειθαρχία που του επιβάλλανε.

«Αλλά, στις δέκα εκείνες μερες, είχε μάθει αρκετά πράγματα για τις μεθόδους της εταιρείας και για τον τρόπο προσλήψεως του προσωπικού, ώστε να καταλαβαίνει τώρα πως ο Μόργκαν ζητούσε να τα βάλ η με δυνατότερους απ' αυτόν...

«Ήξερε πως ο Τόμας κι' ο Ντίκσον δε θα παραδίνονταν και πως θ' ακολούθουσε αναγκαστικά άμαχοχυσία. «Αν λοιπόν τον πιάνανε ύστερα, θα τον στέλνανε στην ηλεκτρική καρέκλα ή, το λιγώτερο, στη φυλακή για 20 χρόνια.

Μόλις λοιπόν τους είχε άνακοινώσει ο Μόργκαν το σχέδιο του, είχε άποφασίσει να μην άνακατέη καθόλου, έστω κι' αν έπρεκειτο να εγκαταλείψη όριστικά τη συμμορία. Και θα τόκανε

πραγματικά, αν δεν υπήρχε ή Τζίνου...

Καμμία γυναίκα δεν τον είχε ποτέ κυττάξει και δεν του είχε μιλήσει έτσι. «Ως τη στιγμή που διάβασε στα μάτια της μία συντηπτική περιφρόνησι μαζί με μία τελεία Έλληνι φόδου, πίστευσε πως είχε κάποια έπιβολή στις γυναίκες. «Αλλά ή Τζίνου του είχε δώσει να καταλάβ η για πρώτη φορά πως δεν είχε λόγους να περριφανεύεται τόσο...

Του είχε κάνει τόσο δυνατή έντύπωσι αυτή ή κοπέλλα, ώστε δε μπόρούσε από τότε να σκεφθ ή τίποτ' άλλο...

Γι' αυτήν και μόνο, είχε δεχθ ή ν' άνακατέη στη δουλειά. «Ήξερε πως έκανε μία τρέλλα, αλλά δεν τολμούσε ν' άντιμετωπίση την περιφρόνησι της.

...Τώρα εξακολουθούσε να φάιν η με τα μάτια του τους θάμνους, γύρω απ' το δρόμο, χωρίς να μισρή ν' άνακαλύψη το Τζίπο.

— Καλά, το ξέρω πως είσαι σπουδαίος! του φώναζε. Φανέρωσου τώρα!

Το όλοστρογγυλο πρόσωπο του Τζύπου ξεπρόβαλε πίσω από δυο βράχους.

— Νά μαι! Καλά τα κατάφε-

ρα;... «Έγινα ο άόρατος άνθρωπος! «Ο Κίτσον κατέβηκε απ' το δρόμο και πήγε κοντά του.

— Είναι ιδεώδες μέρος για μία ένεδρα, παρατήρησε.

Ο Τζύπο ξαπλώθηκε άνάσκελα. Καθάρισε μ' ένα ξυλάκι τα κούφια δόντια του, με τα μάτια καρφωμένα στο γαλανό ούρανο.

— Αυτός ο φωτεινός ούρανος μου θυμίζει την πατρίδα μου... μωρμουρούσε. Δεν υπάρχει όμοιος στον κόσμο...

Ο Κίτσον τούρριξε μία ματιά. Τον άγαπούσε, γιατί ήταν συν-

γκρέχα

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

‘Από μικρή μεταχειρίζομαι την όδοντόκρεμα ΚΟΛΥΚΟΣ και έχω δόντια που όλοι τα θαυμάζουν.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝ. ΑΝΤ)ΠΟΙ Α)ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

τροφος ευχάριστος και με κατανοησι.

— Δέν έμμοιαζε καθόλου με τον Έντ Μπλέκ, που κοινοίτανε δι-
αρκώς για τις ερωτικές επιτυχί-
ες του και διασκεδάζε προκαλών-
τας τους άλλους ή σκαρώνοντας
τους άσχημες φάρσες. Είχε αντι-
λήψι και θάρρος ο Μπλέκ. Μά
δέν έπρεπε να τον λογαριάζη κα-
νείς για φίλο στις δύσκολες στι-
γμές του — ενώ ο Τζύπο ήταν
πάντα πρόθυμος να δανείση άκο-
μα και το τελευταίο του δολλά-
ριο, χωρίς να κάνει ερωτήσεις.

— Που γεννήθηκε; ρώτησε ο
Κίτσον, αφού έαπλώθηκε μπρού-
μυτα, με το κεφάλι του άνασηκα-
μένο για να βλέπη καλύτερα το
δρόμο.

— Στο Φιεζόλε της Ιταλίας,
κοντά στη Φλωρεντία, απάντησε
ο Τζύπο με τα μάτια μισόκλει-
στα. Έχεις πάει ποτέ στην Ιτα-
λία, μικρέ;
— Όχι.

— Δέν υπάρχει στον κόσμο άλ-
λη χώρα σαν αυτή! Λέπω από
και 20 χρόνια... Είναι πάρα παλ-
λά... Ξέρεις τι θα κάνω, όταν πά-
ρω το μερτικό μου απ' τη δου-
λειά; Θα μπόω στο πρώτο υπερω-
κεάνειο, με εισιτήριο πρώτης θέ-
σας, και μόλις πατήσω το πόδι
μου στην Ιταλία θ' αγοράσω μία
Άλφα Ρομέο και θα πάω στο
Φιεζόλε.

— Τι χαρά θα κάνη ή μητερούλα
μου όταν με δη!... Είναι 10 χρό-
νια που πεθάνε ο γέρος μου, αλλ'
ή μητέρα μου βρίσκεται πάντα έ-
κει και με περιμένει... Θα έρω
μία μικρή βίλλα, πάνω στο λοφο,
θα παντρευτώ και θα κάνω πολ-
λά παιδιά... Καλά το είπε ο
Φράνκ: "Όταν έχη κανείς λεφτά,
ο κόσμος όλος είναι δικός του!"
«Εκτός αν φας καμμία σφαί-
ρα και τα τινάξεις! Έλεγε με το
νού του ο Κίτσον. "Η αν σε βου-
τήση ή αστυνομία, πριν πατήσης
το πόδι σου στο βαπορί..."»

— Ο Τζύπο γύρισε το κεφάλι του
και τον κύτταξε, χαμογελώντας.
— Έσύ τι θα τα κάνης τα λε-
φτά σου; τον ρώτησε. Έχεις κα-
νένα σχέδιο;

— Δέν είναι καιρός τώρα για
σχέδια, απάντησε έκτονος. Άνυ-
πομονησία. Ποιος ξέρει αν θα τα
πιάσωμε στα χέρια μας, αυτά τα
λεφτά!...

— Στοιχηματίζω πως θ' αγο-
ράσης ένα σπουδαίο αυτοκίνητο!
Δέν είν' έτσι; Έσύ δέν έχεις τον
θμοίο σου στο σωματίσμο. Χρει-
άζεσαι ένα μεγάλο και γρήγορο
αμάξι... "Υστερα θα βρης μία ο-
μορφη φιλενάδα."
Κούνησε το κεφάλι του, χαμο-
γελώντας, και πρόσθεσε:
— Τι θέλεις για τη Τζίνου;
Γκόνττον; Κομμاتی πρώτης! Κα-
λοφτιαγμένη, με τα όλα της! "Ε-
μένα μου πέφτει λίγο μικρή, για
σένα όμως είναι ό,τι χρειάζεται.
Θάσαστε ένα περίφημο ζευγαρά-
κι, οι δύο σας. Μη χάνης το θάρ-
ρος σου επειδή κάνει τώρα τη ζο-
ρική. Τέτοιο θείο πλάσμα είναι
πλάσμένο για τον έρωτα. Θά βρης
έναν τον τρόπο να τη φέρης στα
κερά σου. Πούλησε της λίγο αί-
σθημα...

— Ο Κίτσον άκουγε, χωρίς να
μιλά. "Αν τούλεγε κανείς άλλος
τέτοια πράγματα, θα του φάνα-
ζε να τα βουλώση. Με το Τζύπο
όμως ήταν άλλοιωτικά. Αυτός έ-
λεγε με ειλικρίνεια ό,τι σκεπτό-
τανε...

— Τώρα τα λόγια του τον κάν-
νε να ονειρευτεί τη Τζίνου... Εί-
χε άραγε δική ο Τζύπο; "Ήταν
φτιαγμένη για τον έρωτα; Μά,
όταν άναπνέουσε τα κρύα κι' άνέ-
φραστα μάτια της, τον κυριεύα-
νε πολλές αμφιβολίες...

— Μίλησε μου λίγο για σένα,
μικρέ, του είπε ο Τζύπο με τα μά-
τια μισόκλειστα. Πές μου τι έ-
χεις στο μυαλό σου... Μ' ενδια-
φέρει, ξέρεις! Χτες το βράδυ,
όταν αποφάσισα να δεχτώ αυτή
τη δουλειά, σκέφθηκα έσένα. "Ε-
ξέρω τις σκέψεις σου... Στην άρ-
χή είχες πη όχι. Κι' έγω το ίδιο.

αφνικά όμως άλλαξες ιδέα. Για-
τί;

— Και σύ, Τζύπο, γιατί δέχτη-
κες;
— Για τη μικρή... Το ύφος που
είχε μπαίνοντας, ο τρόπος που

συστήτουσε τις λεπτομερείες, μου
γεννήσανε έμπιστοσύνη. Μου φά-
νηκε ξαφνικά πως όλ' αυτά μπο-
ρούσε μία χαρά να γίνουνε. Κα-
τάλαβα άποτομα τί μπορώ ν' ά-
γοράσω με τόσα λεφτά. Φαντά-

Είναι το δέρμα σας διψασμένο;

Αυτό είναι το μυστικό για να διατηρήτε το δέρμα σας νεανικό,
λείο και θρασερό! Τα κύτταρα του δέρματος είναι γεμάτα
από υγρό. Προσέξτε το δέρμα ενός μωρού! Αποτελείται κατά
80% από υγρό. Με τα χρόνια όμως το δέρμα χάνει την ικα-
νότητα να αναπληρώνη μόνο του το απόθεμα του υγρού του.

Χάνει τη φρεσκάδα του... διψά.
Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιη,
γιατί μόνον η NIVEA περιέχει την
περίφημη EUCERIT που εισοδύει
στο δέρμα και του δίνει το άπα-
ραίτητο υγρό. Δέρμα περιποιημένο
με NIVEA διατηρείται έλαστι-
κό και νεανικό σαν μπουμπουκι.

Δροσερό δέρμα με κρέμα **NIVEA**
γιατί η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιη
ΠΡΟΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

συστήτουσε τις λεπτομερείες, μου
γεννήσανε έμπιστοσύνη. Μου φά-
νηκε ξαφνικά πως όλ' αυτά μπο-
ρούσε μία χαρά να γίνουνε. Κα-
τάλαβα άποτομα τί μπορώ ν' ά-
γοράσω με τόσα λεφτά. Φαντά-

σθηκα την έκπληξη και τη χαρά
της μητέρας μου, όταν θα με δη
να γυρίζω πλούσιος, με τ' αυτο-
κίνητο μου...
— Ναί, και σε μένα συνέθε κα-
τι τέτοιο, έξηγησε ο Κίτσον.
Δέν είχε το θάρρος να όμολο-
γήση ότι είχε ψηφίσει ίδια με
τους άλλους γιατί φοβήθηκε την
περιφρόνηση της Τζίνου.

Δέν είχε καμμία έλπίδα πως θα
πετυχαίνε ή δουλειά. "Ήταν βέβαι-
ος πως είχαν να κάνουν με δύνα-
τώτερους απ' αυτούς. Κι' ένοιω-
θε όίκτο για τον Τζύπο, που πί-
στεψε στην πραγματικότητα του
ονείρου του... "Όχι, αυτή τη φο-
ρά δέ θα γλυτώνανε!

— Δέν το βρίσκεις και σύ πε-
ριεργο; πρόσθεσε ο Τζύπο. Εί-
ναι σχεδόν παιδί ακόμα, κι' ό-
μως έχει κάτι τι...

— Σταμάτησε άποτομα κι' άνα-
σκήκωσε το κεφάλι του μ' άνησι-
χία. "Ο Κίτσον τον κύτταξε μ'
απορία.

— Τι τρέχει; τον ρώτησε. Τι
έπαθες;
— Άκουσα θόρυβο. Μπορεί να-
ναι φίδι!

— "Ε, κι' ύστερα; Τι
φοβάσαι; Δέ θα μάς πλησιάση...
είπε ο Κίτσον, νευριασμένα.

Δέν ήθελε να φύγη ή συζητήσι
τους απ' το θέμα της Τζίνου.
"Ήταν το μόνο που τον ενδιέφερε.

— Μπορεί ναχη φίδια εδώ γύ-
ρω, έπέμεινε ο Τζύπο, Ξέρεις πως
τα φοβάμαι!... Μου φάνηκε πως
άκουσα να κουιεύεται κάτι μέσα
στα χαμυκλάδα... προς τα εκεί!

Με τα φρυδιά ζωρμένα, ο Κί-
τσον γύρισε και κύτταξε προς τη
διευθυνη που τούδειχνε ο άλλος.

— Τα φίδια δέν πενιάζουσε ο-
πριον δέν τα ένοχλήση, βεβαίωσε
το Τζύπο.

— Ο αδελφός μου πέθανε από
δαγκωματία φίδιου, έπέμεινε έ-
κείνος. "Ήταν έαπλωμένος χώμα,
έτσι όπως έγω τώρα. Βγήκε λοι-
πόν από κάτω ένα φίδι και τον
δάγκωσε στο πρόσωπο. Πέθανε
πριν προλάβω να τον πάω πίσω
στο σπίτι..."

— "Ήταν 10 χρονών
παιδί, ένα υπέροχο άγόρι, μελα-
χροινό, καμαρωτό..."

— Άσ' τα τώρα αυτά! τον έ-
κοψε ο Κίτσον. Τι μάς νοιάζει
για τον αδελφό σου. Τον δάγκω-
σε ένα φίδι... "Ε, κι' ύστερα; "Ο-
λος ο κόσμος μπορεί να το πάθη,
αυτό..."

— Άλλάξε λοιπόν κορβέντα!
"Ο Τζύπο άνασκήκωσε το κεφά-
λι του και τον κύτταξε με παρά-
πονο.

— Δέ θα μιλούσες έτσι, αν ή-
ταν δικός σου αδελφός, του έ-
πε. "Εγώ δέ θα το ξεχάσω ποτέ..."

— Άπ' τότε τα φίδια με κάνουν ν'
ανατριχιάζω.

— Μπα, που να πάρη ο διάβο-
λος! "Ός πότε θα μάς πιπιλί-
ζης το μυαλό με τα φίδια σου;
διαμαρτυρήθηκε ο Κίτσον. "Ενώ
μιλούσαμε για τη Τζίνου, ξαφνί-
κά τάβαλες με τον αδελφό σου
και με τα φίδια!

— Μά μου φάνηκε πως άκου-
σα θόρυβο...

— Αριπών... Ξεφορτώσου με
πια με τα φίδια!

— Ο Τζύπο ήταν έτοιμος ν' ά-
παντήση, όταν είδε μακριά ένα
σύννεφο σκόνης. Τόδεϊξε στον Κί-
τσον, αφού άκούστησε το χείρι
του στο μπράτσο του.

— Λες ναίαι αυτοί; τον ρώ-
τησε.

— Ο Κίτσον έβριξε μία ματιά
στο δρόμο κι' αισθανήκε το φό-
βο να του σφίγγη το λαιμό. Κόλ-
ησε χαμω και μουμουρίσε:

— Ναί, αυτοί είναι!
"Ακίνητοι κι' οι δύο, κύττα-
ξαν το καμινό που προχωρούσε.

Πέρασε ολόταχός, σκάνοντας
σύννεφα σκόνης. "Ο Κίτσον έβ-
ριξε μία ματιά στο ρολόι του,
για να σπουέση ποιά ώρα ακρι-
βώς έφτανε το καμινό στο φα-
ράγγι.

Είχαν προφτάσει να διακρί-
νουνε τις σιλουέτες του σωφεί-
ου και του φούλακα.

— Ο Τζύπο άνασκήκωσε και τους
παρακολούθησε με τα μάτια, για
ν' άποτύχησε όσα του δυνατόν
περισσότερες λεπτομερείες στη
μνήμη του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Άριστη ή εμφάνισι των Έλλήνων στόν ποδηλατικό
γύρο της Αιγύπτου

Η ποδηλασία είναι ένα ά-
θλημα, που δέν έχει μεγάλη
διάδοση στην Ελλάδα. Κατά
καιρούς έγιναν διάφορες προ-
σπάθειες να τονωθεί το ενδιαφέ-
ρον των φιλάθλων για το σπόρ
αυτό, που έχει τόσο μεγάλη
ανάπτυξη σε άλλες χώρες, ό-
πως είναι ή Γαλλία, ή Ιταλία,
το Βέλγιο, κλπ. Δυστυχώς, οι
ένέργειες αυτές αντιμετώπισαν
ένα σωρό αντιξοότητες και άν-
τιδράσεις.

Η πρώτη κίνηση είχε άρχι-
σει από το 1931, όταν συναν-
τηθήκαμε σε άγωνα με τους
Βουλγάρους. Μετά πέντε όλο-
κληρα χρόνια, ιδρύθηκε ή Πο-
δηλατική "Ομοσπονδία, που έ-
δωσε μία σημαντική ώθηση στο
ποδηλάτο. Αποτέλεσμα των άρ-
χιών προπαθείων ήταν ή δη-
μιουργία Ικανών ποδηλατιστών.
Στα πλαίσια των Βαλκανικών
συνανήσεων, τα σπομάτα των
Κουδελή και Καλούδη έκαναν
την εμφάνισι τους σε τιμητι-
κές θέσεις στους καταλόγους
των άποτελεσμάτων, με άπο-
γείο έπιτυχίας μία πρώτη θέσι
του Κουδελή το 1940 σε άγώ-
να 33 χιλιομέτρων, έντός πι-
στας.

Ο Καλούδης, την ίδια χρο-
νιά, ήρθε 3ος στη Βαλκανική
κούρσα ενός χιλιόμετρο, ύ-
ποσκελίζοντας αθλητάς με δι-
εθνείς περγαμινές.

Ο πόλεμος κατόπιν έξαφά-
νισε κάθε άγαθό άποτέλεσμα.
Πέρασε πολύς καιρός μέχρις ό-
του οι άρμόδιοι ενδιαφερθούν
για το ποδηλάτο.

Έτσι, μόλις το 1954 ή πο-
δηλασία ένωμαίνεται στον
ΣΕΓΑΣ και διοικείται από μία
έπιτροπή. Τα πρώτα βήματα
είναι διαστακτικά. Τα άποτελέ-
σματα: Έντελώς άπογοητευτι-
κά! Έλληνική ποδηλατική ό-
μάδα στέλνεται στην Αιγύπτο,
για να λάθη μέρος στο γύρο
της Αιγύπτου. Έπί συνολικών
13 διαδρομών (έτάπ), οι "Ελ-
ληνες μόλις κατορθώνουν να
καλύψουν τις 4 και έγκαταλεί-
πουν τον άγωνα.

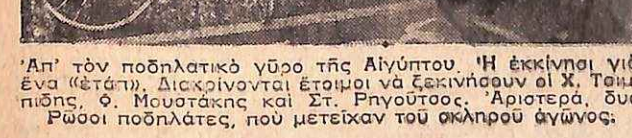
Από τότε άρχίζουν οι άπο-
πειρες για να άποσπασή ή πο-
δηλασία απ' τον ΣΕΓΑΣ και να
ιδρύση δική της όμοσπον-
δία, όπως πρώτα. Οι άντιπα-
ρεις είναι μεγάλες και ή ιδιο-
τική πρωτοδουλία παίρνει το

λόγο. "Ιδρύεται ο "Ερμής".
Ένα σωματίο με πενήνρα μέ-
σα, αλλά με άκλόνητη πίστι
και περισσότερη θέληση. Πριν
περάση πολύς καιρός, τα μέλη
του επικρατούν σ' όλους τους
άγωνες. Οι θυσίες είναι μεγά-
λες, τα έξοδα δυσβάσταχτα.
Κι' όμως οι "Ερμηδες" συνε-
χίζουν το δρόμο τους και χα-
λυδώνουν τις προσπάθειες
τους, για να ιδρύσουν δική
τους όμοσπονδία.

Τον ΣΕΓΑΣ τον σέβονται
και τον θαυμάζουν. Δέ μπορεί
όμως, μόνος αυτός να τα βγά-
λη πέρα με τόσα άθλήματα,
που περιλαμβάνει στους κά-
πους του. Η ποδηλασία χρειά-
ζεται ανθρώπους, που να μην
έχουν άλλες άσασχολήσεις. Η
μόνη μινά τους να είναι το
ποδηλάτο. Να οργανωθούν ά-
γωνες. Να έξυμρεθούν πόροι.
Να σταλούν όσοι έχουν προού-
να στο έξωτερικό. Να μετα-
κληθούν στη χώρα μας ειδι-
κοί, για να διδάσουν τα μυ-
στικά του ποδηλάτου, όπως γί-
νεται για το στίβο, το ποδό-
σφαιρο, το κολύμπι κλπ.

Τώρα, που ή Γενική Γραμ-
ματεία έχει άγκαλιώσει με
στοργή τον ελληνικό άθλητι-
σμό, θα πρέπει ή ποδηλασία
να βρη το δρόμο της. Άν μάς
έλειπαν οι άθληται, δέ θα γί-
νεται λόγος. Μία πρόσφατη,
ώστόσο, συμμετοχή σε διεθνή
συνάντηση, απέδειξε, ότι το έμ-
ψυχο υλικό, που διαθέτουμε,
είναι άριστης ποιότητας. Λε-
πομέρειες, που δέν είδαν το
φός της δημοσιότητας, μάς
πείθουν για την εφύχια και
το άκαταμάχητο θάρρος των
Έλλήνων ποδηλατιστών.

Η παρακάτω ιστορία μιλάει
μόνη της:
Θέλοντας ν' άπαλύνη τις ό-
ξυτάτες διαμάχες, ο ΣΕΓΑΣ
συγκατατίθεται ν' άποσταλή
μία ελληνική όμάδα στον πο-
δηλατικό γύρο της Αιγύπτου.
Στην άρχή έπρόκειτο να με-
ταβή ο "Ερμής". Διαφώνες
κι' άτυχήματα συνγορούν, στο
να σχηματισθή πρόχειρα μία ό-
μάδα, που να περιλαμβάνη πο-
δηλάτες του "Παναθηναϊκού"
και της ΑΕΚ. "Αθληται και
συνεδοί, σπιδανμένοι στο κα-
τάστρωμα ενός βαποριού, φθα-
νουν στην Αιγύπτο. Χωρίς καμ-

Άπ' τον ποδηλατικό γύρο της Αιγύπτου. Η έκκινησι για
ένα (έτάπ). Διακρίνονται έτοιμοι να ξεκινήσουν οι Χ. Τσιμ-
πίδης, Φ. Μουστακός και Στ. Ρηγούτσος. Άριστερα, δύο
Ρώσοι ποδηλάτες, που μετείχαν του αληπού άγώνος.

ιά άπολύτως προετοιμασία,
με τεράστιες έλλείψεις άνταλ-
λακτικών και ειδών ειδικής
διατροφής και όγειονομικής πε-
ριθαλμίας, φθάνουν στον τόπο
έκκινήσεως, το Λούζορ, μερι-
κές ώρες πριν δώθη το σήμα
της άναχωρήσεως! Οι άντιπρο-
σώπουντες την πατρίδα μας
είναι οι Π. Τσαφαντάκης, Στ.
Ρηγούτσος, Ι. Νταουσάνκης,
Χ. Τσιμπιδής και Φ. Μουστα-
κης.

Οι άθληται των άλλων άπο-
στολών, συνοδεύόμενοι από...
διαιτολόγους, γιατρούς, μασ-
σέρ, χρονομέτρες, τεχνικούς,
φροντιστάς, καθώς και από ά-
τέλειωτες κάσες με όγειονομι-
κό όλικό, χυμούς φρούτων και
ειδικές βιταμίνες, έχουν όργω-
σει έβδομάδες πριν ταξίς δρό-
μου της Αιγύπτου, προπονού-
μενοι.

Οι πέντε άντιπρόσωποι της
"Ελλάδος, έχοντας συμπα-
ραστήσει τους θαυμασίους όμογε-
νείς της χώρας του Νείλου, ξε-
κινούν για το Γολγοθά τους.
Δώδεκα (έτάπ), με σύνολο δια-
δρομής 1694 χιλιομέτρα, είναι
το βάρος, κάτω από το όποιο
λυγίζουν ακόμη και άσάβινα
πόδια. 34 ποδηλάτες, άντιπρο-
σώπουντες 7 χώρες, έρχομή-
καν στο σκληρό άγωνα. Οι δι-
κοί μας, με συντηρητικότητα
και ζηλευτή συνοχή, παρά τα
άτυχήματα και τους άλλεπάλ-
λους τραυματισμούς, άγωνί-
σθηκαν με όσες δυνάμεις διέ-
θεταν.

Κατετάγησαν 5οι στη γενι-
κή βαθμολογία, κερδίζοντας τις
ομάδες της "Ηνωμένης Άραβι-
κής Δημοκρατίας και του "Ι-
ράκ. Σπουδαιότερο κατορθώ-
μα: Τερμάτισαν και οι πέντε,
από αυτούς δέ ο Πάρις Τσα-
φαντάκης, έπικινδύνα τραυμα-
τισμένος από μία όμαδική πτώ-
σι στο (έτάπ) Σουές — Πόρ-
τ Σάιντ.

Τέσσερις ξένοι δοκιμασμένοι
άθληται έγκατέλειψαν τον ά-
γωνα.

Η γενική κατάταξι έχει ως
έξης: 1) Γερμανία, 2) Ρωσία,
3) Ουμανία, 4) Βουλγαρία,
5) Έλλάς, 6) Η.Α.Δ., 7) "Ι-
ράκ.

Αξίζει να σημειωθή, ότι ο
γύρος της Αιγύπτου έγινε για
δη κατά συνέχεια φορά και οι
Αιγύπτιοι ποδηλάτες έχουν ά-
περίοριστα μέσα στη διάδο-
ση για ν' άναπτυχθούν. Έκ-
τός των τακτικών άγώνων, που
διεξάγονται στη χώρα τους,
συνεχώς οργανώνονται άποστο-
λές στο έξωτερικό και οι Αι-
γύπτιοι ποδηλάτες μετέχουν
στούς ποδηλατικούς γύρους
διαφόρων κρατών της Ευρώ-
πης. Ένα δέ ποδηλατοδρόμιο
με έντελώς σύγχρονη πίστα και
Ικανό να περιλάβη 40.000
θεατάς, πρόκειται ν' άνεγερθή
έντός των προσεχών μηνών.

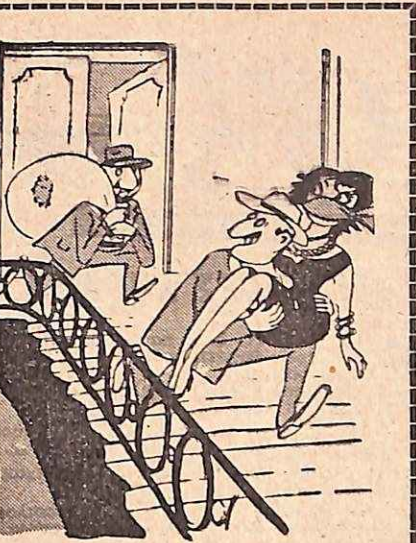
Οι δικοί μας άυτε καν συγ-
κρίνονται με τα μέσα που δια-
θέτουν οι συνάδελφοί τους άλ-
λων χωρών. Κι' όμως, οδηγού-
μενοι απ' την υπαράνησι και
το ψυχικό τους σθένος, άγω-
νίζονται σαν ίσοι προς ίσους
και πετυχαίνουν Ικανοποιητικά
άποτελέσματα.

Σε πολλά (σπρίντ) τελειωτι-
κά οι Έλληνες δέν υπελεί-
φθησαν των βετεράνων αντιπα-
λων τους.

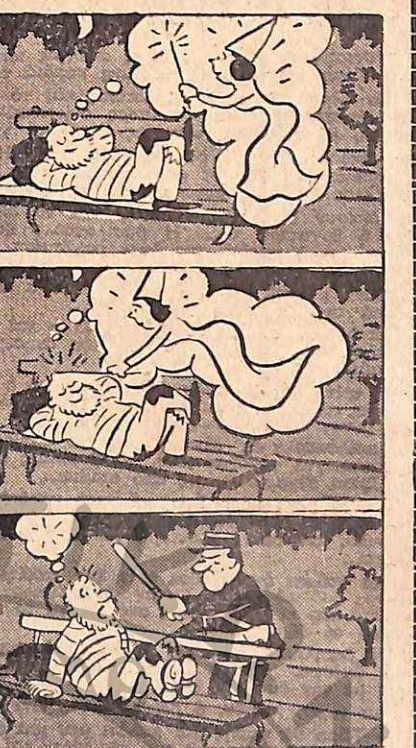
Επομένως, το έμψυχο υλι-
κό είναι εξαιρετικής ποιότητας.
Δέ χρειάζεται παρά ή ίδρυσι
μιας ανεξαρτήτου Ποδηλατικής
"Ομοσπονδίας, ή όποια θα πε-
ριβάλη με άγάπη και κατα-
νοήσι τους ποδηλάτες και θα
ένοχλήση ποικιλότροπα την πο-
δηλασία σαν άπαραίτητη προϋ-
πόθεσι για τα πρώτα βήματα.

Ο ΣΕΓΑΣ, μόλις διαπιστώ-
ση, ότι υπάρχει ώριμότης και
σγείο άργασίας, είναι βέβαιο,
ότι δέ θα προάγη σοβαρούς
λόγους και άντιρήσεις, για
να πραγματοποιήνη το όνειρο
των ποδηλατιστών. Μετά, το λό-
γο θα έχη ή Γενική Γραμμα-
τεία, στην όποια σπηρίζονται
τόσες και τόσες έλλείδες για
την έξέπλσι και βελτίωσι ό-
λων των άθλημάτων στην "Ελ-
λάδα.

ΧΑΡΗΣ ΑΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δέν προφταίνω να της βγάλω
τα κοσμήματα. Οά της τα βγάλω
στο σπίτι!

Ονειρο και πραγματικότητα.

Και τώρα δέ μιλήσουμε ως ίσοι
προς ίσοι!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΓΥΑΛΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ένας βασιλιάς είχε τρεις θυγατέρες, που οι καρδιές τους ήταν γυάλινες!

— Η βασιλίσσα, όσο οι βασιλοπούλες ήταν μικρές, όλο και τους έλεγε:

— Παιδιά μου, να προσέχετε όσο μπορείτε τις καρδούλες σας, γιατί παίζουν εύκολα.

Κι' εκείνες, υπάκουες πάντα, πρόσεχαν να μη πάθουν κανένα κακό.

— Έτσι, πέρασαν τα χρόνια κι' οι βασιλοπούλες μεγάλωσαν κι' έγιναν τρεις όμορφες κοπέλλες.

Μία μέρα ή πρώτη, εκεί που στεκόταν στο παράθυρο και καμάρωνε τα λουλούδια του περιβόλου, έσκυψε λίγο περισσότερο και, ξαφνικά, άκουσε ένα «κράκ» μέσα της. Είχε σπάσει η καρδούλα της κι' εκείνη είχε σβήσει σαν πυλάκι.

— Υστερ' απ' αυτό, οι άλλες αδελφές πρόσεχαν ακόμη πιο πολύ τη γυάλινη καρδιά τους.

Δεν πέρασε όμως λίγος καιρός και το παλάτι αναστατώθηκε από δεύτερη συμφωρία. Η δεύτερη βασιλοπούλα, πίνοντας ζεστό το γάλα της, άκουσε κάτι να ραγίζει μέσα της. Ήταν η καρδιά της. Έσπυρε με κόπο τα πόδια της κι' έπεσε λιπόθυμη πάνω σε μία πολυθρόνα.

Κάλεσαν τότε τη βασιλίσσα για να δει τι είχε η θυγατέρα της. Η βασιλοπούλα ζούσε ακόμα, αλλά η καρδιά της ήταν ραγισμένη.

— Τι να κάνουμε τώρα; στέναζε ο βασιλιάς. Το κακό μπορεί να προχωρήσει γρήγορα κι' η καρδιά της να σπάσει για πάντα!

Μία ή βασιλοπούλα συνήλθε σε λίγο και παρακάλεσε τους γονείς της να μην ανησυχούν γι' αυτήν.

— Μία τρίτη βασιλοπούλα, δεν ήταν μόνο ή πιο όμορφη, αλλά και ή πιο έξυπνη. Όσο μεγάλωνε μεγάλωναν κι' οι χάρεις της.

Βασιλοπούλα και όλα τα μέρη του κόσμου τη ζητούσαν για γυναίκα τους. Ο βασιλιάς όμως δεν έμενε ευχαριστισμένος από κανένα.

— Μία μόνο κόρη έχω, με γερή καρδιά, έλεγε. Πρέπει, λοιπόν, να της δώσω ένα βασιλόπουλο, που να τη φροντίζει, για να μην πάθει τίποτα...

Στο παλάτι υπηρετούσε τότε ένα παλληκάρι όμορφο κι' ευγενικό. Ήταν άφοιτομένο στη δουλειά του κι' ο βασιλιάς σκόπευε να το προτιθέσθαι σε αδελφικό.

Η βασιλοπούλα, μόλις το είδε, το συμπάθησε άμεσως. Μία και το παλληκάρι ξετρελάθηκε με την ομορφιά της.

Μία μέρα, λοιπόν, ο βασιλιάς του είπε:

— Τώρα θα πάρης στο παλάτι μου μία ανώτερη θεία. Σ' ευχαριστώ για την πίστι και την άφοιτοσύνη που έδειξες σε μένα και σε συγχάρω για τον προτιθέσθαι σου.

Η βασιλοπούλα ήταν μπροστά κι' άκουσε όλους αυτούς τους επαίνους. Κι' όταν αποσύρθηκε ο πατέρας της, πλησίασε το παλληκάρι και του είπε:

— Αυτά που δέ θα μείνης πιά στην ίδια υπηρεσία. Αχ! Γιατί να μην είσαι βασιλόπουλο και να μην ξέρης να φτιάχνεις γυαλιά!

Το παλληκάρι άπορησε με τα λόγια της βασιλοπούλας και δεν ήξερε τί να της απαντήσει. Αφού, λοιπόν, πέρασε λίγη ώρα κοντά της,

Ο βασιλιάς κάλεσε άμεσως τη βασιλοπούλα και τη ρώτησε αν της άρεσε ο νέος τεχνίτης...

τη χαίρεται κι' έφυγε. Πήρε ύστερα το δρόμο κι' έφτασε μπροστά σ' ένα εργαστήρι, που έφτιαχνε γυαλιά.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

— Μάστορι, είπε στον μαγαζάτορα, μήπως έχεις ανάγκη από κανένα βοηθό; Έπιθυμώ πολύ να μάθω την τέχνη σου. Κράτησε με για λίγο καιρό κοντά σου...

— Ναι, σε παίρνω ευχαρίστως για βοηθό μου, του αποκρίθηκε εκείνος. Μάλιστα, αν μάθης καλά την τέχνη, θα σε κάνω και συνεταιρό μου. Πρέπει όμως να ξέρης, ότι πρώτα θα γίνης υπηρετής μου. Θα σε στέλνω σε θελήματα και θα φροντίζω τα παιδιά μου, έπειτα θα μάθης να φτιάχνεις γυαλιά, να τα κολλάς, να τα κόβης και να τα βάζεις στη θέσι τους. Κι' όταν πιά γίνης τέλειος, τότε θα σε κάνω συνεταιρό μου κι' ίσως σου δώσω και τη διεύθυνση του μαγαζιού.

Το παλληκάρι βρήκε, ότι έτσι θ' άργουσε πολύ να μάθη την τέχνη και ρώτησε αν μπορεί να μάθω την τέχνη σου.

ρούσε ν' έρχισαν άμεσως να φτιάχνει γυαλιά.

— Α! παιδιά μου, του είπε τότε ο τεχνίτης, όποια δουλειά κι' αν πάσης, για να τη μάθης καλά, πρέπει να κουρασθείς.

Το παλληκάρι αναστέναζε κι' αποφάσισε να δεχτεί.

Τον πρώτο χρόνο έκανε όλο θελήματα. Το δεύτερο έμαθε να κολλάει τα ραγισμένα γυαλιά, τον τρίτο άρχισε να κόβει τα γυαλιά και να τα βάζει στη θέσι τους, και τον τέταρτο έγινε συνεταιρός του τεχνίτη.

Κι' όταν πιά πέρασε κι' ο τέταρτος χρόνος, ξαναφάρσα τα ρούχα του αδικού κι' άρχισε να συλλογίζεται πώς θα μπορούσε να πάρη τη βασιλοπούλα με τη γυάλινη καρδιά.

Στο δρόμο που γύριζε, αντίκρισε ένα γερνικότακι.

— Τι έχεις κι' είσαι συλλογισμένος; τον ρώτησε εκείνο.

— Θέλω κάτι... αποκρίθηκε ο αδικός.

— Τι θέλεις;

— Ένα βασιλείο! Συλλογίζομαι πώς θα μπορούσα να γίνω βασιλιάς!

— Αν ξέρης να φτιάχνεις γυαλιά, μπορώ να σου βρω τον τρόπο...

— Μά αυτό ίσα-ίσα είναι το έπαγγελμά μου! είπε το παλληκάρι. Μέχρι χτες αυτή τη δουλειά έκανα!

— Τότε είναι εύκολο να γίνης το θέλημά σου! Άκουσε: Ο βασιλιάς μας, καθώς ξέρεις, είχε αποφασίσει να δώσει τη μικρή του θυγατέρα σε βασιλόπουλο, που να ξέρη να φτιάχνει γυαλιά. Αλλά, επειδή κανένα βασιλόπουλο δεν ξέρει αυτή την τέχνη, ο βασιλιάς άλλαξε γνώμη κι' αποφάσισε τώρα να δώσει τη βασιλοπούλα...

— Σε ποιόν; ρώτησε περίεργος ο νέος.

— Σ' έναν που να ξέρη την τέχνη, σπάνει ν' άρειση στη βασιλοπούλα και νάναι από καλό σόι. Άς τώρα όμως δέ βρήκα κανένα απ' τους νέους τεχνίτες, που ν' άρειση στη βασιλοπούλα.

Ο νέος, άκούοντας όλ' αυτά, άρχισε να χοροπηδάει απ' τη χαρά του. Και, χωρίς να χάση καιρό, πήρε το δρόμο για το παλάτι. Παραυσιώσθηκε τότε στο βασιλιά και του είπε τι ζητούσε. Ο βασιλιάς κάλεσε άμεσως τη βασιλοπούλα και τη ρώτησε αν της άρεσε ο νέος τεχνίτης.

Η βασιλοπούλα τον κύταζε καλά-καλά, τον γνώρισε και ψιθύρισε:

— Ναι, πατέρα...

Ο βασιλιάς τότε πρόταξε το παλληκάρι να του δώσει τη χείρα του, για να καταλάβη αν ήταν από ευγενικά οικογένεια.

Κι' όταν βεβαιώθηκε γι' αυτό, οι γάμοι τους έγιναν με μεγάλες γιορτές.

Ο άντρας της βασιλοπούλας, τεχνίτης στα γυαλιά, ήξερε πώς να μεταχειριστή τη γυάλινη καρδιά της. Κι' έτσι ή βασιλοπούλα δεν έπαυε ποτέ το παραμικρό. Και πέθανε γριά πιά εβδομήντα χρόνων.

Η δεύτερη βασιλοπούλα, με τη ραγισμένη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η πρώτη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η δεύτερη βασιλοπούλα, με τη ραγισμένη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η τρίτη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η τέταρτη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η πέμπτη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η έκτη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η έβδομη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η όγδοη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η ένατη βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

— Μά δεν ξέρετε πώς ή ραγισμένη στάμνα βασιτά περισσότερα;

Η δέση βασιλοπούλα, με τη γυάλινη καρδιά, δεν παντρεύτηκε. Έμενε όμως μία καλή θεία, και περιποιόταν με στοργή τ' ανήλικα της. Έζησε μάλιστα πιο πολύ καιρό από την αδελφή της. Και σ' έκεινους, που ήξεραν το πάθημά της κι' άπορούσαν για τη μακροζωία της, έλεγε χαμογελώντας:

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο «γκάουτος» πιάνει με το λάσσο του το Μπουαλώ και τον σέρνει πίσω απ' το αλόγο του που καλπάζει. Αλλά ο νέος κατορθώνει να κόψη το σκοινί, να έλευθερωθή και να σκετώση το αλόγο του «γκάουτος».

Υστερα μονομαχεί μαζί του με μαχαίρι, τον πληγώνει και τον αφήνει να φύγη. Ο Μπουαλώ κι' ο Φρίκε κατασκηνώνουν δίπλα σ' ένα ποτάμι. Οι άμετρητες σκηνές δεν τους αφήνουν να κλείσουν μάτι. Προσπαθώντας να τις διώξουν, ο Φρίκε βάζει φωτιά στα ψηλά ξερόκορτα, κι' αυτό γίνεται άφορη ν' αποκαλυφθή πώς τους έχουν περικυκλώσει κρυφά οι έργατες του αφανείου κι' ετοιμάζονται να τους έπιτεθούν.

130N

Ετοιμάσε γρήγορα τα όπλα του κι' έδωσε το ένα απ' αυτά στο Φρίκε, μαζί με αρκετά φυσιγγία.

Αντίχρησε και δεύτερη όμορροβάντα, άβλαστη σαν την πρώτη.

Οι έχθροι, άσφατοι ακόμη, πυροβολούσαν πάνω απ' το προπτεσμά της φωτιάς. Μα τα έλπιόταν τους, αντί να θάνατον στο μέρος των Γαλλών, σκεπτόνταν τόσο μακριά, ώστε κι' ο πιο άδελος σκοπευτής θα κοκίνιζε απ' τη ντροπή του.

Ο Μπουαλώ κι' ο Φρίκε, έσπλωμένοι χάμα, με το όπλο στο χέρι, περίμεναν διασκεδάζοντας και γελώντας...

Δύο καβαλαριόδες εμφανίστηκαν σε λίγο, μέσα στις κόκκινες ανταύγειες της φωτιάς. Τ' αλόγα τους χλημνιτρίζαν ζωορά κι' άνηθκαν να προχωρήσουν. Μα ένα άλιπτο σπινούριμα τ' ανάγκασε να υπακούσουν.

Ο άριστος είναι δικός σου, ο δειλός δικός μου, είπε σιγά ο Μπουαλώ. Πού!

Οι δύο πυροβολισμοί άντηχησαν ασή. Το ένα από τ' αλόγα τινάχτηκε, σκόνταψε και σαρράστηκε γάμο. Ο Φρίκε είχε βρει περιφάνια το στόνο του.

Συγχρόνως έπεσε απ' τη σέλλα του ο άνθρωπος που είχε σημάδεψε ο Μπουαλώ. Τ' αλόγο του χλημνιτρίζει τρομαγμένο κι' έφυγε σαν βέλος.

— Ποιός έχει σειρά; φώναξε το χαμίνι. Ένας-ένας! Μη διαζώσατε, έχω σφαίρες για όλους!

Μα δεν παρουσιάστηκε κανείς άλλος απ' τους έχθρους. Ο Φρίκε ανυπομονούσε, έπειτα απ' την πρώτη έπιτυχία του.

Υπομονή, αγόρι μου, του σύστησε ο Μπουαλώ. Μόλις βνη ο ήλιος, θα γλεντήσουμε! Είναι, σίγουρα, οι «γκάουτες». Καλά τάχα εγώ πώς δε θα γινέστανε το μάθημα που τους δώσαμε! Παρακολουθήσανε τα ίχνη μας...

— Θα τους υποδεχτούμε λοιπόν κι' αύριο όπως πριν από λίγο.

— Ναι, μά ή μάχη θάναι σκληρή. Πρέπει απαραίτητα να περάσουμε το ποτάμι. Είναι μία στρατηγική κίνησι πρώτης τάξεως, ποτών όταν το έκστρατευτικό σώμα αποτελείται από δυο άντρες και δέκα αλόγα!

Δέ λέω όχι. Αλλά θα περάσετε έσείς πρώτος, κυρ Μπουαλώ. Εγώ θα μείνω για όπισθοφυλακή και θα πολεμήσω ως το τελευταίο φυσέκι.

Γεννήθηκε για στρατηγός, Φρίκε!

— Ποτέ δεν το φαντάζομουν. Μα έτσι θάναι αφού το λέτε... Ζήτω! Προχωρώ στους βαθμούς! Τι ώρα πράγμα ο Γύρος του κόσμου!... Έγιναν θερμάςτης, ναύτης, καβαλαριόδες, στρατηγός!

Άκουσε δυο λέξεις ακόμα. Ξέρω καλά τους έχθρους μας. Δέ θα μάς ελαιοπιτεθούνε προτού έφτάνουν. Μόλις δω, χαράξη, θα πέσουν άπάνω μας... Θα κοιμηθούμε λοιπόν από μιά ώρα ο καθένας, ενώ ο άλλος θ' άγρυπνη. Έτσι θαμστε φρέσκοι κι' έτοιμοι πάντα για το χορό!

Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Πριν ακόμα ήμερράσε καλά, καλά, ο Μπουαλώ σέλλωσε τα δυο αλόγα, φόρτωσε τις άποσκευές σε μερικά άλλα κι' έδωσε τα υπόλοιπα το ένα πίσω απ' τ' άλλο, ώστε να σχηματίζονε μία γραμμή.

Οι «γκάουτες» προχωρούσαν κι' όλας, σχηματίζοντας ένα ήμικυκλίο.

— Κολυμπάς καλά, Φρίκε; ρώτησε ο Μπουαλώ.

— Σάν ψάρι.

— Όρα! Θα πάς λοιπόν μπροστά. Κράτα το πρώτο αλόγο απ' το γαλινάρι. Αν άνηθή να προχωρήση, τρύπα το με το μαχαίρι σου στα καπούλια.

— Και σεις;

— Εγώ θα μείνω τελευταίος. Θα περιμένω να φτάσετε στη μέση του ποταμού. Αν μάς σφύξουν από κοντά, θα ριζώ από τ' αλόγο μισή ντουζίνα απ' αυτούς. Είναι περιττό να τους σκοτώσουμε. Γκαούτες πεζός δεν είναι για πολέμους.

Ο Φρίκε προχώρησε προς το ποτάμι, οδηγώντας τ' αλόγα, ενώ οι «γκάουτες» πλησίαζαν καλπάζοντας. Μα, μόλις είχε κάνει δέκα

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μέτρα μέσα στο νερό, άφισε μία τρομερή κραυγή αγωνίας και πόνου.

Ένας φοβερός πανικός είχε κυριεύσει εαφικά τ' αλόγα, που χλημνιτρίζαν όλα μαζί.

Τα νερά είχαν γίνει καταιγιστικά!

Ο Μπουαλώ έμεινε ακλόνητος στ' αλόγο του. Είχε ριζή ήδη τρεις απ' τους αντιπάλους του. Έσπρωξε ύστερα τ' αλόγο του κι' ώρμησε μέσα στα νερά, που πλατύνονταν σαν κοκινωτή βροχή. Μα ή ίδια κραυγή που είχε βγάλει, προ αλίου ο σύντροφός του, έσφυγε κι' απ' τα δικά του χείλια.

— Θα φαγωθούμε λοιπόν ζωντανόι; Βρυχήθηκε. Πέσαμε πάνω σε «καραϊδες»!

Δεν είχε γνωρίσει ποτέ του το φόβο ο Μπουαλώ. Σε σκάνονταν οι τριχές του κεφαλιού του...

— Αλλά, κι' όμως σ' αυτή

2

Δυὸ φίλες, ἡ Annaula Za-
chariadou καὶ ἡ E. Dimitriou
(18 χρόνων), Beyoglu Hamalbasi
Kordela Sok. No 89)3, Istanbul,
Turkiye, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφίσουν
μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν
ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀ-
νταπόδ. μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φι-
λίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

τογραφία απαραίτητη.
Ο Alexandros Tsapa.

κωνία, Εύβοια, Grèce, ἐπιθυμοῦν
ἀλληλογραφήσιν ἀντιστοίχως μετὰ
«Φτερά του ἔρωτα» καὶ τὸ «Ἰπτάμε-
νο πηλίκιο».

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Knorr στην κουζίνα ...
... χαρά στο τραπέζι

... ένας κύβος Κνόρρ
κάνει κάθε φαγητό
χιλίες φορές νοστιμώτερο

Knorr - Έλβετίας

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΟΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σε ένα τομόν. Περιεχει: 'Ανο-
τομική περιγραφή, 'Αντικατάσταση ανδρός, 'Αναφροδισία, Ψυχρώτης, Θερ-
ματικής, Στερώσεως ανδρός, γυναικός, 'Εγχείρη γονιμοποίησης, Ψυχολο-
γία της 'Ελληνίδος, Διατροφές, 'Εμφροδιότητα, 'Ελευθέρω-
σις της παρθένου, Και πολλές 'Ερωτήσεις, 'Απάντησις, 'Αδύνατον
το ανδρικού και γυναικείου 660, 670, 680, 690, 700, 710, 720, 730, 740, 750,
'Αλξή Τσασκίου, 'Αγ. Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στις επαρχίες, Τ
πληρέστερο και τελειότερο από 20 άλλα βιβλία του ίδιου συγγραφέως
και το μόνο ελληνικό βιβλίο που στέλλεται εις όλον τόν κόσμον, 'Εξω-
δόλλ. 5.

Αυτόματος καθαρισμός της επιδερμίδος
και άπαλαγή τελεία από φακίδες-λεκέδες-
μπιμπικία-ρυτίδες εντός 20 λεπτών της
ώρας, με νέα ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟ
των καλύτερων ξένων έπιστημόνων
την οποίαν εφαρμόζει μόνον το ΕΠΙΣΤΗ-
ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD..

Πλατεία Καπνικαρέας 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεχόμεθα καθ' ἐκάστην 10-2 καὶ 4-8

- Αρωματώδες έλαιο για το λούσιμο της κεφαλής
- Διατηρεί τα μαλλιά γερά και καθαρά

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΥΤΥΡΙΑΣΕΩΣ

ΟΙ ΛΟΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στην Καθαρή

Η καρσινή το Έφταλίας απ' τη μαύρη νύχτα, χαζογέμια ταρμασάλατες, βρε-χτοκόκκινα, μιλιά ευδαστά, γάβαρα, αγόρασε λαγυάνες, καρδαμο, χαλβάδες, κι ήθελε παρτένιους για την Καθαρή.

— Μονάχα εσύ, βρε γυναίκα, δεν ήκανες τίποτα προεξίτινες. Πώς θα πάμε μ' αδεία χείρια; της είπε ντροπισσμένος ο Νικόλα-κης.

Μα η Έφταλίας πούχε τό σκοπό της ή πανούργα, γέλασε πονηρά και τούπε: — Μωρέ αγαθόερα, μη σκελεντίεσαι! Έγώ σου γκαρνάντιρω πώς απ' αυτά ούλα π' έτοιμάσε, τίποτα δε θα γλωσσίσση. Έγώ κι' ε-σύ θα τ'α λουγκρίσουμε, θα γλύψουμε και τσοί φαγιάντες.

Σε λίγο μπουλούκι, κισιάς ολοκληρός, ή γυ-ναικογειτονιά με παιδιά, τσερκένια, καλθάκια, μπορ-δάκια, κιθάρες, μπήκανε στο λεωφορείο.

Εύθως πούθαλε μπρός ο σωφός, ούδες σουρου-ούσιλεν σταυροκοπήθηκε-νε. Κι' ή Έφταλίας πού-χε κάτοψη καρσιλαμά στην καρσινή της, συμ-φώνα με τό σχέδιο πού-χε, φώναζε μάεους:

— Σαλαμέτι να πάμε, γιατί όπως κα-τάλασα τ'α φρένα του δεν δουλεύουνε κα-θόλου καλά!

— Καλέ, πού να φας τή γλώσσα σου, λαλο-φταλίας! μουρμούρισε ανήσυχη ή καρ-σινή της.

Κι' όταν βγήκανε δέω απ' την Άθηνα κι' άρχισαν να παίρνουνε τσοί στρόφες του δρόμου, είτε πάλι ή Έφταλίας για να την εκεντριώση:

— Αυτός ο δρόμος είναι πολύ πίζουλος κι' ένα γκερένο, γίνονται σκακάλια. — Για τ'ο Θεό, μην κοκομελετάς καλέ φταλίας μου, φώναζε τρομοκρατημένη ή καρσινή της.

— Δεν κοκομελετώ, αλλά άκούω πού ο σωφός βασανίζει το κλάζον σαν άτζαής. Σίγουρα φοβάται πώς θα σκοτωθούμε!

Πράγματι, βρισκόντουσαν σ' ένα στενό δρομάκι, πούχε απ' τη μια γκερένο κι' απ' την άλλη ντερέδες. Κι' ή Έφταλίας, με μία σκληρή έκφραση κακίας, έκαστολόκε:

— Άν τ'ο Θεό, πού να τ'ο μόνον, θα γίνουμε γής μωδιά και θα βρεθούμε άψε σέψε σσοί κόλποι του Άέρασκι!

Κι' έβειε μέσα σέ μία ρεματιά μία κούρασα πούταν άναποδογυρισμένη και παρ-τασάδιασμένη!

Ούδες γύρω άλλαξεσε κολόρι, κιτρινί-σανε σαν τ'ο σούρψαν. Κι' ή καρσινή το Έφταλίας, πούχε χάσει τό κουράγιο της, κούταζε τον ούρανό για να πάρη αϊνιότο. Κι' ή Έφταλίας, πού πάει φηρί, φηρί να την σερεσμάση, συνέχισε:

— Άμ κι' απ' αυτού πού βλέπεις, πιό τύφλα! Γιατί τώρα, όπου νάνε θάρρη βρο-χή, θάρρη νερό, χιόνι, απ' τό μπουάζι και φερωτό χαλάς!

— Δεν τόδερα, φταλίας μου πώς ξέρεις κι' απ' άστρονιόμια!... φώναζε στο κοινο-νομέτο μία κακαεράκατη.

Μα ή Έφταλίας πού δεν είχε ντερμάνι και νταγιαντισμό, τό βιολί της:

— Τώρα εδω πού περνούμε, βρισκόμαστε σ' ένα ταρά ούλο νάρκες, πού δεν πα-στρέψανε άκόμη. Εδω σ' αυτά τα λημέ-ρια τιναχτήκανε βέσπες, άραιμπάδες, φορ-τηγά, βελουπέτ, και καθήκανε κορμιά νε-λέρ - νελέρ!

Σαρλίκι και τσιριλιτι ήπαθε ή καρσινή της, όσο την άκούγε. Κι' άπελτισμένη και μπαλιντισμένη την πάει υπέσ-μυτούσου!

Εύτυχός, εκείνη την στιγμή φτάσανε πιά στην έξοχή. Άγόρεξα άνοίξε τσοί προε-ξίτινες της. Κι' ή Έφταλίας, πού βόηκε πώς ήρθε ή στιγμή για την χαριστική βολή, ξε-φώνισε:

— Καλέ, αυτού πούκατσε, έχει όχιές!... Νά... Ένα φίδι!

Τό κόλλο πέτυχε. Σάν σαλταμπίκος ή καρσινή της σάλταρε και ξεμαλλισμένη και σερεμισμένη ήφυγε γκουστούρι. Κι' έτσι ή Έφταλίας είπε σκαμένη στα γέλια στο Νικόλακη της:

— Είδες, τάλε κουάλε όπως στάπα. Έ-λο τώρα, βούρι!...

Και πέρασε με τ'α μούτρα, και φάγανε ένα περίδρομο. Γλύψανε και τσοί φαγιάν-τες!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΙ

Ντορτουντζού άναχτάρ

Α Κ Σ Α Μ σαμπαχάν καντάρ. Σουρ-πούτασε φωνάζει έμένα: Σάν χέλι γλυστρά, άμα πού τ'α μου πάς; Κι' ένος παραπάνω τώρα πού ίσα-ρακοστή είναι, Γιατί αυτός Μάρτης μήνας κλεινί, άναχτάρ για έρωτα είναι. Έντε-κα άλλοι για παντρεία είναι...

Αυτή εποχή νταλασέρια, γιαδουκλοντου-λίες προνόμιο έκούνε, γι' αυτό μπενίμ μεμ-λεκέτ μαχαρίά ίφρουσκοδεντρίες λένε.

Μπουόνι ίτσούν και με τή βοήθεια, και την πρόντο έπιστήμη. Νοόκαίνη ταύμα-τα κανει, γρηναία γιόκ. Ιχτιορλίκι μπιτί! Άντρω-πος τώρα κι' έκατό πε-νήντα χρόνια τ'α πάη και με δόντια του κορνύτα τ'α σπάη!

Μπουίλε όλσαν, άναγνώ-στα έφέντη, ντούν άκασί όπως κλοφαγας σκούει πάνω πιάτο του, έτσι κι' έγκω με ήσκηφα μέσα πάρα - τάρκα, με πι-τυμιά να διπλωσώω, με λαχταρα τηλικά να ζυ-γώσω, μάτια μου να γουρλώσω.

Γαφικά Όμόνοια πλάς βρετεια, άμα τσοκ μερακλάντιμ, άναμ ά-γλαντίμ! Γιατί κι' αυτή γέραςε. Που με μόνιπα: Βικτώριες με τ'α γαλακία Ούσάκ; Άμάν, άμάν, αυτή μα-νιέλλα, τό καμουτί ήπαγε! Που με ταξέληνικα γιαδέρικα; Που με κουλουρ-τίχη πού από μέσο κορνί του παζιμάδια βουτούσα; Τώρα παζιμάδες βουτάνε έμένα!

Κι' αυτό ντορτού Ζάππειο ήπα.

Βάι, βάι, κι' αυτό άνγλάντο ένηκε! Πεικα λέδκα, σινιούτα - ζιγούτια, πλατά-νια, βοτάνια, άπό άναστεινόμενα που κορ-νιές και τεινέριε βιάζονε, μαρταήκανε!

Όςω κορένιες και τραπεζάκια άραχνα-σανε και μέσα παγκάκια, απ' όσα τρεού-νε σπάσανε!

Μέσα σ' αυτά σκατόνια, Αίγλη από πι-σω, με μία άρχοντοκοπελάρα καρσιλαμά ήπα. Ματία πονηρία γεμύτα, παναθετά, πού με κούτανε κι' άσπίτες πετάνε!

Μπρ άζ σόνα ντύο ντερέκια, μαντα-χαλάδες, ζαμπάρδες, να παρακολουτούνε άράσιαν. Άμα αυτή ίτε σημάσια, ίπρο-σοχή ντέν ήνωσε, ζορ-ζορύνε να τ'ο απο-φύγη ήτελε και με ουσταλήκι πέτυχε. Ά-φεριμί!

Σόνα, διπλόρωσε έμένα σιγά, σιγά και μουρμούρισε:

— Άχ, μουσιού, αυτοί νεσροί άνυπόφο-ροι είναι!

Έτσι τάρρος ήπα, κολακεύτηκα, κοντά-ση υπερδευτηκα, ζάρωσα, διπλόρωσα, αύ-τη εύκολή κατάχτησι. Και για να κουμπά-νύρω ίπροποσίσιονες ήκανα. Εύτός κούτα-ζε γλυκά γλυκά και ρώτησε έμένα:

— Μα πού θα με πάς;

— Όπου γουστάρεις κι' άγαπάς! Μπε-κλή μπακαλόμια ένα ταξί να φέρω κουζούμ.

— Όχι! Όχι! είτε έμένα. Προτιμώ σπι-τί μου να πάμε. λίγα μέτρα από δώ καθό-μαι. Άκολουθήσε με...

Τσαμπουκ τσαμπουκ άκολουτήσα, ντρόμο παίρνουμε, ντρόμο αφήνουμε, μπρ άζ σόν-ρα σέ μία μεριά πολυκατοικία άφρίάρα-με. Άπ' δέω ίστατικαμε μπρινιτζί άνα-χτάρ, κλεινί βιάζει, πόρτα άνοίγει. Μπου-γιορουνούς φωνάζει.

Εύτός ένα κομπι πατάει, πάφ-πουφ κά-νει, κι' ένα άσανσέρ φτάνει:

— Γενί μπουγιουρουνούζ! λέει έμένα.

— Άμάν, άμάν, εσύ γιαδέρουμ ίπύραμος είσαι!

— Μα άμφιβάλλετε γι' αυτό; ίντροπα-λά μουρμούριζε και πού πολύ έρετίζει έ-μένα.

Σόνα απ' τ' άσανιέρ βγήκαμε και σ' ένα άπορτεμάν μπροστά βρετήκαμε. Εύτός κινιτζί άναχτάρ, κλεινί βιάζει, και σ' έ-να τσοκ γκιουζέλ χάλ με βάσει.

— Βγάλε τώρα παπούτσια σας μουσιού, λέει έμένα, γιατί από κάμαρα θείας μου τ'α περσάσαμε πού κοιμάται...

Παπούτσια μου βιάζω, μασκάλη μου ά-πό κάτω βάζω και με αυτή περιπέτεια πούχα ντασκενιτάζω.

Τότες ούτσονιτζού άναχτάρ, κλεινί βιά-ζει, άνοίγει και σέ μία μεαλή σάλα με βάσει και φωνάζει:

— Βούρ, Σουρπούτσια!...

Άμάν άμάν καρσιλαμά με ύνακα βρε-τηκα πού μία κορένλια βασταίει κι' έμένα χυμεί!

Βάι, βάι, αυτή κορένλια ντορτουντζού άναχτάρ ήτανε γιατί κεφάλι μου άνοίγει!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΙ

Παρακολούθησε την κόρη του παντού...

Σ τόν έλεγε ή μητέρα του άγαίρευτο! Ό Βαγ-γέλης πρόκοψε κι' έχει σήμερα δυό σπύτια, πού τ'α προορίσει για προίκες στα δυό του τ'α κο-ρίτσια, τή Γαρουφαλιά πού είναι 15 χρόνων και τήν Ισιμήνη τή μεγαλύτερη, πού είναι μία δυο-ρη κι' άκομη κοπέλα 17 χρόνων.

Κι' άπό τόν έλεγε άκοι τεμπέλη! Αυτός δεν ά-φηρε ούτε τούς γονείς του, ούτε τή γυναίκα του και τ'α δυό κοριτσάκια του σ' όλο τό διάστημα τής κα-τοχής, μία μέρα δίχως λάδι.

Όταν οι άλλοι πεινούσαν και ύπόφεραν, ό Βαγ-γέλης γύριζε στην αγορά και στους συνουκισμούς και μάεψε ό,τι εύρισκε από τρόφιμα.

Άοχισε να κάνει έμποριο με παλιά. Μάεψε πα-λιά σιδερέκια, μπρονιτζούς και χαλκάματα. Τάπαρ-νε όπου τάβρισκε, γυρίζοντας από τό πρωί ως τό βράδυ στους δρόμους.

— Παλιά σιδερα, παλιά χαλκάματα!... — φώνα-ζε πώς άγόραζε και φορωνόταν με τό σακί, ό,τι είχε κάθε σπύτι για πέταμα.

Τέλειωσε ό πόλεμος, μά ό Βαγγέλης δεν παρά-τησε τή δουλειά του παλαιά. Έπαυσε ό,τι εύ-ρισκε: καρέκλες, έπιπλα... Τ'α επιδιόρθωνε, τ'α γυάλιζε και τ'α μεταπολούσε. Κι' έβγαζε πολλά λεφτά απ' αυτή τή δουλειά. Έφτιασε μαγαζί, πη-ρε καρρότσι κι' άλογάκι, είχε έργατές στη δου-λειά του και καλοζούσε με τήν οικογένειά του.

Δεν έφυγε όμως από τό πατρικό του σπύτι, δεν ρεμπέλεψε, έπειδή έκανε πολλά λεφτά κι' έφτιασε για τίς δυό του κόρες σπύτια, θυλλίτσες σωστές.

Όχι. Τό πατρικό ήταν πατρικό και εκεί μέσα σπου-ψήρη είχε κλείσει όλες τίς άναμνήσεις του ό Βαγ-γέλης.

Κάτι πού τόν στενοχωρούσε όμως, τώρα τελευταία, ήταν ή διαγωγή τής μίας κόρης του, τής μεγάλης. Η Ισιμήνη ήταν στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου, κι' ό πατέρας τής έκανε άνείρα να τή σπουδάση γιατρό.

Μά ή Ισιμήνη είχε όλλα σχέδια, πού έξερων από τόν ίσιο δρόμο πού είχε χαράξει ό πατέρας τής, και γίνονταν άφορμή νάρχωνται πατέρας και κόρη σ' συνεχείς προστριβές. Η Ισιμήνη δεν ήταν πιά για τό Βαγ-γέλη ή έπιμελής μαθητριά, ή έργατική κοπέλα μέσα στο σπύτι τής. Τάχε ρίξει στο λούσα, στους χορούς, στις διασκεδάσεις, και άργούσε τ'α έθρόδια να γυρίση σπύτι τής.

Η άπελπισία όμως του κυρ-Βαγγέλη κορυφώθηκε, όταν τόν κάλεσε μία μέρα ό Γυμνασιάρχης, για να τού πη ότι ή κόρη του είχε γίνει ή τε-λευταία μαθητριά τής τάξεως. Κι' ό,τι, όπως πληροφορήθηκε, παρέσυρε και άλλες συμπαθήτριές τής στην καταστροφή.

Ό δυστυχισμένος πατέρας δεν ήξερε πιά τί να κάνει. Τή μάλωσε, τή συμβούλεψε, τήν παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια, γιατί τήν άγαπούσε ιδιαίτερα, σαν πρωτόκρη του πού ήταν.

Έκείνη έβειε ύπακοή για μερικές έθιμοδές, αλλά ύστερα ξανάρχισε τό ίδιο.

Φοβήθηκε τότε ό κυρ-Βαγγέλης, πώς δε θα μπορούσε ν' άποσοδήση τό μεγαλύτερο κακό και σκέφτηκε πιδ πρακτικά: Νά παρατήση τ'α άνείρα για τίς σπουδές τής κόρης του και να τήν παντρεύη.

Έμπρεσε όμως να τής δώση για άντρα, κάποιον, πού να τής άρέση, για να μην έχη άλλες πραγμάδες. Καί, για να τόν θρή, σκέφτηκε να τήν παρακολουθήση, να δει με πούους έκανε παρέα.

Άφισε, λοιπόν, τό κόρρο και τίς περιδείξεις στις γειτονίες, τή δου-λειά του κι' τ'α παλιά έπιπλα π' άγόραζε, και διάθεσε τόν καιρό του για τή σωτηρία τής κόρης του. Τήν παρακολούθησε παντού, τ'α έράδωα μετά τό σχολείο και τίς Κυριακές στις έξόδους τής. Γνώρισε τίς παρέες τής και έβηκε τελικά τό νέο, με τόν όποιό ή Ισιμήνη είχε τίς περισσό-τερες σχέσεις. Μά, δεν κατάφερε τίποτα. Γιατί όταν τής είπε ότι συγκατα-τίθεται να τήν παντρεύη μαζί του, έκείνη άρνήθηκε και άπάντησε:

— Πώς θα παντρευτώ, πατέρα, έναν άνθρωπο, πού δεν τόν άγαπώ;

Και με κλάματα ή Ισιμήνη έτρεξε να πέση στο κρεβάτι τής.

Από τήν ήμέρα έκείνη έπεσε τό μεγάλο κακό στο σπύτι του. Η Ι-σιμήνη έφράσθηκε, κι' ό περτέας δεν τήν άφηνε νύχτα, μέρα. Ούτε ό γιατρός είπε ή περιποίησι κι' ό φρονιμός του πατέρα τής μπόρεσαν να τ'α σώσουν από τό Σανασορί.

Έτσι, τρεις μήνες τώρα, κειτόταν ή Ισιμήνη στο κρεβάτι του πόνου, κρύνοντας τό μεγάλο μυητικό τής άγάπης τής, τής άγάπης πού δεν ή-θελε να φανέρωση σέ κανένα, ούτε και σ' αυτόν π' άγαπούσε...

«Παλιά έπιπλα, παλιά ρούχα άγοράζω!», συνέχισε να φωνάζ ή κυρ-Βαγγέλης, γυρνώντας στις γειτονίες, κι' ή φωνή του ήταν γεμάτη πίκρα.

Έργαζόταν πιδ έντατικά, τώρα, ό κυρ-Βαγγέλης, γιατί τόν έτρωγε ό καμίας να μη χάση τήν κόρη του. Οι γιατροί τούδιναν πολλές έλπίδες, άκείνος όμως καταλάβαινε πώς δεν ήταν μόνο οι έλπίδες πού θάσωαν τήν άγαπημένη του κορούλα. Κι' όλο τήν παρακαλούσε να τού μιλήση, να τού πη όρθα, τό τί είχε μέσα στην καρδιά τής, και τίς ύποψόχταν, πώς ό,τι κι' άν ήταν, ό,τι κι' άν συνέβαινε, θα τής τό συγχωρούσε και θα τή έορθεύσε με κόθε τρέμο να γίνη καλά.

— Δεν έχω τίποτα, πατέρα! τού άπαντούσε έκείνη.

Κι' ή φωνή τής ήταν γεμάτη έγκαίμο και πείσμα.

«Παλιά έπιπλα, παλιά ρούχα άγοράζω!» συνέχισε να φωνάζ ή κυρ-Βαγγέλης.

Σταμάτησε τ' άλογάκι, πού έσερνε τό κόρρο του και μπήκε σέ μάν

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

αύλη να δει κάτι έπιπλα, πού είχε να τού δείξη μία γυναίκα.

Ήταν ένα μοναχικό δωμάτιο στην αύλη, πούχε καιρό ν' άνοιχτή.

Η σκόνη και οι άράχνες είχαν σκεπάσει τ'α λι-γοστά έπιπλακια του.

— Μοδύραμε ό πρόκομενός να τ'α πουλήσω, για να εισπράξω τ'α νοίκια, πού μου χρωσάει, — τού είπε με άγανάκτησι, ή γυναίκα έκείνη.

Ένα ντιόαν, μία έλμνη, στενή ντουλάπα, ένα τραπέζι τετράγωνο τραπεζάριας, πού χρησίμευε και για γραφείο, και τρεις καρέκλες.

— Αυτά είναι όλα;

— Ήθελες κι' όλλα;

— Άμ! λίγα πράγματα, για να μαζέψης τ'α νοίκια σου. Τρία έκαποστάρικα για δλα!

Παζάρησαν πολύ. Τέλος ό κυρ-Βαγγέλης πρόσ-θεσε ένα είκοσιπεντάριο και τ'α φόρτωσε δλα στο κόρρο του.

Δε θα τής έδινε τό είκοσιπεντάριο, αλλά είβε πώς τ'α δυό παντελόνια και τό σακκάκι, πού κρέ-μονταν στη ντουλάπα, δεν ήταν και τόσο παλιά.

Τό μεσημέρι, σαν γύρισε στο μαγαζί πού άβει-σε σ' ένα κορνί τα χαρτιά και τ'α θιόλια πού εί-χαν μέσα τα συρτάρια. Πάντα έκανε έπιθεώρησι στα έπιπλα, πού άγόραζε, πριν τ'α δώση στους έργατές του για τή μεταποίησι ή τ'ο θερνίκωμα.

Και τώρα, τό ίδιο πήγε να κάνει. Βρήκε φύλλα χαρτιά με αριθμούς, κάτι φάκελλα, γραμάτια, ένα τετράδιο...

Ήταν έτοιμος να τ'α ρίξη από τό κο-φίνι σ' ένα χαρτομένο κουτί, για να καούν, όταν κάποιον γραμμα σκόλωσε, κι' έπεσε χάμο. Ό κυρ-Βαγγέλης έσκαψε να τ'ο πιάση. Τό σήκωσε, κι' είτε από περιέργεια, είτε γιατί τού φάνηκε τό γραμμένο γνωστό, άρχισε να διαβάξη:

«Άγαπημένε μου Μάκη. Δέ με έβρεις. Ούτε θα σου φανερώσω ποιά είμαι. Ένα μόνο σου λέω: Σ' άγαπάω! Άν ή Τύχη βοηθήση να μ' άγαπή-σης κι' εσύ θα είμαι ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Σούγρα-ψα τό γράμμα αυτό, έτσι για να έλαφάρωσα λίγο τήν καρδιά μου.

»Έκείνη πού σ' άγαπάει και ύποφέρει για σένα».

Κάτω από τό γράμμα ύπήρχε κάτι, γραμμένο με κόκκινο μελάνι: «Μάν-τεφα πώς εσύ μου έγραψες 'Ισιμήνη. Κι' εγώ σ' άγαπάω! Μά δε θα σ'ο πω ποτέ, γιατί είμαι πολύ φτωχός. Η μούρα μ'α έχει καταδικάσει να ύ-ποφερώμε κι' οι δύο».

Ήταν σαν μία άπάντησι, στο γράμμα τής, κάτι πούγραψε κι' αυτός, για να έλαφάρωση τήν καρδιά του από τό μεγάλο πόνο τής άγάπης του...

Δεν ύπήρχε πιά άμφιβολία ότι τό γράμμα αυτό ήταν σταλμένο απ' τήν κόρη του κυρ-Βαγγέλη! Έχωσε άμέσως τό γράμμα στην τσέπη και μπή-κε σ' ένα ταξί. Σε λίγο κατέθηκε έξω από τό σπύτι, πού είχε άγοράσει τ'α έπιπλα, και φώναξε τή σπιτονοικοκυρά.

Έκείνη τάχασε μόλις τόν είδε. Πούς έβρει τί να σκέφτηκε...

— Όέλω να μου πής πού έβρισκεται τώρα ό νέος στον όποιό άνήκαν τ'α έπιπλα, τής είπε.

Έκείνη, σαστισμένη, τρέφωσε ένα γράμμα τού και τό έδήλησε: — Είναι φοιτητής τής Ιατρικής, αλλά άρρώστισε κι' έφυγε για τό χω-ριό του. Αυτό τό γράμμα, πού μου γράφει να πουλήσω τ'α έπιπλα του και να πληρωθώ τ'α νοίκια, είναι δέκα ήμερών.

Αυτές οι πληροφορίες του άρκούσαν. Σε λίγο μάβανε από κάποιον φι-λο του πού έβρισκόταν τό χωριό του νέου και τό ίδιο έράβυ νοίκιασε ταξί να πάη να τόν θρή.

Και τόν έβηκε να ύποφέρει κι' αυτός από τήν ίδια άρρώστεια, πού εί-χε και ή κόρη του: από έμπατισσι.

— Θα τούς κάνω και τούς δυό καλά, τώρα πού έξω τήν αίτία, — είπε στους γονείς του νέου — θα τούς παντρεύω και θα ζήσουν εύτυχισμένοι.

Ό κυρ-Βαγγέλης γύριζε τώρα στους δρόμους κι' ή φωνή του δεν είχε πιά τό παρμένο του πόνου. Μάεψε παλιά και τ'ακανε καινούργια!

— Άρκεί πού τούς φρονιζώ εγώ! έλεγε στη γυναίκα του. Θα γίνουν κι' οι δύο καλά! Θα γυατρευτούν και θα ζήσουν εύτυχισμένοι!

MIPANTA

Φορούσε 24 κιλά ρούχα!

Η άστυνομία του Λοδονβίλ (Ήνωμ. Πολιτείες) είχε πιάσει κάποιον άλήτη, όνόματι Έντγκαρ Ούλσον. Πριν τόν κλείσουν στο κρατητήρι, τόν ζύγισαν και έβηκαν πώς είχε βάρος 95 κιλά.

Ύστερα τόν διατάξανε να γδυθί, για να κάνει ένα μπάμιο. Αυτός άρ-χισε τότε να έγάζη τ'α ρούχα του. Κιότω απ' τό έξωτερικό κοστούμι του, είχε 11 παντελόνια, 10 σακκάκια και 5 πουκάμισα, συνολικού βάρους 24 κιλών! Όπως έδήλησε στους αστυνόμενους άστυνομικούς, τ'α φορούσε όλα αυτά, για να τού κρατάνε ζεστασιά!

σελές της γυναίκας

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

ΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ είναι τα πρώτα ανοιξιάτικα σύνολα που μας εμφανίζει η φετινή μόδα. Διάφορα βαμβακερά υφάσματα, αλλά και λεπτά λαινάχ χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τους.

Η γραμμή που ευνόει ή μόδα, είναι η εύθεια, με μία σχετική πάντοτε τάση στο κοντόταλλο.

Τα ανοιξιάτικα ντέ-πιές αποτελούνται κυρίως από μία ευθύγραμμη φούστα και μία βέστα, που είναι μάλλον μπολερό. Αυτά τα μπολερό είναι βέβαια κοντά, αλλά με λίγο περισσότερο μακρος πίσω, και αυτή η λεπτομέρεια συντελεί στο να τα κάνει να φαίνονται κοντόταλλα, όπως τα θέλει η τελευταία μόδα. Το κλείσιμο τους γίνεται συνήθως με ένα κουμπί ή το πολύ με δύο. Το άνοιγμα του λαιμού είναι άλλοτε μικρό, άλλοτε μεγάλο και «έβαζε», φαίνοντας να φαίνεται η μπλούζα.

Τα μανίκια της βέστας-μπολερό έχουν κόψιμο ζαπινέ, δεν αποκλείονται όμως και τα κανονικά μανίκια, φθάνει να είναι χαμηλά εφαρμοσμένα στους ώμους.

Όσο για το μακρος, θα είναι τα περισσότερα τρουά-κάρ και μερικά μπορεί να είναι και κοντότερα, δηλαδή πάνω από τους αγκώνες.

Ας δούμε όμως και ποιά θα είναι τα χρώματα της μόδας γι' αυτά τ' ανοιξιάτικα ντέ-πιές. Η μόδα ευνόει το κόκκινο, το μπλε, το πράσινο, το κίτρινο, στον τόνο του χρυσαφιού, και το πορτοκαλί.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Απαραίτητα για τη διάμεση αυτή εποχή είναι τα ελαφρά ανοιξιάτικα επανώφωρια, που προσφέρουν μεγάλη έκδοσιν, ιδίως για ώριμες ώρες της ημέρας.

Η μόδα τα θέλει έντελως ριχτά, ή φαρδιά μόν, αλλά συγκρατημένα στη μέση με μία φαρδιά ξέχωρη ζώνη ή δερμάτινη ή από το ίδιο υφασμα. Αν χρησιμοποιήσουμε δερμάτινη ζώνη, ας έχουμε υπ' όψη ότι πρέπει να διαλέξουμε με ταξιδι σουέντ και μπότες.

Τα επανώφωρια που είναι καμωμένα από υφάσματα φανταζι: πτι καρρ, πιε-ντε-πούλ, ντιαγκονάλ, έχουν χρώμα πράσινο, γκριζό, και μπλέ, κίτρινο, καφέ και άσπρο, μπλε φωτεινό με ροδι και άσπρο.

Και στα ριχτά επανώφωρια και σ' αυτά που έχουν ζώνη, τα μανίκια είναι εξαιρετικά εύρυχωρα στις μασχάλες και το μακρος τους είναι πάντοτε τρουά-κάρ.

Τα ριχτά επανώφωρια κουμπώνουν ως τη ρίζα του λαιμού, αλλά με κάποια άνεση και συχνά έχουν για τελείωμα ένα όρθιο έβαζε για-καδάκι.

Αντίθετα, στα επανώφωρια με ζώνη βλέπουμε ένα μυτερό άνοιγμα με μεγάλο γιακά και μικρά ρεβέρ μπροστά.

Το μακρος των ανοιξιάτικων επανωφοριών παραμένει πάντα το ίδιο, δηλαδή καντό τα γόνατα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Χαρακτηριστικό των ταγιέρ που φοριούνται τώρα την άνοιξη, είναι πρώτ' απ' όλα το χρώμα τους.

Στην αρχή θα δούμε πολλά σε λεπτά λαινάχ, αλλά όσο προχωρεί η εποχή, τη θέσι των λαινάχ θα πάρουν τα βαμβακερά υφάσματα σε πολύ απαλούς χρωματισμούς.

Το κίτρινο χρώμα θα είναι το ευνουμένο της άνοιξης, σε διάφορους τόνους. Αρχίζει από το απαλό χρώμα του σιταριού, προχωρεί στο καλαμποκί, στο λεμονί και φθάνει στο ζεστό του βενετσιάνικου χρυσαφιού.

Αλλά χρώματα της μόδας είναι οι διάφοροι τόνοι των παστέλ, με προτίμησι στο μαβί.

Κοντά σ' αυτά τα χρώματα, θα δούμε πολλά άσπρα.

Τα ταγιέρ της άνοιξης έχουν πολύ απλή κόψι, και η βέστα τους είναι λίγο πιο μακριά απ' αυτήν που ξέραμε το χειμώνα.

Είναι ριχτή, χωρίς υπερβολική φάρδος, κι' έχει μία τάσι να στενυη προς τα κάτω, ώστε να έφα-

Αριστερά: 'Ανοιξιάτικο ντέ-πιές με ιδιόρρυθμο μπολερό και τρουά-κάρ μανίκια. Δεξιά: Ντέ-πιές πολύ χαρακτηριστικό της νέας εποχής, είναι καμωμένο από λαινάχ σινέ.

'Ανοιξιάτικο επανωφόρι ριχτό από λαινάχ καντριγιέ.

πτεται στη γραμμή των γοφών.

Το άνοιγμα του λαιμού θα είναι το τυπικά μυτερό, με γιακά και ρεβέρ μικρά.

Το κουμπωμα συνεχίζεται ως το τέλος της ζακέτας.

Οι φούστες των ανοιξιάτικων ταγιέρ είναι κι' αυτές ευθύγραμμες, αλλά με κάποια άνεσι, χωρίς σε μερικές ελεύθερες πέννες γύρω από τη μέση, ή μερικές λεπτές πιέττες από πάνω ως κάτω, καλά τσακισμένες.

Ας μη παραλείψουμε ακόμα ν' αναφέρουμε, ότι το μακρος των μανικιών θα είναι και εδώ το τρουά-κάρ και το μακρος της φούστας θα ξεπερνά μόλις τα γόνατα.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Την άνοιξη θα φορεθούν επίσης πολύ τα απλά φορέματα που παρουσιάζονται με την όνομασία «πτιτ-ρόμπ». Θα είναι καμωμένα από λεπτά λαινάχ ή και βαμβακερά υφάσματα και θα έχουν χαρακτηριστικά ίσια γραμμή, με τη μέση στη θέσι της.

Θα έχουν κορσάζ, που σχηματίζουν ελαφρά μπουφάν, κάποτε μάλιστα πραγματικά μπλουζόν με ζώνη.

Τα μανίκια είναι ζαπινέ τρουά-κάρ ή και κοντότερα. Το άνοιγμα του λαιμού καταλήγει σε γιακαδάκι, που φοριέται και ανοιχτό και κλειστό.

Άλλος τύπος «πτιτ-ρόμπ» είναι ο αντιπροσωπευτικός του κοντόταλλου. Έδώ το κορσάζ σχηματίζει μπλουζόν αμέσως κάτω από το στήθος και η φούστα του φορέματος αρχίζει απ' αυτό το σημείο, κάνοντας μία ελαφρεία κλίσι στις πλαϊνές ραφές.

Σ' αυτό το σχέδιο βλέπουμε τη φούστα να σχηματίζει ελεύθερες πιέττες, όχι βαθιές, ώστε το λίγο έβαζε που σχηματίζεται, να μην είναι υπερβολικό.

Οι «πτιτ-ρόμπ», που έχουν κοντόταλλα κορσάζ, έχουν ζαπινέ μανίκια έντελως κοντά.

Άλλο σκέρτος σε μερικά ανοιξιάτικα φορέματα, είναι ο συνδυασμός ενός πολύ άνετου κορσάζ, που γίνεται με μερικές σούρες, που τοποθετούνται όχι μόνο στη μέση, αλλά και γύρω από το άνοιγμα του λαιμού. Μία γυριστή φάσα ολοτριγυρα στο ντεκολτέ και στη στενή φούστα αποτελεί την συμπλήρωσι του συνόλου.

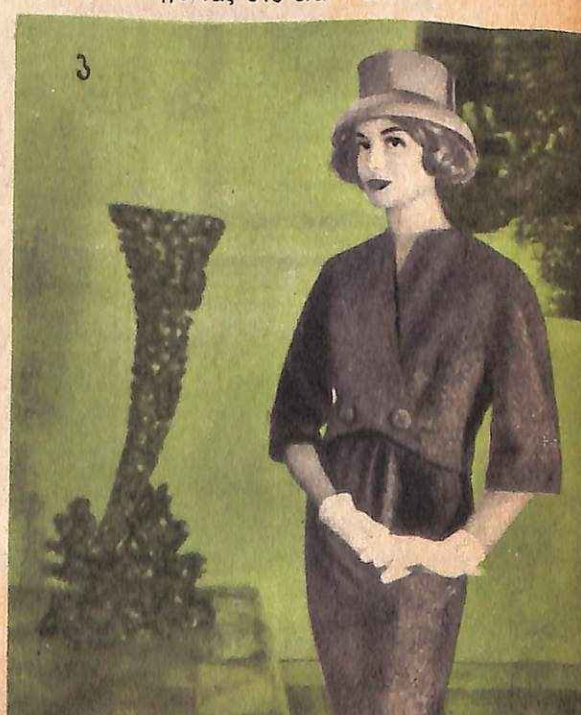
Και εδώ βλέπουμε μία τάσι προς ένα ελαφρό κοντόταλλο, όπως το θέλει η μόδα.

ΠΤΙΤ - ΡΟΜΠ

Η φούστα και η μπλούζα είναι ασφαλώς από τους πιο εξηρητητικούς ανοιξιάτικους συνδυασμούς. Η μόδα συμβουλεύει να κάμουμε μία φούστα από σχετικά βαρύ βαμβακερό υφασμα και να τη φοράμε με διάφορες μπλούζες.

Η κόψι αυτής της φούστας θα ακολουθή την ευθύγραμμία ή και την κάπως έβαζε γραμμή, ανάλογα με το τί ταιριάζει στη σιλουέτα μας.

Συνηθίζονται πολύ και τα σχέδια, που έχουν ολοτριγυρα πιέττες καλά τσακισμένες, ή μία βαθειά κουφωτή έμπρος κι' άλλη μία πίσω. Άλλο ένα επίσης σχέδιο είναι οι φούστες, που διπλώνουν μπροστά με το έπάνω φύλλο, καταλήγοντας στο ένα πλάι.

1) Παιδικό φόρεμα με κορσελέ ζώνη και σουρωτή φούστα. 2) Φόρεμα από ριγωτή κοτονάντ με το χαρακτηριστικό βολάν της μόδας. 3) Το μπουστακι κλείνει με τρεις πιά και η φούστα είναι σουρωτή. 4) Φόρεμα από βουλάτι κοτονάντ με φαρδιά φούστα όλη κουφόπιετες. 5) Σκωτσέζικο κοτονάντ για ολοκληρω φρε-ματάκι σχολείου. 6) Και άλλο σκωτσέζικο σεμίζιέ στο χρώμα της μόδας: χρυσαφι με κόκκινο. 7) Φόρεμα και κοντό μπολερό από σκωτσέζικο κοτονάντ.

της τσάντας, αυτού του απαραίτητου γυναικείου αξεσουάρ.

Κι' εδώ το χρώμα θα ξεχωρίση την ανοιξιάτικη τσάντα από τη χειμωνιάτικη.

Οι ανοιχτόχρωμοι τόνοι θα αντικαταστήσουν τους βαθύχρωμους και θα δούμε να πλεονάζουν τα γκρι, τα μπλέ και ιδίως το λευκό, μόνο του ή με κάποιο άλλο συνδυασμό.

Θα επιδιώκουμε πολύ να συνδυάζουμε το χρώμα της τσάντας μας με κάποιο άλλο εξάρτημα της όλης εμφάνισης, λ. χ. με τα γάντια, τα παπούτσια, τη ζώνη, το καπέλλο.

Για κάθε μέρα συνηθίζονται πολύ οι μεγάλες τσάντες σε σχήμα ταγαριών, χωρίς κλείσιμο έπάνω. Γίνονται από δερμα μπότες σε διάφορα χρώματα, αλλά μπορεί να γίνουν και από πλαστική ύλη, για να είναι πιο φθηνές.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ακολουθώντας τη γενική τάσι της μόδας, θα φορέσουμε την άνοιξη και ανοιχτόχρωμα παπούτσια: Μπλέ, γκρι και δίχρωμα ανοιχτά θα προηγηθούν των λευκών.

Για φόρμες θα προτιμούμε τα γοδάκια και μάλιστα αρκετά ξεχωστά.

Θα είναι αρκετά γαρνιρισμένα μπροστά και το ύψος των τακουνιών θα ποικίλλη: Πολύ ψηλά, λιγότερο ψηλά και έντελως χαμηλά.

Τα τρυπητά γαρνιρίσματα στα ποντίνια είναι πάντοτε της μόδας, αλλά περισσότερο για τα σκαρπίνια ή τις γόδες περιπάτου.

Θα φορεθούν πολύ τα σουέντ και όταν μπη πιά το καλοκαίρι, θα κάμουν την εμφάνισί τους τα σάνδαλα.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τα πρώτα ανοιξιάτικα φορεματάκια των παιδιών θα είναι καμωμένα από κοτονάντ μονόχρωμες ή φανταζι: Καρρεδάτες, ριγωτές, σκωτσέζικες.

Θα διαλέγουμε τα πιο ζωρά χρώματα: κόκκινο, κίτρινο, μπλε φωτεινό, πράσινο, έκαιγ. Αυτά κυρίως ταιριάζουν στην παιδική ηλικία.

Τα σχέδια θα έχουν πολλές σούρες και βολάν.

Λ. χ. σ' ένα μοντέλο παιδικό, βλέπουμε το μπουστακι έντελως σκέτο, αλλά με μία πολύ φαρδιά ζώνη από τη μέση κι' έπάνω, που σχηματίζει κορσελέ.

Η φούστα είναι φαρδιά, με άφθονες σούρες ολοτριγυρα στη μέση.

Το μπουστακι κλείνει με μία σειρά κουμπιά, από την κορσελέ ζώνη κι' έπάνω, και ο λαιμός γαρνιρείται μ' ένα λευκό γιακαδάκι. Τα μανικάκια επίσης έχουν λευκά ρεβεράκια.

Άλλο μοντέλο έχει μπουστακι, που κουμπώνει στο πλάι ή μπροστά με τρεις πιά, και τη φούστα με άφθονες σούρες.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Οι μπλούζες, που φοριούνται μ' αυτές τις ανοιξιάτικες φούστες, είναι στον τύπο των σεμίζιέ, χρωματιστές ή λευκές, μονόχρωμες ή φανταζι: ριγέ, καρρεδάτες, σκωτσέζικες.

Οι κατεβαστοί κλασσικοί γιακάδες με τα ρεβέρ είναι απαραίτητοι. Οι μπλούζες στολίζονται και με δυο τσέπες εκατέρωθεν του κουμπώματος.

Τα μανίκια είναι τρουά-κάρ, με πουανιέ φαρδιά και άνδρικό κουμπωμα.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Σας φαίνεται παράξενο; Μά λίγα παράξενα μάς παρουσιάζει η μόδα:

Έτσι, αποφάσισε τελευταίως, ότι τα μαλλιά πρέπει να συνδυάζονται κάπως με την τουαλέττα. Πώς θα το πετύχαινε αυτό; Με βάψιμο; Όσο πρόθυμη κι' αν είναι η κάθε γυναίκα στο να υποτάσσεται στις διατάξεις της μόδας, δεν είναι δυνατό, βέβαια, να βάφη τα μαλλιά της με κάθε τουαλέττα, που αλλάζει!

Αλλά η λύσι του... δύσκολο αυτό προβλήματος βρέθηκε! Υπάρχουν «σαμπουάν», που δίνουν στα μαλλιά όποιο χρωματισμό θέλουμε, και ο χρωματισμός αυτός φευγει αμέσως με το επόμενο λούσιμο. Έτσι, μπορεί μία πολύ κοκέττα γυναίκα, που θέλει να είναι της τελευταίας μόδας, ν' αλλάζι το χρώμα των μαλλιών της όσο συχνά θέλει.

Φυσικά, τα μαλλιά δε χρωματίζονται πραγματικά ως το βάθος, αλλά παίρνουν μιαν άνταύγεια στην επιφάνειά τους, που είναι όμως αρκετή για να πετύχουμε αυτό που θέλουμε.

Τα σαμπουάν αυτά είναι τελείως άβλαβη, γιατί δεν εισχωρεί το χρώμα τους στις ρίζες των μαλλιών.

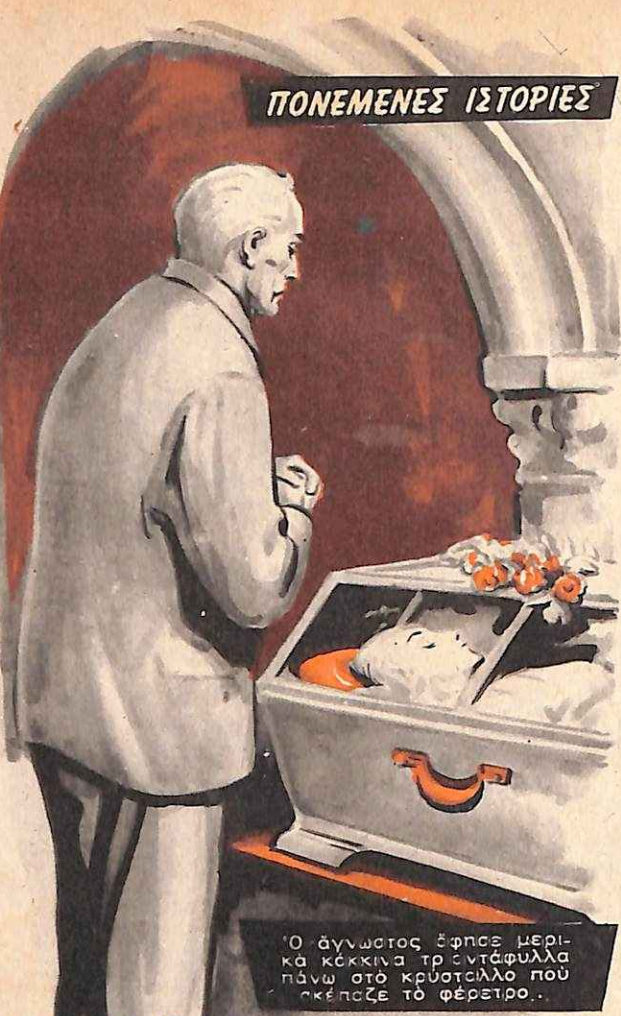
Έτσι, βλέπουμε μαλλιά πυρόξανθα, μαδιά, μπλε ντε-νουί, ρόζ, άκαζο και δ,τι άλλο φαντασθούμε.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Με τις πρώτες ανοιξιάτικες ημέρες, θα δούμε και την ανανέωσι

1) Ντέ-πιές με βέστα, μπολερό με μεγάλο γιακά 2) Φόρεμα απογευματινό με κιμονό μανίκια. 3) Φόρεμα σεμίζιέ με νυμπίη που σχηματίζει τα κιμονό μανίκια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο άγνωστος έφτιαξε μερικά κόκκινα τριαντάφυλλα πάνω στο κρυστάλλινο πού σκέπασε το φέρετρό...

νά καταλάβει πώς δεν είμαι απ' τόν κόσμο της. Είμαι από μία φτωχική οικογένεια τού λαού.

— Άλήθεια, φαίνεται πολύ διαφορετικός, στο φως της ημέρας. Ήταν ντυμένος απλά, σαν εργάτης, που είχε φορέσει τα καλά του.

Μάντεψε τη σκέψη μου κι' εξακολούθησε, με την ίδια λυπημένη φωνή: — Έκείνη ήταν σαν βασίλισσα! Ζούσε σε μία μεγάλη θύλα, κοντά στη θάλασσα, με ένα παλιό κήπο γεμάτο τριαντάφυλλα, αγάματα και κυπαρίσσια. Ή ζωή της εκεί πέρα είχε ένα ρομαντικό χαρακτήρα... Ακόμα και τ' όνομά της ήταν ρομαντικό. Τη λέγανε Εύαγγελία...

— Εξακολουθήστε! τού είπα με συγκίνηση και περιέργεια.

— Δεν είχε φίλους. Δεν πήγαινε στους χορούς και στα θέατρα. Άγαπούσε τη μοναξιά, τις νειροπολίες και τα άρτια θύλα. Ή μόνη συντροφιά της ήταν ο πατέρας της.

— Όλ' αυτά τάμαθα από ένα γέρο υπηρέτη τους. Τον γνώρισα γιατί ήθελα να μάθω πολλά πράγματα απ' τη ζωή της... Τον συναντούσα κάθε μέρα και μιλούσαμε πάντα για κείνη. Μα κάποιος τού είχε ποιος ήμουνα, κι' από τότε δε θέλησε να με ξαναδεί. Είχα μάθει όμως πια ότι ήθελε! Ήταν σαν να την είχα γνωρίσει...

— Μα πώς! Δεν την ξέρατε; άπορίσθη.

— Όχι. Είχε πεθάνει εδώ και 30 χρόνια, όταν την πρωτοείδα... Νόμιζα πως θάβρισκα μόνο τόν τάφο της, μα αντίκρισα αυτήν, που φαινόταν σαν να κοιμότανε. Ήμουν τότε 50 χρονών, είχα όμως γεράσει πρόωρα.

— Όταν την είδα ώστόσο για πρώτη φορά, μου φάνηκε πως σβύσανε όλα τα περασμένα και πως ξαναγινόμουν παιδί... Δέ βρήκα λόγια να σας περιγράψω αυτά τα αισθήματά μου! Από κείνη τη μέρα, δε μπορού να ζήσω, αν δε θλώπω συχνά το πρόσωπό της. Μου φαίνεται σαν να μου λείπει ο αέρας!... Τώρα κανείς δε μου μιλάει

πια για κείνη. Μόνο ο φύλακας διηγείται σ' όλους ποιός είμαι...

Μα δε λέει τίποτα κακό για σας; τόν θεώρισα. Μου έπε μονάχα πως είσαστε ο άρραβωνιαστικός της και πως εκείνη πέθανε την παραμονή του γάμου σας.

— Άλήθεια, έτσι σας είπε; άπορίσθη. — Όχι, δεν τού πιστεύω!

— Κι' όμως είν' αλήθεια. Σας τ' όρκίζομαι! Ο άγνωστος άκούμπησε τότε στον καρμό ενός δέντρου κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς, δίνοντας έναν ήχο που μου έφαινε σαν να μου μιλούσε.

— Άλήθεια, έτσι σας είπε; άπορίσθη. — Όχι, δεν τού πιστεύω!

— Κι' όμως είν' αλήθεια. Σας τ' όρκίζομαι! Ο άγνωστος άκούμπησε τότε στον καρμό ενός δέντρου κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς, δίνοντας έναν ήχο που μου έφαινε σαν να μου μιλούσε.

— Άλήθεια, έτσι σας είπε; άπορίσθη. — Όχι, δεν τού πιστεύω!

— Κι' όμως είν' αλήθεια. Σας τ' όρκίζομαι! Ο άγνωστος άκούμπησε τότε στον καρμό ενός δέντρου κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς, δίνοντας έναν ήχο που μου έφαινε σαν να μου μιλούσε.

— Άλήθεια, έτσι σας είπε; άπορίσθη. — Όχι, δεν τού πιστεύω!

Ή πιό παράξενη

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ή «Ισραηλιτική Καρολίνα» τού Χάρρυ Γκλάντεν, που λύνει όλα τα προβλήματα με τη μέθοδο τού γέλιου!

Α ΚΟΜΗ και τα σοβαρότερα προβλήματα τού κόσμου μπορούν να λυθούν με την αλάνθαστη μέθοδο τού γέλιου! Αυτή είναι η θεωρία, που υποστηρίζει ο Άμερικανός δημοσιογράφος Χάρρυ Γκλάντεν στην εφημερίδα του, την «Ισραηλιτική Καρολίνα», που έχει τη φήμη της πιό παράξενης εφημερίδας τών Ήνωμένων Πολιτειών.

Ανεξάρτητα από τόν τίτλο της —που όφεται στην καταγωγή τού ιδιοκτήτη της, που είναι και ο μοναδικός της συντάκτης— η εφημερίδα αυτή δεν άπευθύνεται στους Ίσραηλινες. Καταπιάνεται με τα σοβαρότερα και γενικότερα προβλήματα, με τη διαφορά πως τα αντιμετώπιζει κάτω από έντελώς πρωτότυπο πρίσμα, και κυκλοφορεί αποκλειστικά ανάμεσα σε συνδρομητές, που αποτελούν, όμως, την πολιτική, κοινωνική και πνευματική άφορά της Αμερικής.

Ο Χάρρυ Τρούμαν και ο Αντάι Στήνσον, ο φιλόσοφος Άμπερτ Ράσελ, οι διάσημοι συγγραφείς Γουίλιαμ Φώκερ και Έρνεστ Χεμινγκγουэй, σαρδόνια γεροιστάτες και άλλα τόσα μέλη τού άμερικανικού Κογκρέσου συγκαταλέγονται ανάμεσα στους συνδρομητές της. Αν, καμιά φορά, ο Γκλάντεν, βρεθεί ή δεχθή να βγάλει τού φύλλο (ή «Ισραηλιτική Καρολίνα» βγαίνει άλλοτε κάθε δεκάπεντε μέρες και άλλοτε κάθε τρεις μήνες!) όλοι αυτοί τού στέλνουν γράμματα διαμαρτυρίας, άνυπομονώντας να εντυπωθούν στην έξαιρέτη, πραγματική, άπλωση, που τούς χορίζει ή πένα τού μοναχικού αυτού δημοσιογράφου.

Το πιό περίεργο είναι πως ή εφημερίδα αυτή, που δεν περιέχει ποτέ καμιά είδηση —αν ή διαίρεσετε μία φορά, που άγγειλε—, τού θάνατο τού Ιουλίου Καίσαρος! —Έχει την έθρα της σε μία μικρή κι' άσημη την πόλη της Βόρειας Καρολίνας, τη Σαρότ. Ωστόσο, τού γόητρο, που περιβάλλει την «επαρχιακή εφημερίδα» τού Γκλάντεν, είναι ζήτημα αν τού έχουν δυο ή τρεις άκόμη εφημερίδες σ' όλόκληρη την Αμερική!

Εκείνα τού, προπάντων, έχουν κάνει διάσημο και λαοφιλή τόν έκδοτή της «Ισραηλιτικής Καρολίνας» είναι τα διάφορα... «Σχέδια Γκλάντεν», που ξεκινώντας από την άρχη τού δημιουργού τους, ότι «το γέλιο είναι αποτελεσματικότερο από τις βρισιές, τις βιασότητες και τις φιλοσοφικές συζητήσεις», προβάλλουν τις πιό καταπληκτικές, για την πρωτοτυπία τους, λύσεις τών μεγάλων προβλημάτων.

Η λύση, που προτείνει ο Γκλάντεν για την εξαφάνιση της Κού Κλουέ Κλάν (της γνωστής τρομοκρατικής οργάνωσης) είναι απλή: με γαλοφύνη σαν τού άσβό του Κολόμβου. Να φορέσουν όλοι για ένα διάστημα —συμβουλευθείτε κοινούλες και γάντια, ώστε ο Κού Κλουέ Κλάν να μη δεχάριζον πια από τούς... μη Κού Κλουέ Κλάν! Στό τέλος, οι πρώτοι, που θα βγάλουν τις κουκούλες και τ' άντλια, θα είναι οι ίδιοι ο Κού Κλουέ Κλάν!

Για να δείξη ο άντισημιτισμός, ο Χάρρυ Γκλάντεν εισηγείται την άκόλουθη μέθοδο: «Δώστε σε κάθε άντισημιτή ένα δείγμα από τις καλύτερες σπασίλιτες ής έβρακής κοιλίας. Σερβίρετέ τού ρέγγες με κρεμμύδι και με τυρί ή χήνα παραγεμιστή. Δεν θ' άρνηση να γίν' πολύ μετριότατοι ροζ».

Ακόμη, όμως, έσπώνεται είναι τα δυο σχέδια, που προτείνει για την εξαλειψη τού προβλήματος τού φυλετικού διαχωρισμού, που είναι, καθώς έβριμε, ένα από τα σοβαρότερα για την Αμερική.

Τό... «κάθετο σχέδιο», όπως έπονομάζει τού πρώτο, είναι τού άκόλουθο: «Τα μετρεθέντα άνδρες σε λυκούλες και σε μύρους —έξη— συμβαίνουν πάντα, όταν οι άνθρωποι είναι καθισμένοι, στα τραμ, στα καφεναεία, στα ρεστοράν, στα σχολεία. Δεν γίνονται ποτέ έπεισόδια, όταν είναι όρθιοι, λ.χ. όταν στέκονται στην αόρα ή όταν βαδίζουν στο δρόμο. Η λύση, λοιπόν, είναι να καταργηθούν τα θρανία τών σχολείων, τα καθίσματα τών μέσων μεταφοράς, και τ' αμπαρ τών μπαρ!»

Στό επόμενο φύλλο της «Ισραηλιτικής Καρολίνας», ο Χάρρυ Γκλάντεν άγγειλε θριαμβευτικά πως άρκετο ιδιοκτήτης άπρηγε άκολουθήσει, μ' έπιτυχία, τη συμβουλή τού!

Τό δεύτερο σχέδιο είναι τού «σχέδιο τών λευκών βρεφών». «Αρνούνται συχνά —γράφει ο Γκλάντεν— να έπιτρέψουν στους μαύρους την είσοδο στον κινηματογράφο, ποτέ, όμως, όταν συνδεθούν ένα λευκό παιδί. Λοιπόν, λευκές μητέρες, στέλνετε τα παιδιά σας στον κινηματογράφο, συνοδευόμενα από ένα μαύρο. Δε έχετε κάνει μία πράξη δικαιοσύνης και δε έχετε βρή τζάμπα ένα φύλλα τών παιδιών σας, τουλάχιστον για τις άπογευματινές ώρες!»

Τό σχέδιο αυτό τού Γκλάντεν δεν έισακούστηκε, δυστυχώς, μα ο ίδιος κατάφερε να λείψη ο φυλετικός διαχωρισμός στα καταστήματα, χωρίς σ' ένα άλλο τέχνασμα, που έπινόησε.

Κατάφερε να πείση τού διεσπάρη ενός μεγάλου μαγαζιού, που είχε χωριστούς τομείς για τούς λευκούς και χωριστούς για τούς μαύρους, να βάλ' στις πρώτες της ταμπέλα «έξαναλημένα».

Οι λευκοί άναγκάστηκαν, έτσι, να φωνάζουν με τούς μαύρους. Έπειτα από τρεις μέρες, οι τομείς άφαιρέθηκαν. Κανένας, όμως, όπως σ' αυτό είχε προβλέψει ο Γκλάντεν, δεν τού πρόσεε και συνεχίστηκε ή ίδια κατάσταση!

— Καί τώρα... τώρα... ψιθύρισε, ο κόσμος πιστεύει πως είμαι ο άρραβωνιαστικός της! Για πρώτη φορά, ύστερ' από τόσα χρόνια, ο πόνος χάρθηκε απ' τη μορφή τού κι' έβρισε τη θέα τού σε μία άνέκφραστη γαλήνη.

Μ. ΝΤ' ΑΡΛ

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθή να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τούς κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

19 — 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1959

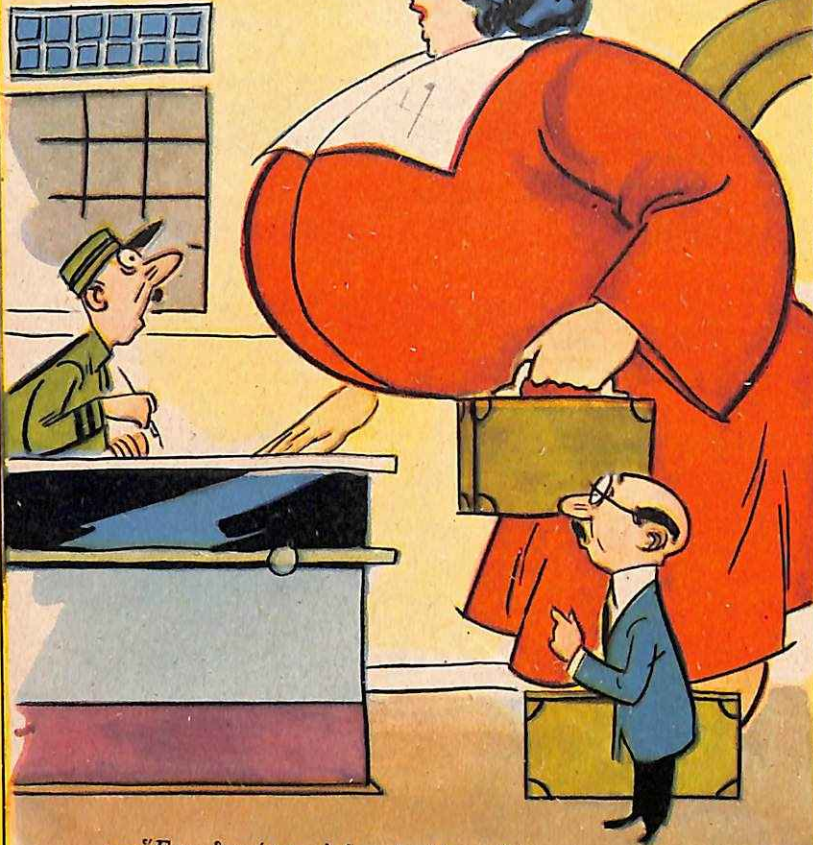
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

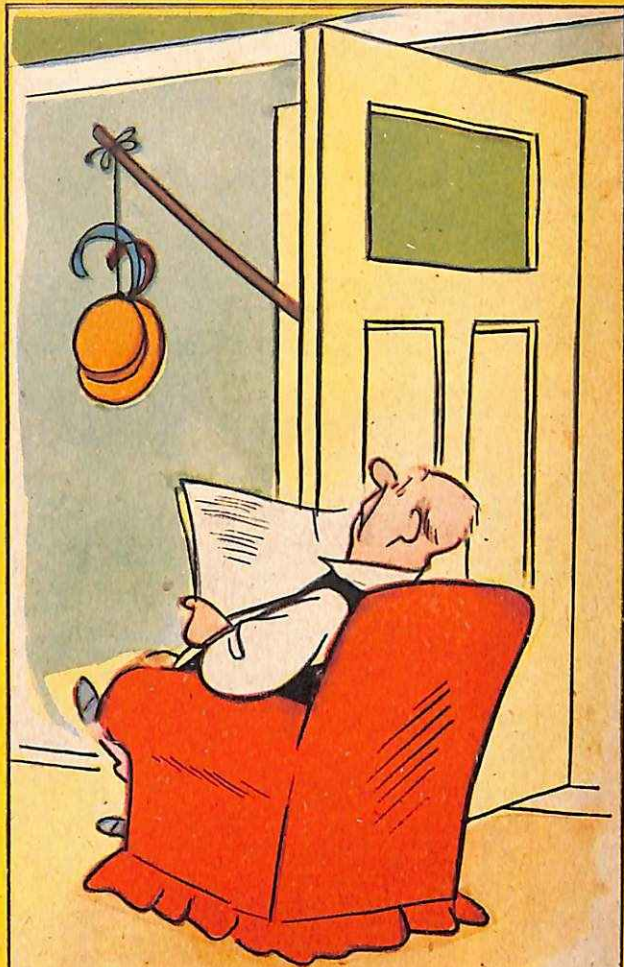
ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

Α	Ο Έρμη σας ώθει σε βιαστικές ενέργειες για τις όποιες θα μετανοήσετε. Το Σάββατο 21 θα σημειώσετε μία μεγάλη έπιτυχία. Προσέξτε τα νεύρα σας την Τρίτη 24.	ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Απριλίου * Η Κυριακή 22 θα ξαναφέρει κοντά σας άγασμένο πρόσωπο, που είχε άπομακρυνθή προσωρινά. Την Πανσέληνο θα συνοδεύουν ευχάριστες διασκεδάσεις. Απαιτείται όπομονη.	* Εάν τού στομάχι σας ένοχλή, μην άδιαφορήσετε, αλλά φροντίστε να έξακριώσετε τα αίτια, πριν χειροτερέψη ή κατάσταση. Υπάρχει έπίσης κίνδυνος μολύνσεως. Τυχερό τού 6.
Β	Θα σας δώσουν μία ιδέα από την όποια θα ώφελήθηκε πολύ, αν την έκμεταλλευήτε έγκαιρώς και καταλληλώς. Η έργασία άπαιτεί προσπάθειες, γι' αυτό αύξήστε τις ώρες ύπνου.	ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου — 21 Μαΐου * Το Σάββατο 21 θα περάσει πολύ εύχρηστα, άνάμεσα και άγασμένα πρόσωπα. Αφροδίτη και Ποσειδών μεταβάλλουν τα όνειρά σας σε πραγματικότητα.	* Τό κυκλοφοριακό σύστημα παρουσιάζει πολύ πασάληνη μία αισθητή βελτίωση. Συνεχίστε πάντως για λίγο τη δίαιτα που σας υπέδειξαν. Η Δευτέρα 23 πολύ τυχερή ήμέρα.
Γ	Η πανσέληνος σας κάνει περισσότερο άνοποφόλο από συνήθος, κι' αυτό θα σας ζημιώσει έπαγγελματικά αν δεν αντιδράσετε έγκαιρώς. Ο Άρης υποθέτει τις έπιδιώξεις σας.	ΔΙΑΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 Ιουνίου * Ενόπλιες άστρικές έπιδροές σας έξασφαλίζουν ευχάριστες βραδιές, ιδίως τού Σάββατο 21 και την Κυριακή 22. Από της Τρίτης 24 ή πανσέληνος δημιουργεί κινδύνους παρεξηγήσεων.	* Σε περίπτωση τραυματισμού άπαιτείται μεγάλη προσοχή γιατί υπάρχει κάποιος κίνδυνος δηλητηρίασεως τού αίματος. Καλόν είναι ν' άποφύγετε τις έγγειρήσεις αυτή την περίοδο.
Δ	Εσοδα προερχόμενα από διάφορες πηγές συγχρόνως, βελτιώνουν τα οικονομικά σας. Η πανσέληνος σας βοηθεί να βάλετε κάποια τάξη στην έργασία σας και να την σταθεροποιήσετε.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου — 23 Ιουλίου * Τα άστρα σας ώθούν στην άπομόνωση κι' έτσι ή περίοδος αυτή θα είναι μονότονη και άγαστη. Φιλικά πρόσωπα θα σας βοηθήσουν ή πραγματοποιήσετε μία παλιά σας έπιθυμία.	* Αύξηση της νευρικότητας προκαλεί διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. Άποφύγετε τα οινόπνευματώδη ποτά. Τό αούρογεννητικό σύστημα άπαιτεί προσοχή μέχρι τέλους τού μήνους.
Ε	Κρατήστε σε άπόσταση πρόσωπα κακόβουλα και άδίστακτα γιατί προσπαθούν να σας άναμιξούν σε κάποια ύποπτη ύπόθεση. Άποφύγετε έπίσης κάθε άνάμιξη σε ξένες ύποθέσεις.	ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου — 23 Αυγούστου * Καταστρώστε ένα πρόγραμμα διασκεδάσεων και μη παρασύρεστε σε έξοδα που έξεπνουν τις δυνατότητές σας. Από την Τετάρτη 25 ή Αφροδίτη έπηρεάζει ευνοικά τα αισθήματά σας.	* Ένας κίνδυνος άπειλεί τα όστα και ιδίως ή σπονδυλική σας στήλη. Οι άντρες, ιδίως, πρέπει να προσέξουν την καρδιά τους και ν' άποφύγουν τις συγκινήσεις. Χρώμα σας τού κίτρινο.
ΣΤ	Ξαφνικές και άπροσδόκητες αλλαγές στον έπαγγελματικό τομέα τις όποιες πρέπει ν' αντιμετώπισετε με ψυχραιμία. Η πανσέληνος σας βοηθεί να άναπτύξετε μία καλή πρωτοβουλία.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου — 23 Σεπτεμβρίου * Τό άπόγεμα τού Σάββατου θα κάνει ή δά δεχτήτε μία ευχάριστη έπίσκεψη. Την Κυριακή 22 κάτι δυσάρεστο θα σας χαλάσει τού κέφι. Άποφύγετε τα καπρίτσια.	* Παράσιτα τών έντέρων θα προκαλέσουν στους νέους άσθνη της νευρικότητας. Γενικά κατά την περίοδο αυτή, όλοι θα νοιώσουν έντερικές ένοχλήσεις. Άποφύγετε τα τυχερά.
Ζ	Θα έρθετε σ' επαφή με πρόσωπα κακόβουλα και άκονώνητα. Πρέπει να προσέξετε πως θα τούς συμπεριφερήτε γιατί δεν πρέπει να τα δυσχεραίνετε. Μη διασπάτε τις προσπάθειές σας.	ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Οκτωβρίου * Τό βράδυ τού Σάββατου 21 θα περάσει πολύ ευχάριστα κοντά σε άγασμένο πρόσωπο. Την Κυριακή 22 άποφύγετε τις πολυθρόνες και διαπανήρες διασκεδάσεις. Μη φλοαρήτε.	* Η πανσέληνος θα βάλ' τέρμα σε πολλές από τις άναμνήσεις που προκάλεσε ο Μάρτιος. Τα μάτια σας πάντως άπαιτούν φροντίδες τις όποιες από καλόν παραμελείτε.
Η	Θα χρειαστή να πάρετε μία άπόφαση, που θα δε σας είναι καθόλου εύχρηστη. Άποφύγετε να δώσετε ύποσχέσεις και ν' άναλάβετε ύποχρεώσεις, που δε θα μπορείτε να τις τηρήσετε.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου * Άποφύγετε να άναμνήσετε τα αισθήματα σας με τα έπαγγελματικά ζητήματα. Τό Σάββατο 21 χωρίς καληγεία φτάνουν στο κατακόρυφο. Η πανσέληνος αύξάνει τη νευρικότητά σας.	* Η καρδιά σας χρειάζεται τις μέρες αυτές μεγάλες προφυλάξεις. Άποφύγετε τα οινόπνευματώδη και τις μεγάλες συγκινήσεις. Οι σεξουαλικές σχέσεις άπαιτούν κι' αυτές προφυλάξεις.
Θ	Τό Σάββατο 21 κατάλληλο για πάσης φύσεως άγορές. Μη πάρτε καμία σοβαρή άπόφαση χωρίς να τη μελετήσετε προσεκτικά. Άπομακρυνήτε από πρόσωπα άπιστίαδόξα.	ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου * Η Κυριακή 22 σας έπιφύλασσει μία μεγάλη και πολύ ευχάριστη έκπληξη. Η πανσέληνος θα σας βοηθήσει να έξακριώσετε τα άπέναντί σας αισθήματα έτεροφύλου προσώπου.	* Δύσκολη περίοδος για όσους έχουν εύαίσθητο στομάχι και ύποφέρουν από συχνές έντερικές διαταραχές. Τό κυκλοφοριακό σύστημα αντίθετα παρουσιάζει βελτίωση. Τό 5 φέρνει τύχη.
Υ	Θα σας άπασχολήσουν διάφορα προβλήματα. Δώστε προτεραιότητα στα πιό σημαντικά και πιό σοβαρά. Τό Σάββατο 21 θα έπιτύχετε μία πολύ συμφέρουσα συμφωνία.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ιανουαρίου * Την Κυριακή 22 κάποια ενέργειά σας θα πορευτήρη και θα δυσχεραίνει άγασμένο πρόσωπο. Συγκεντρώστε πληροφορίες και μη βασίζεστε ποτέ στις πρώτες έντυπώσεις.	* Πόντοι ρευματικής φύσεως σε διάφορα σημεία τού σώματος. Περίοδος ιδιαίτερα άδυστηρή για όσους ύποφέρουν από άρθρίτιδα. Δερματικά άνωμαλία με τροφικά αίτια. Τυχερό τού 12.
Φ	Η πανσέληνος αύξάνει την έπιπολασιότητα και την άφηρημάδα σας. Καταπολεμήστε τα δυο αυτά κακά, που κινδυνεύουν να σας βλάψουν έπαγγελματικά και πρό παντός οικονομικά.	ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου * Θα ξεχάσετε κάτι και αυτό θα δυσχεράνη άγασμένο πρόσωπο, γιατί θα τού χαρακτηρίση σαν άδιαφορία. Μία έκδρομή θα σας κάνει να περάσετε μία πολύ ευχάριστη Κυριακή 22.	* Ο λαϊμός παραμένει τού πιό εύαίσθητο σημείο τού οργανισμού σας. Άν πρόκειται να ύποβληθήτε σε κάποια έγγειρήση ή περίοδος είναι ιδιαίτερα κατάλληλη. Άνθος τού γαυράφαλο.
Χ	Την Παρασκευή 20 οι άστρικοί συνδυασμοί δεν είναι καθόλου ευνοϊκοί για τα οικονομικά σας. Άποφύγετε κάθε έξοδο, ιδίως περιττό, γιατί θα σας χρειαστούν χρήματα.	ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου * Άποφύγετε τις έξάνσεις κατά τις συζητήσεις. Άγασμένο πρόσωπο θα σας δώση μία συμβουλή την όποια καλά θα κάνετε ν' ακολουθήσετε. Η άπιστίαδόξα είναι άδυσκαλιόγητη.	* Υπερκόπωση θα προκαλέση πόνο και διαταραχές στο κάτω μέρος τών ποδιών. Μετά της 23 Μαρτίου ή κατάσταση θα βελτιώση αισθητά. Και τού σπικτί σας άπαιτεί προφυλάξεις.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

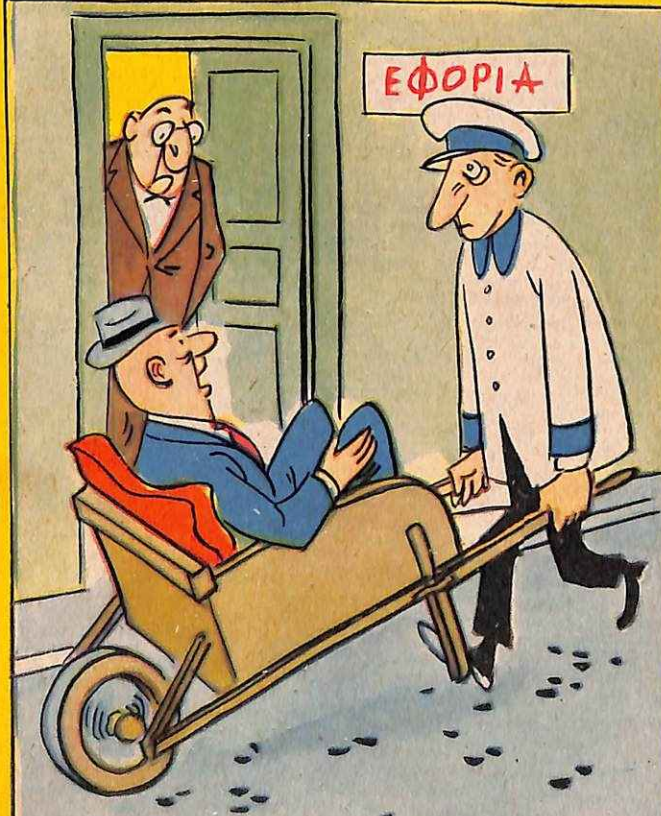

— Ένα δωμάτιο μ' ένα διπλό κρεβάτι κι' ένα μονό!

Χωρίς λόγια.

ΕΦΟΡΙΑ

— Στάσουν λίγο, Γιάννη, να ιδῇ ὁ κύριος ἔφο-
ρος τὰ τεκμήρια τῆς πολυτελοῦς μου διαβιώσεως.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πολυθρόνα τοῦ ἄντρα μου!